

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk Ő általa. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az Ő szeretete lett teljessé bennünk.”

(1.Jn.4,9-12.)

ELŐSZÓ

„Szent, szent, szent, a seregeknek Ura teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!” Ámen. (Ézsaiás6,3b) Szeretet, Szeretet, Szeretet. A Szentháromság Isten mind a három Személyének teljes valósága, mely minden értelmet felülhalad. A címlap képe nagyon szépen érzékelteti mondanivalóját a Karácsony ünnepéről. Emlékszem, olyan 16 éves lehettem, álltam otthon a szoba közepén, gondolkodtam, és egyszer csak felmerült bennem élesen a kérdés: Mi a szeretet? A mai napig határozottan emlékszem erre a „képre”. Akkor még nem értettem miért merült fel bennem ez a kérdés. Nem tudtam az igazi választ. Ma már azt mondhatom, hogy értem és elhiszem, mindabból a különböző módon szerzett ismeretből és megtapasztalásból, amely hozzásegített az évtizedek folyamán... E lapszám cikkei is sok-sok Isten által megtapasztalt pillanatról tesznek bizonyosságot, hogy aki elolvassa, higgye, Isten Szent Lelke által is, „*hogyan Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében.*” (Jn.20,31.)

Az örökkévaló Isten Szeretetével áldott Ünnepet kívánok a szerkesztői csoport nevében! Isten áldja és őrizze a kedves Olvasót Szereteikkel együtt!

szerk.

„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet Istentől van;” (I.Jn.4,7a)

„Aki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az Istenben.” (I.Jn.4,15.)

Az által lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte Isten e világra, hogy éljünk Átala.” (I.Jn.4,9.)

„Erről ismerjük meg, hogy Benne (Istenben) maradunk és Ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott nekünk.” (I.Jn.4,13.)

Tartalom

- 3 Ő legalább megtanulta!
- 4 Jézus, születél idvességünkre
- 5 „Ez a néhány nap megnyugvásról,...”
- 6 „... a Karácsony és üzenete...”
- 7 Hittanosok karácsonyi gondolatai
- 8 Jézus világ megváltója
- 9 „...valóban így vannak-e ezek...?”
- 10 Bizonyágtételek
- 12 Csak egy perc...
- 13 Szeretetszolgálat
- 14 Ifjúsági csoport (Ifi)
- 17 Baba-mama klub
- 18 Egyháztörténet
- 21 Személyes hitvallás szorongató időben
- 24 Jó Pásztor Óvoda
- 27 Kálvin Szolgáltató Központ
- 31 Közelmúltunk örömei
- 47 Művészetről keresztyén szemmel

Köszönjük, ha adományával támogatja a lap folyamatos megjelenését!

Online ígéhirdetések: [www.hbrefkalvinter.hu/Média/Jó hírt hallhatsz!](http://www.hbrefkalvinter.hu/Média/Jó_hírt_hallhatsz!)

Online áhítatok: [www.hbrefkalvinter.hu/Média/Láss, ne csak nézz!/Futókockák rólunk](http://www.hbrefkalvinter.hu/Média/Láss,_necsaknézz!/Futókockák_rólunk)

Felelős kiadó:

A Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség
2020./6. Advent
www.hbrefkalvinter.hu

Felelős szerkesztő: Somogyi László **Szerkesztette:** Somogyiné Gyüre Mária
A szerkesztő munkatársai: Bertalan-Szűcs Nóra, Dobó Tímea, Karácsonyi-Kis Lászlóné, Nemes Vitold József, Osváth Tamás, Osváthné Katona Zita, Rác Gábor, Szabó Anita, Tóth-Serbán Orsolya
Fotó: Molnár Katalin, Monoriné Venczel Katalin, Pálfi Gyula, Tiliczki Imre
Tördelés és nyomdai szerkesztés: Litográfia Nyomda, Debrecen
Postacím: 4220 Hajdúböszörmény, Kálvin tér 19.
Telefon/fax: 52/561 325 * **E-mail:** hbrefkalvinter@hbrefkalvinter.hu * **Web:** www.hbrefkalvinter.hu
Bankszámlaszám: 10400346-00026767-00000000
Szeretettel várjuk észrevételeit, ötleteit, írásait!

Ő LEGALÁBB MEGTANULTA!

„Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet.” (Zsid 5,8)

Álhatetlenül változó és kiszámíthatatlan ez az év, s ennek Karácsonya is! Amikor írom ezeket a sorokat (november végén), fogalmam sincs, hogyan éljük meg idén az ünnepet, sem családi, sem egyházi, sem társadalmi méretekben! Együtt leszünk? Hányan? Hol? Fertőzöttek, betegen vagy egészségesen? S amit a mai Ige a szívemre helyezett, talán ez a legfontosabb kérdés: Mit tanultunk, tanulunk mindabból, ami velünk történik? Tanulunk-e belőle, vagy helyette csupán erre vágyunk, ezt hajtogatjuk: „Bárcsak visszatérhetnénk a régi kerékvágásba!” - De hova? Mibe? Milyen életformába? Az istentelenül „fejlett” fogyasztói társadalomba? Az élvezetek, az élmények hajszolásába?

A karácsonyi Gyermekeket Istenből jött. Igen, így helyes: nem egyszerűen Istentől, hanem Istenből. Ő nem egyszerűen megszületett, - bár testet valóban Karácsonykor öltött, de mint FIÚ, az örökkévalóságból érkezett: Megfoghatatlanul, titokzatos módon az örökkévalóságban az Atya megadta neki is, hogy élete legyen önmagában! (Ján 5,26) Aztán ott volt a teremtésnél (Ján 1,3), az Ádám-nak adott ígéletben (1Móz 3,15: Ő az Utód!), de ott volt Ábrahám kiválasztásánál (1Móz 22,18), Mózes és Dávid harcainál is (Zsolt 18,3), s most

ott ül a Mindenható Isten trónjának jobbán! (1Pét 3,22) Mivel Ő az a Fiú, aki az Atyához és a Szentlélekhez hasonló önálló isteni életet kapott, a függősége, a kapcsolata sohasem az engedelmisségen alapult, hanem a Szentháromságot összeforrasztó agapén. A színtiszta, önzetlenül adó, elvárás mentes szereteten! Ez a köztük létező csodálatos szeretet áradt ki, s vált materiává a teremtéskor, hogy végül a hatodik napon létre jöjjön egy értelmes lény, akit gyöngeségei és törékenysége ellenére is szeretni lehet, s aki képes tudatosan visszonszeretni az Alkotóját...

Mivel a Fiú Isten ilyen szeretetkapcsolatra kapott életet, pontosabban önálló létet, ezért az engedelmisség értelmetlen fogalom volt a számára. Aki színtisztán szeret, az a másikért cselekvést soha sem kényszeresen, mintegy parancsra viszi véghez, hanem önként, önfelédten, magától értető módon! A Fiú szerette az Atyát, ezért a legtermészetesebb módon hajtotta végre az Atya terveit és elgondolásait. Csakhogy közbejött a Karácsony!

A Fiú alászállt a mennyből, emberre lett, s szembesült az Istentől elfordult és elszakadt ember gonosszá lett szívével (Jób 14,4; 1Móz 8,21): Ez a szeretetre alkotott lény gyűlölni és bántani kezdett. Először embertársait, aztán az Atyja Fiát is! S Jézus

Krisztusnak ezért a bántó, gyűlölködő és irigykedő emberért kellett szenvedést vállalnia. Ez a szenvedés viszont, amit a bűnös ember okozott neki, új viszonyulást, újfajta kapcsolódást követelt meg mennyei Atyja felé: „Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget.” S végig, egészen a keresztségig meg is maradt mellette! Megtanulta és megélte az engedelmisséget. (Fil 2,8) Hála legyen Neki mindörökre, mert ezzel megmentette a benne bízókat! (Róm 10,13)

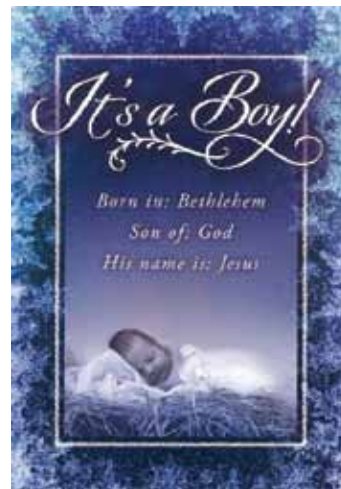
Mi vajon tanulunk-e a szenvedésből? A betegségből, a veszteségek-ből, a megszorításokból? Csak szajkózzuk a reformátorok megértett és megélt Igéjét, vagy hittel valljuk, és eszerint cselekszünk és gondolkodunk is? „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.” (Róm 8,28) Tanuljuk-e a bajból az engedelmisséget, hogy ti. a bűnt megbánni és elhagyni szükséges! (Jak 4,17) Már csak ennyi a dolgunk, mert szenvedni valaki Más szenvedett érte! - Ha tanulunk a 2020-as év figyelmeztető jeleiből, érvénybe lép rajtunk az Ő ígérete: „Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapsa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt!” (Mik 7,19) - Így legyen, amen!

Somogyi László
lelképásztor

JÉZUS, SZÜLETÉL IDVESSÉGÜNKRE (REFORMÁTUS ÉNEKESKÖNYV, 314. DICSÉRET) DEBRECEN, 1774

1. Jé - zus, szü - le - tél id - ves - sé - günk - re,
A - mint ré - gen - ten va - la í - gér - ve,
A - tyá Is - ten - nek nagy sze - rel - me,
Em - be - ri nem - hez tet - szik eb - be Ke - gyés - sé - ge.

2. Első szüleink vétkei miatt
És az ördögi csalárdság miatt
Hoztunk magunkra örök halált,
És kárhozatot, pokol kínját,
Sok nyavalyát.

3. Nem volt senki sem, ki megmente-
ne,
Ámde szent Atyád megkönyörüle,
Téged ígéred, s idő telvén
Szabadítól nékünk mennyből
Alá külded.

4. Értünk felvélvél a Szűztől testet,
Melyben szenvedél és től eleget;
Elvéved a mi bűneinket,
Nyervén minékünk örök életet,
Dicsőséget.

5. Siess már hozzánk, megváltó
Urunk!
Adjad, hogy végig benned bízassunk,
És szent Atyáddal megláthassunk,
Mennyben tevéled lakozhassunk,
Vígadhassunk.

6. Légyen tisztesség te Felségednek
És szent Atyádnak, mi teremtőnknek,
És egyetemben Szentléleknek:
Dicsőség a Szentháromságnak,
Egy Istennek.

Debrecen, 1590

Karácsony ünnepi éneket olvashatunk, értelmezhetünk a fenti sorokban. A versek írója, aki ismeretlen, már a címben is bemutatja, hogy Valaki valamit valakikért tett. Céllal érkezett hozzánk, miattunk, értünk. Ő a Megváltó, Szabadító Úr Jézus Krisztus, Akit az Atya Isten küldött. Az ének versei elmondják a miérteket, hogyanokat, a Ki, kiért, kérdésekre megkapjuk a válaszokat. Valamint az utolsó két versszakot egyértelműen zárja az élő Istennek szóló kérés, könyörgés, hit, reménység, imádat és dicsőítés. Csomasz Tóth Kálmán ekképpen ír erről a 314. dicséretéről: „Ez az ismeretlen szerzőtől származó szép karácsonyi ének 1590-1920-igmegszakítás nélkül szerepelt énekeskönyveinkben. Elhagyása már csak azért is kár volt, mert egyike azoknak a klasszikus refor-

mátusi énekeknek, amelyek tartalma hitvallás és igei tanítás is egyszerre. Nem az „édes kis Jézuskáról” szól, hanem az üdvösségszerző Isten örök tervének a mélységét és magasságát ragadja meg, amikor kimutatja, hogy Jézus ígéret szerint való születésében az Atya Istennek az emberi nemzettséghez való nagy szeretete öltött emberi testet:

„első szüleink vétkei... és az ördögi csalárdság miatt”, melyeknek méltó büntetése az örök halál és kárhozat; amikor „nem volt senki sem, ki megmentene” és egyedül a könyörülő Isten segíthetett, Aki Szent Fiát szabadítónk a mennyből alá küldötte, emberi testbe öltöztette, hogy szenvedésével és elégtételével elvegye bűneinket, örök életet és dicsőséget szerezzen megváltott népének.

A két utolsó versben ezt a megváltó Urat hívja a gyülekezet, végül pedig a

Szentháromság Istent dicsóítja a szabadítás Krisztusban elnyert ajándékáért.

Ebből az énekből nem hiányzik semmi, ami Istennek a Krisztusban testet öltött szabadítását szemlélteti, másfelől nincs benne egy felesleges szóvirág, egyetlen nélkülözhető költői kép sem. Ugyanakkor az ének mégsem száraz, oktató jellegű, hanem éppen a benne foglalt gondolatok egyszerűségében is monumentális egybeépítése teszi megragadóvá és valóban művészié. Nagy kár, hogy kevés helyen éneklük.

Egymást követően kétszer fölfele boltozódó, majd bensőséges ívben aláhajló dallama is egyike a 16. század legszebb magyar dallam- emlékeinek. Méltó rá, hogy illő helyre jusson karácsonyi énekeink sorában.

Somogyiné Gyüre Mara

„Ez a néhány nap megnyugvásról, pihenésről, lelki feltöltődésről szól.

**Együtt van a család, nem rohanunk,
kiszállunk a mindennapi mókuskerekből,
és csak az ünnepre és egymásra figyelünk.”**

Bojti Tibort és családját sokan ismerik a városban. Sokan fogyasztják finomabbnál-finomabb termékeit. Azt viszont már kevesen tudják, hogy milyen fontos számukra a családi hagyományok ápolása, s nem utolsósorban a rászorulóknak segítése. Erről is kérdeztem a háziasszonyt, Katikát.

A család számára a karácsony egy olyan lelki feltöltődésről szól, amire az év többi időszakában ritkán kerül sor. Sajnos a rohanó világban erre máskor kevés időnk marad. Ez a néhány nap megnyugvásról, pihenésről, lelki feltöltődésről szól. Együtt van a család, nem rohanunk, kiszállunk a mindennapi mókuskerekből, és csak az ünnepre és egymásra figyelünk. Az ünnep egyik napján elmegyünk a templomba mind a négyen és az édesanyám is jön velünk. Nálunk a

családban az advent, a várakozás időszaka elég mozgalmasan telik a munkánkból kifolyólag. A lakosság szolgálatában állunk és megpróbáljuk minden kedves vásárlónk kívánságát teljesíteni. Mi ezzel szeretnénk megköszönni nekik, hogy minket választanak az év többi napján is. Advent alkalmából elkezdjük díszíteni a házat, fényvilágítást rakunk a házunkra és az húsboltunkra, és adventi koszorút készítünk, hogy ezzel is hangulatosabbá tegyük a környezetünket. Ebben az időszakban több alkalommal segítünk már családokon, időseken, gyerekeken.

Több éven át a Szociális Szolgáltatási Központ időseinek ajándékoztunk élelmiszer csomagot. Itt említeném meg, hogy körülbelül 6-8 éve Bőjte Csaba Szovátai árvaházában 2 alkalommal is voltunk, s egy kisteherautóval érkeztünk. A hajdúböszörményi vállalkozókat kerestük fel, hogy adományozzanak az árva gyermekeknek és az ott dolgozóknak, hogy szebbé tegyük a karácsonyukat. Tartós élelmiszereket, ruhacsomagokat, tisztasági csomagokat, gyümölcsöket, zöldségeket vittünk. Itt szeretném idézni Bőjte Csaba egyik gondolatát: *„Aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni és meglátja, milyen sokan odaállnak mellé.”*

A mi karácsonyunk a meghittségről szól. A várakozás időszakában a két lányunkkal mézeskalácsot készí-

tünk. A szentestét az otthonunkban töltjük mi négyen és az anyukám. A fenyőfafaragás általában a férjem feladata, a lányok díszítik, addig készül az ünnepi vacsora s közben, halk karácsonyi dalok szólnak. Az este folyamán a karácsonyfa körül énekelünk és közben csillagszóró fényei ragyogják be a nappalit. Nálunk a hagyományok régmúlta tekintenek vissza, dédmamáink és nagymamáink ünnepi asztalához, mert náluk mindig jelen voltak a halból készült ételek és a diós és mákos bejgli is. A mi ünnepi asztalunkon is biztos megjelenik a hal és a nagymamáink receptje által készült bejgli, amit édesanyám készít a családnak. A mi családjunkban szokás az ajándékozás. Amikor a gyerekek kisebbek voltak, addig a kézzel készített ajándékok kerültek a fa alá. Mostmár üzletekben vásárolt ajándékokkal lepjük meg egymást, amire szükségünk van. Minden évben elkészítjük az abban az évben készült legjobb, legemlékezetesebb vagy éppen legmeghatóbb fotókkal díszített éves naptárunkat (nyaralás, telelés, diplomaosztó, születésnap, ünnepek stb.) A karácsony a család, a szeretet ünnepe, a boldogságot, az otthon melegét és a meghittséget jelentő számunkra. Azt szeretném, ha egészségesen, boldogságban meghittségeben és ugyan ilyen szeretetben ünnepelhetnénk együtt még nagyon sokáig.

A Kálvin téri Hírmondó olvasóinak és családtagjainak is Áldott, Békés, Boldog Karácsonyt, eredményekben gazdag Boldog Új Évet és nagyon jó egészséget kívánunk.

Szeretnék figyelmükbe ajánlani egy számomra nagyon kedves történetet, Vass Albert: Angyalka című írását.

*Bojti Tibor és családja
Szerkesztette: Dobó Tímea*

„... A KARÁCSONY ÉS ÜZENETE...”

kicsit “nyüzgősebb”, “zajosabb”, de ez így jó. Este jóleső érzés fog el mindig, hogy van egy kis meleg családi fészek, ahol boldogok vagyunk a gyermekeinkkel. Persze felelevenednek bennem a gyermekkori emlékeim is, a régi karácsonyok, de nekem valahogy meghittebbek ezek a karácsonyok, amelyeket a feleséggel, kisfiaimmal élünk át. Ideális esetben szenteste Istentiszteleten veszünk részt, bár az idei év a vírushelyzet miatt rendhagyó minden tekintetben. Feldíszítjük közösen a fenyőfát, feleségem süt, főz, főleg hagyományos ételeket. Töltött káposzta, rántott húsok, húsleves általában a menü. Első és másnapján, ahogy a munkám engedi, az Istentiszteleteket követően meglátogatjuk szüleinket, ahol összegyűlik az egész család. Halászlé, diós-mákos bejgli, sülték, pörkölt és lehetne sorolni a menüt, mondhatni hagyományos ételek, hagyományosan nagy mennyiségben kerülnek az asztalra. A csillagszóró gyűjtásnak édesanyámék pár éve lett hagyománya. Társasházban lakunk, annak ellenére, hogy nem a fényekre és a csillogásra koncentrálnak az ablakokra fényfüzért, csillagot rakunk, illetve a lakásba is több karácsonyi dekorációt készítünk. Mi így ünnepelünk.

Ezúton kívánok magam és a családom nevében mindenkinek Békés Boldog Karácsonyt. Kívánom, hogy ne csak az ünnepek alatt, hanem a hétköznapiakban is legyen mindenki boldog, egészséges, töltekezzünk be a Szentlélekkel, kövessük Jézust, olvassuk a Bibliát, imádkozzunk, szeressük az Urat és egymást.

Áldáskívánással:

Tiliczki Imre

Nem vallásos családban nevelkedtem, mondhatni nagy szegénységben. Igazából gyermekkorom álmai mindig arról szóltak, hogy én is drága, szép ajándékokat kapjak karácsonyra. Sajnos, csak a világi oldalát ismertem meg gyermekként az ünnepnek - így emlékszem vissza a régmúltra most már, mint presbiter.

Tulajdonképpen a karácsony és üzenete akkor vált teljessé az életemben, amikor megismertem a feleségemet, majd megszülettek a gyerekeink. A mai fogyasztói társadalomban nehéz ellenállni, hogy a karácsony ne a költségekről, a drága ajándékokról szóljon. Főleg a gyerekek tekintetében nehéz egy egészséges határt húzni. De hála Istennek, úgy gondolom nekünk ez sikerült. Családunk igyekszik a születés-névnapokat ajándékozással hangsúlyozni, karácsonykor pedig Jézus Krisztusra, születésére, az örömhírré fókuszálunk, melyre segít ráhangolódni az adventi időszak. Természetesen a karácsonyfa díszítéskor, az ajándékok észleléskor, kibontásakor megtapasztalható

gyermeki öröm minden szülő egyik legszebb élménye, de nálunk a karácsonynak nem ez a fő üzenete. Számunkra a Megváltó Jézus Krisztust jelenti a karácsony. Konkrétan a megszületését ünnepeljük, de én mindig egészében gondolkodom rá, hogy mit vállalt értem, értünk, hogy ide született emberi testben a földre, megismertette velünk Isten valódi akaratát, és hogy bűneink eltöröltessenek, hogy legyen üdvösségünk, hagyta magát feláldozni. Helyettem, miattam, érettem. Nehéz erről röviden beszélni. A karácsony öröme üzenete nem csak maga a születés, a kised Jézus, nem egy kvázi születésnap. A Megváltó születését ünnepeljük, Isten Fiát, aki által újra közösségbe kerülhetünk Istennel. Sajnos rendőri hivatásomból kifolyólag nem természetes, hogy az ünnepeket a családom körében töltöm, sokszor vagyok szolgálatban. Azonban az elmúlt években, a szentestétet otthon tudtam tölteni, ráadásul idén karácsonykor szabadságon leszek, ami nagyon jó érzéssel tölt el. Mióta gyermekeink vannak a karácsony

HITTANOSOK KARÁCSONYI GONDOLATAI

Karácsony előtt egy nappal feldíszítjük a fát és süteményeket sütünk. Én el szoktam menni apáékhoz. Van, amikor én is szoktam ajándékot készíteni nekik. Szoktam imádkozni (Dombi Karolina 5. osztály)

Nálunk Karácsonykor készíteni szoktam képeslapokat, feldíszítjük a

fát, majd együtt imádkozunk. (Dezső Kinga 5. osztály)

Karácsony előtt 2 nappal feldíszítjük a fát, Karácsonykor a szeretet ünnepét ünnepeljük, ekkor született Jézus Krisztus. Énekelni is szoktunk. (Oláh Nikolett 7. osztály)

Karácsonykor ünnepeljük Krisztus születését. Reggel nagyon izgatottan

kelünk fel, sütünk, főzünk. (Markóczi Melissza 6. osztály)

Karácsony előtt négy héttel, minden vasárnap meggyújtunk egy gyertyát. Karácsonykor Jézus születését ünnepeljük, összegyűlik a család szeretetben, békességben. (Katonka Zsófia 6. osztály). Nekünk azért olyan fontos a Karácsony, mert akkor

született meg Jézus Krisztus, a Megváltó. Mi el szoktunk menni kántálni, ahol együtt énekelünk. (Horváth Natália 7. osztály)

Karácsonykor mi Jézus születését ünnepeljük és megköszönjük Istennek, hogy együtt lehetünk. (Nagy Edina 5. osztály)

Megünnepelem Jézus Krisztus születését. Összegyűlik a család és így szoktunk együtt imádkozni. (Vadász Florencia 5. osztály)

HITTANOSOK KARÁCSONYI GONDOLATAI RAJZOKBAN

Zámbó Valéria 6. osztály

Nagy Barna 7. osztály

Horváth László, Baloth Bence,
Horváth Dorina

Sütő Zsófia 3. osztály

Kovács Helena, Orosz Petra,
Varga Fanni

Balogh Bernadett, Madocsai Anna
7. osztály

Ádám Tünde 3. osztály

Horváth Fanni, Ludánszky Orsolya,
Tóth Virginia, Dezső Noémi,
Gombos Dorina

Lázár Imre 3. osztály

Császi Nándor 3. osztály

JÉZUS VILÁG MEGVÁLTÓJA

342. ének

Aldás Békeességet kívánok a testvéreknek!

Úgy szoktunk tekinteni erre a Dicséltre, mint a római katolikus és a református egyház egyik közösen énekelhető énekére, minthogy a dallama és kezdősora is megegyezik. Amint azonban elkezdjük együtt énekelni katolikus testvéreinkkel, hamarosan kiderül, hogy több az eltérés, mint az egyezés. Vajon miért? A kérdés tisztázásához vissza kell mennünk a kezdetekig.

Az ének középkori eredetű, sokáig Clairvaux-i Bernát (1090–1153) művének tartották. Szerzője mai tudásunk szerint Leuveni Arnulf (1200 k. – 1250 k.) ciszterci szerzetes, akinek latin nyelvű versciklusa a kereszten szenvedő Krisztust szólítja meg oly módon, hogy a sorozat mindegyik darabját Krisztus más-más testrészehez címzi: lábához, térdéhez, oldalához, kezéhez, melléhez, szívéhez és fejéhez (arcához). A kereszt alatt álló szemlélő egyre feljebb emeli tekintetét, egyre többet lát és ért meg Krisztusból. *Salve mundi salutare* – így kezdődik az ének, és a *salve* (üdvözlés) köszöntés sorra megjelenik a testrészek megszólításában is. A katolikus énefordításban az ének második sora hozza ezt a köszöntést:

Jézus, világ Megváltója,

Üdvözlés, élet adója – míg a református változatban eltűnik, mert a második sor szövegét az Üdvösségem megadója kifejezésre módosítja.

Látnunk kell, hogy a reformáció egyházai, miközben átvették a középkori egyház használható énekeit, egyrészt anyanyelvre fordították azokat, másrészt alakítottak is rajtuk ott, ahol azt a tanításbeli, látásmódbeli különbség megkívánta. Így német nyelvre is lefordították (*Sei gegrüßet Jesu gütig*), a magyar protestáns énekeskönyvek ezt a változatot tartották szem előtt, míg a katolikusok a latin eredetiből készítették fordításukat. A nagy eltérés a katolikus és protestáns változat között tehát nem csupán szóhasználatból adódik, hanem a két felekezet látásmódjának különbözőségében is megmutatkozik. Itt jegyezzük meg, hogy a 341. ének (*Ó, Krisztusfő, te zúzott*) úgy keletkezett, hogy Paul Gerhardt német nyelvű szabad átköltést készített a középkori énekciklus utolsó darabjára (*Salve caput cruentatum*), ahol a szenvedő Krisztus fejét, arcát köszönti, hozzá intézi gondolatait.

Van egy félreérthető szó az énekben: „...*bűnöd megengedtem*.” Nyilván nem arról van szó, hogy engedélyt kapunk a bűn elkövetésére, hanem a bűn adósságának elengedését, a megbocsátást jelenti a régies „megengedni” kifejezés, úgy, ahogy a 223. énekünk nagyon szépen hozza:

*Megengedtem, menj el békével,
Meglásd, többé ne vétekezzél.*

Az egész éneket imádságként, refrenjét a Heidelbergi Káté 1. kérdésfeleletének fényében énekelném.

Ez az ének személy szerint nekem nagyon tetszik, hitem megvallásának dokumentuma. Régi gyerekkoromra emlékeztet, amikor még a professzorokat hallgattuk; ifjú Fekete Károlynál voltam diák, aki ma egyházkerületünk püspöke, én pedig anya lettem.

A másik gyerekkorom lelkészéhez, a nagyvarsányi Horváth Gézához kapcsolódik, aki ma Budapest-Pasaréten szolgál tudomásom szerint.

Ifkori éveimben sokat voltam náluk táborban „beépülve Krisztus egyházába”. Majd amikor énekarunk ellátogatott Nagyvarsányba egy évtized után, 2005-ben nagy kedvességgel fogadtak (pici fiam 1 éves körüli lehetett). Nem is olyan régen, s tavalyi evangelizáción is szeretettel köszönthettem Horváth Gézát és feleségét, Gyöngyikét.

Kicsit elkalandoztam, de tulajdonképpen a szövegben is erről van szó: „Üdvösségem megadója”. Tulajdonképpen mi az, amit nem Istentől kaptunk? Egy Bibliai részt helyeznék a testvérek szívére, és kívánnék **Aldott Karácsonyi Ünnepeket** minden kedves Testvéremnek!

„Tudom hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósítanál.Csodálatosak ezek, semhogy felfoghatnám....”

(Jób könyve 42:2-3)

Bajáné Kiss Anita

Dm Gm C Am Dm Gm C F

Jé-zus, vi-lág meg-váltó - ja, Üd-vös-ségem mega-dó - ja,

Gm D Cm G5 Gm Cm D G5

Meg-fe-szí-tett Is-ten Fi - a, Bű-nöm-nek fán füg-gő dí - ja:

Dm C Am F Gm B C D2

Jé-zus, engedd hozzád tér - nem, Veled hal nom, veled él - nem.

„...VALÓBAN ÍGY VANNAK-E EZEK...?” AP.CSEL.17,11c

A BESZÉLŐ EMBER – AZ ISTENKÉPŰSÉG RÉSZE

Az emberi lét forrása és legnagyobb dicsősége az istenképűsége! Nincs ennél nagyobb ajándéka, és ez az, ami minden más lénytől megkülönbözteti az univerzumban. (Ha volnának más, értelmes lények valahol a teremtésben, nekik is legfeljebb ez lehetne a legnagyobb kiváltságuk!)

Az istenképűség egyik legfontosabb jele és bizonyítéka a beszédképesség. A kommunikáció, amire állatok, sőt a legújabb kutatások szerint a növények is képesek, bármilyen árnyalt is lehet (pl. a metakommunikáció sokfélesége), mégis kevesebb, mint a beszéd. A beszédben elmondott üzenet (a logosz, az ige) sokkal többet hordoz, mint információ. Álljon itt példaként egy morze-üzenet:

.. --.. ...- .. -- -- -- . . -.- .
 -- -- -- -- . . -.-
 -.- -- -- . . -.- -- ..-

Mennyivel több ez, ha leírom, vagy még inkább, ha elmondom a szívem választottjának: „Az vagy nekem, mint testnek a kenyér... (s tavaszi zápor fűszere a földnek...)” (Shakespeare 75. szonett)

Teremtettségünk újra-felfedezésére és erőteljes hirdetésére van szükségünk, hogy emberi létünk szépségét és értelmét megértsük, s a felülről való küldetését betölthessük. Isten szeretetből és szeretetre teremtett minket, az egész világ létrehozásának egyetlen okaként a Szentírás erről tesz bizonyosságot: Isten azért teremtette a világot, hogy szerethessen egy hozzá hasonló lényt, aki önként viszont tudja szeretni Őt. A Biblia erre utal már a legelső oldalán, amikor így adja vissza a Teremtő szándékát: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.” (1.Móz 1,27)

A „maga képmására” (imago Dei) döntő jelentőségű kijelentés: Nem csak azt jelenti ez, hogy személynek teremtett minket, akik Őhöz hasonlóan az értelem-érzelem-akarat hármasságának magas és kifinomult

szervezettségével rendelkezünk (pl. az állatok lehetnek egyéniségek, de nem lettek személyiségek!), hanem azt is jelenti mindez, hogy egészen egyedülálló kommunikációs képességgel, beszédképességgel rendelkezünk! S bár lehet gyönyörködni a madarak fütytyében, vagy a delfinek egymás közötti jelzésrendszerének érdekességeiben, az emberi beszéddel egyik sem hasonlítható össze. A szeretetnek, a bölcsességnek és a tervek, az akarat egyeztetésének, valamint az Isten dicséretének olyan sajátos eszköze az emberi beszéd, ami semmihez nem fogható, semmivel nem helyettesíthető! Egy szerelmes vers, egy tudományos leírás pl. az élő sejt belső működéséről, vagy pl. a Megváltó Istent magasztaló műve Bachnak, a János passió, vagy Haendel Hallelúja kórusa, ég és föld távolságra van attól, amit más, teremtett lények kommunikációja produkálni képes. Isten szeretésének páratlan módja az emberi beszéd! Ezért valljuk, hogy a Teremtő Isten tudatosan így alkotott minket a maga képére, s hogy ezzel átléphetetlen határvonalat húzott a legfejlettebb emberszabású majom és az ember közé.

Az evolúcionizmus ideológiáját vallva nincs magyarázat az emberi beszéd megjelenésére. Mi indokolná, ha az anyag fejlődésében és a véletlenekben bízunk, hogy egy majom elkezdjen verset írni, amikor anélkül is betölti létfenntartási, illetve szaporodási szükségleteit? Miért volt szükség az érzések igen kifinomult kommunikációjára, a másik, szeretett majom dicséretére, amikor enélkül is megtalálta a párját, s az az ösztöneire hallgatva oda is adta magát neki. Megállapíthatjuk, hogy az evolúcióhítt egyik legnagyobb ellenfele az emberi beszéd megjelenése, pontosan azért, mert az istenképűségünk egyik legjobban elemezhető bizonyítéka!

Fontosnak érzem itt megjegyezni, hogy napjaink ideológiai és értékrendi vitáiban (pl. az LGBTQ világnézettel szemben) nincs erősebb és

meggyőzőbb érv, mint az ember istenképűsége. Ha vitatkozunk a más-ként gondolkodókkal, akkor bizony erőtlenné bizonyulnak a morális, pszichológiai, szociológiai, illetve demográfiai érvek. Ezek ugyanis csupán emberi megfigyelések, amelyek hol a józan észre, hol szép tradíciókra, hol fejlődés-lélektani tényezőkre, vagy pedig a heteroszexuális családok szaporodási képességére hivatkoznak, de ezek az érvek mind támadhatóak, illetve kikezdehetőek vagy az egyén szabadságjogaira, vagy valamilyen magasabb élvezeti fokra hivatkozva.

A teremtési renddel szemben azonban nincs érv! Keresztyénként, vezetőként, szakemberként, politikusként, egyszerű hívő emberként erre kellene hivatkoznunk! Velünk született adottság az istenképűség, ami egy meghatározott rendhez, átgondolt, bölcs és szeretetteljes tervhez, két személy, a Teremtő és az ember kapcsolatához igazodik. Ha ettől a rendtől az ember bármelyik területen eltér, a diszfunkcionalitást választja! (Ha valaki pl. a KRESZ szabályait felrúgja, előbb-utóbb sérül, vagy sért, belehal vagy másokat is megöl.) Mivel Isten képét hordozzuk, pl. azzal, hogy beszélgetni tudunk a kedveseinkkel, sőt a Teremtőnkkel, ezért az Ő terveit, az Ő gondolatait és értékrendjét képviseljük normális esetben, vagy ma így mondanánk: „alapértelmezés szerint”. A bűneset ezt a képviselést felrúgta, de a teremtési rend pozitívumait nem tudta megváltoztatni. Viszont ha nem arra használjuk az életünket, amire az készült, akkor bántunk, sértünk és rombolunk vele. A bűneset óta erről szól az emberi történelem. A megtérés éppen ezért azt jelenti, hogy elfogadom az istenképűségemet, megköszönöm azt, s bocsánatot kérek mindazért, amit ennek ellenében tettem. S hogy ezt megtehessem, ehhez is rendkívüli ajándék a beszédképességem!

Gondoljunk végig: milyen óriási hatalma, befolyása van az emberi szó-

nak! Jakab apostol így mutatja be ezt a hatalmat:

„Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrészt, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erőt felgyújthat: a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tűzétől. Mindenfajta vadállat és madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető: meg is szelídíti az ember; a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel. Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket: ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie.” (Jak 3,5-10)

De pozitív példaként hadd említsük az esküvőkön elhangzó egyetlen szót: „Igen”. Ettől az egy szótól rengeteg dolog megváltozik: érzelmi, családi, anyagi és öröklési szempontból egy egészen új helyzet keletkezik! Ugyanígy egy tanú egyetlen szóval felmenthet egy vádlottat, egyetlen szó által megszűnhet egy szerződés, vagy elkezdődhet egy egészen új szövetség.

S itt érkezünk el a beszélő ember hihetetlenül nagy lehetőségeihez és felelősségéhez. A teremtő Urával megromlott kapcsolatát is beszélőképesége által rendezheti! „Ha

megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden gonoszságtól.” (1.Ján 1,9) Nem kell vezekelnem, dolgoznom és tennem, elég csak szólni: „Vétekzem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek!” (Luk 15,21) De vajon tényleg elég ennyi, hogy egy eltékozolt életre bocsánatot kapjunk? – Igen, elég, legalább is a mi oldalunkról! Egyébként Isten Fiának önfeláldozó szeretetére volt szükség hozzá... (1.Ján 1,7) De ahogy szavával teremtett az Úr mindent, ahogy egyetlen mondattal meggyógyított százakat, lecsendesítette a dühöngő vihart, visszahozta Lázárt a halálból, - úgy tőlünk sem vár mást, mint istenképűségünk gyakorlását: őszinte beszédet! „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Luk 18,13)

Ma menni is a szánkkal „megyünk” Hozzá, s ahol segítségül hívják, ott Lelke által megjelenik! Nem kell rohannunk a templomba, nincs szükségünk ereklyékre, képekre vagy papi közbenjárókra, mert érvényes a beszélő Isten szava: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, az megmenekül.” (Róm 10,13) „Aki énhozzám jön, azt el nem küldöm magamtól!” (Ján 6,37) „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

De a bűnvallás mellett, sőt előtt, imádatra kaptuk a beszédet! Nagyszerűen ráérezett erre Ady, amikor így ír a Karácsony című versében:

„Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...”

Ahogy az imádság főnév szótöve is mutatja: az imádság, a Teremtővel folytatott beszélgetés alapvetően és mindenekelőtt: imádat! Aki ilyen nagyra becsült, hogy a képét hordhatom, képviselője lehetek a világban, az méltó az imádatomra! Nem is vár tőlem más vallásos teljesítményt, csupán ennyit: beszélgessek vele, s fejezzem ki az imádatomat felé, mert Ő valóban megérdemli! Igen, Dávid királlyal együtt valljuk: „Az Isten útja tökéletes, az Úr beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. Van-e Isten az Úron kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem.” (Zsolt 18,31-34)

Az emberi beszéd kincs, ajándék és felelősség. Egyedi, igen különleges jele az istenképűségünknek. Élünk vele Isten beszéde szerint, mert a két beszéd összhangja minden áldás alfája és ómegája! „Jöjjetek, szálljunk most perbe egymással! – mondja az ÚR. – Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú. Ha készségesen hallgattok rám, élhettek az ország javaival.” (Ézs 1,18-19; vö.: 133. zsoltár)

Somogyi László lelkipásztor

BIZONYSÁGTÉTELEK

HÁLAADÓ BIZONYSÁGTÉTEL

Gzt a hálaadó bizonyoságtételemet nem ilyen formán gondoltam megosztani a kedves testvérekkel. Elgondolásom alapján a gyülekezet közösségében akartam bizonyoságot tenni szóban, de a körülmények ezt nem tették lehetővé. Nt. Somogyi László tiszteletes úr telefonon kért meg arra, hogy írjak egy cikket a gyülekezeti újágba. Néhány másodpercen belül meg is lett az egyezés, elvállaltam

ezt a felkérést. Ő nem tudhatta azt, hogy nekem milyen tervem van, de erre mondják azt, hogy „az Úr csodásan működik”. Így utólag örülök is a megkeresésnek, mert ilyenképpen több testvérnek is elmondhatom hálaadásomat, no meg szerintem így nem fog elcsuklani a hangom a nagy nyilvánosság előtt, csak a magam csendességében.

„Mindenkör örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát

adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1.Thesszalonika 5,16-18) mondja az Ige. Nekem van miért hálát adnom az Úrnak az elmúlt közel másfél évért. Az elmúlt év augusztus elején súlyos mondatok hangzottak el felém az egyik orvosi vizsgálatot követően. Nem voltam könnyű helyzetben, de az Úr adott erőt már ott akkor a sok leküzdéséhez. Attól kezdve a hitem az Úrban átsegített minden nehézségen.

Hálás vagyok, hogy olyan közegben élhettem gyerekkoromtól kezdve, ahol az Istenben való hit megjelent a mindennapjainkban. Hiszem, hogy ez a hit segített egész életemben, és most főleg ebben a nem könnyű eltelt időszakban. A műtét előtti időkben, valamint a műtétek utáni napokban, hónapokban napról napra megtapasztaltam, hogy mennyire igaz az az Ige: „Azt pedig tudjuk, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Róm 8,28)

Az első műtét előtti órákban a „Csendes percekben” ez a mondat volt a záró gondolat az imában. „Isten az én reményem ma és mindörökké.”

Ez a mondat csengett a fülemben miközben a betegszállítók a műtőbe vittek, és amíg ébren voltam ezt a mondatot mondogattam.

A Zsoltárok könyve 121. rész 2. verse biztatott mindvégig, a mai napig is hitvallásom ez az Ige: „Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és földet alkotta.”

Szeretnék köszönetet mondani minden testvéremnek a gyülekezetben, akik imádságos szívvel gondoltak rám a nehéz időkben és imádkoztak értem, mert megtapasztaltam és vallom az Ige szavával: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jakab 5,16)

Végül, de nem utolsó sorban feleségem és közvetlen családom tagjainak az irántam nyilvánított féltő szeretetüket köszönöm meg. Feleségem volt az, aki jelzéssel volt a háziorvosunk felé, hogy a szokásomban nagyfokú változás következett be. Ha ő nem tesz ilyen irányú lépéseket, ez a hálaadó bizonyágtétel nem lenne olvasható.

Egy nagyon kedves Igével biztatom kedves testvéreimet: „*Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenben, az Úrban van a remény-sége, aki az eget és földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; Ő meg is tart hűségesen mindenkor.*” (Zsolt 146,5) Kívánom mindannyiunknak, hogy vezessen ki minket ebből a járvány sújtotta megpróbáltatásból, és egy boldogabb új évben örülhessünk egymásnak az Úr áldásával!

„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr, boldog az az ember, aki őbenne bíz.”

Áldott karácsonyi ünnepeket, és Krisztusban boldog új évet kívánva szeretettel:

Eszenyi Balázs

BIZONYSÁGTÉTEL 2020 ADVENTJÉBEN

„*Bizony, hamar eljövök.*” Ámen. Jöjj, Uram Jézus! (Jel. 22, 20.)

A 18. századi erdélyi tudós lelkész és irodalomtörténész, Bod Péter szerint az Úr Jézus Krisztusnak négy adventusa, azaz eljövele van: midőn testben megjelent, midőn a szívbe bészáll és az embert megtéríti, midőn halála óráján elmégyen az emberhez, és midőn eljő az utolsó ítéletre.

Ezen írással az Úr (fenti sorrend szerinti) második adventjáról teszek bizonyosságot azaz, hogy az én életembe hogyan jött el az Úr.

Gyermekkorom, pontosabban életem első 14 éve az ige ismerete és gyülekezeti közösség nélkül telt (1970-es évek és '80-as évek eleje), mígnem szinte egyik napról a másikra mindez megváltozott azzal, hogy édesapám beiratott bennünket (a bátyámat és engem) a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába. Így középiskolai éveimet 1984-ben ott kezdtem úgy, hogy kollégista is lettem, ami az akkori szokásoknak megfelelően azt jelentette, hogy a mindösszesen havi egy hétvégi hazautazáson kívül az egész tanévet bent töltöttem a kollégiumban. Ezzel számomra egy új világ nyílt meg: lehetőségem lett naponta a reggeli áhítatokon részt venni, a naponkénti esti kollégiumi

szobaáhitatokban az igeolvasásban, imádságban együtt lenni szobatársaimmal, évfolyam-bibliaórákon az igeismeretben tovább mélyülni és természetesen a kötelező alkalmak is ott voltak: a hétközben vallásórák tanítási időben, a szombat esti preaces (áhítat) és a vasárnap délelőtti istentiszteletek. Ezekon felül az első évben a nagytemplomi konfirmációi előkészítő alkalmak, majd a tanítási (téli, tavaszi, nyári) szünetekben az itthoni Kálvin téri gyülekezeti- és Ifjúsági alkalmak mind-mind a bennem ébredő nagy Ige utáni vágyat csillapították, amit nemsokára követett az akkori évben elkezdett naponkénti egyéni reggeli igeolvasásom, csendességem. El lehet képzelni, hogy Igeismeretem így intenzíven mélyült, de ez még csak az útkészítés időszaka volt mégis.

Második év utáni nyári szünetben aztán eljutottam egy ifjúsági hétre is Vajára, ahol tisztán és világosan megértettem, nem csak elméleti ismeretekre hív az Úr, hanem szeretné, ha életem dolgaiban bíznék is Benne, személyes kapcsolatban lennék Vele naponként, aminek feltételét Ő biztosította a Golgotai kereszthalálával, az én részem ennek elfogadása, azaz elvesztett állapotom felismerése, eddigi életem bűneinek megvallása és elha-

gyása, és kérni az Úr Jézust, legyen az én életemnek az Ura. Ez a lépés ott Vaján még nem történt meg életemben, arra viszont eljutottam, hogy elvesztett állapotomat világosan láttam. Néhány hétre rá egy csendesnapon (Vencsellón) egy bizonyágtétel azt is világossá tette számomra, hogy nem szabad halogatni a választ, ha az Úr hívó szavát megértettem, hiszen az is az Ő kegyelmes munkája, ha azt megértem és nem adódik ez sokszor egy ember életében (Jób 33, 14.). Ha zaérkezve nem tudtam addig elaludni, míg imádságban nem tettem életemet az Úr kezébe, de azt követően addig nem ismert békesség és öröm töltött be. Ezen a ponton tapasztaltam meg az Úr érkezését életemben.

Innentől kezdve aztán a Kálvin téri gyülekezetre is, mint nagyobb családomra tekinthettem, ahol az Úr Jézusban testvéreimmel találkozhattam a gyülekezeti alkalmakon, ifjúsági órákon. Így kaptam aztán feladatot, szolgálati lehetőséget is, előbb az akkori ifjúsági órák tartásában, majd a gyülekezetünk presbitériumában.

Megtérésem óta sok mindenen át vezetett az Úr: a középiskolai éveket követő katonai szolgálat idején még szorosabbá vált az Úrral való kapcsolat, megelevenedett imaéletem, aztán az egyetemi éveim alatt meg-

nyíló diákmissziós lehetőség az egyetemi diákkörben a MEKDSZ (Magyar Evangéliumi Keresztyén Diákszövetség) keretein belül, majd a munkahelyen az Úrral való naponkénti járás tanulása és gyakorlása, ami még ma is tart.

Jó visszanezve megállapítani: Ő volt ott életemben már a kezdetek előtt, Ő igazgatta életem eseményeit, Ő keltette fel az Ige utáni nagy vágyat életemben a Kollégiumba kerülve, és Ő volt az, aki hívott a Vele való kapcsolatba és azt a mindent felülmúló nagy örömet Őbenne, ami azóta sem múlt el, és tanítgat a Neki való engedelmessegre. Jó volt diákkoromban újra és újra Tőle elkérni a jövődöbelimet, majd felismerni és Neki megköszönni a feleségemet. És jó a családi életünkben gyermekeink nevelésében is keresni azt, ami Neki tetsző. És ebben a bennünket körül-

vevő, kifecamodott, sok mindenben megromlott, Istentől eltávolodott világban jó várni az Úr Jézusra, aki ígérete szerint visszajön, hogy új eget és új földet teremtsen és mindent helyreállítson. Ez az Úr Jézus visszajövetelére várás viszont semelyik hívó életében nem telhet tétlenséggel (2 Pét. 1, 8.). Feladatot mindnyájan kaptunk bőven: felelősséget családukbán, gyülekezetünkben, nemzetünkben: példaadó, Jézusra mutató étellel, hűséggel, jó sáfárként gondoskodni a ránk bízottakról úgy, mint akik tudjuk, kinek tartozunk számot adni. Járjunk így naponta az Úr Jézussal, hiszen Ő az „Immánuel” – azaz Őbenne lett valóság, hogy „Velünk az Isten”!

Bizonyágtételemet az 1.Ján. 4, 13-19 verseivel zárom: „Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibenünk, hogy a maga Lelkéből adott

nekünk. És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül. Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben; és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne. Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.”

Magi István

CSAK EGY PERC

„AKIT ARRA INDÍT A SZÍVE”

Olvasandó: 2Mózes 25,1–40.

Mire indít a szíved? - Olvasva a szent sátor felszerelését, a szövetségláda és az arany gyertyatartó pompázatos kivitelezését, gazdagon díszített szépségét és igényességét, felmerülhet bennünk Jézus tanítványainak kérdése: „Mire való ez a pazarlás?!” (Mát 26,8) Ennyire drága, ennyire díszes dolgokat vár el az Úr? Hol van itt a szerénység, vagy a józan mértéktartás?!

S mindebből további kérdések merülnek fel: Vajon mennyit adakozzon, s mire költson egy hívő ember? Milyen célokat, s érte milyen áldozatokat vállaljon fel egy mai hívő ember?

„Akit arra indít a szíve” – olvassuk a 2. versben. „A fejben dőlnek el a dolgok” – mondja a világ, mi inkább így fogalmazunk: „Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.” (Luk 12,34) – Ha Jézus szeretetének

páratlan gazdagságát, bölcsességének, teremtő fantáziájának kimeríthetetlen igényességét, változatosságát és szépségét, hűségének hosszát, bűnbocsátó kegyelmének végére-mehetetlen bőkezűségét megismered, rádöbbsz: csak a „leg”-ek illenek Hozzá! A legnagyobb hála, a legmélyebb viszont-szeretet, a legmélyebb áldozat, s a legkiválóbb mindenből – az illik az élő, szent és örökkévaló Istenhez!

„Mindent megértesz, ha ezt megérted” – írja Füle Lajos költő. Ahogy az Úr végiggondolta a te és az én bűnös életemnek a megmentését, s ahogy a legnagyobbat tette meg érte ott a gótgóti keresztben (Ján 3,16), az egy felbecsülhetetlen szeretet bizonyosága! S ha a szíved örülni tud már annak, hogy Jézus áldozata megmentett téged a kárhóztától, akkor a hálaadásod is őszinte és gazdag lesz! Indulj ki mindig abból, hogy mi mindent kaptál az Úrtól, és megtapasztalod: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni!” (Csel 20,35)

Somogyi László
lelképásztor

SZERETETSZOLGÁLAT**KORONAVÍRUSOS VOLTAM**

Üdvözlöm a Kedves Olvasót, Gyülekezeti Tagokat! Azért vállaltam ennek a cikknek az írását, - mert mint ezen a fertőzősen átesett ember- kicsit megismerhettem ezt a betegséget, és sokat tanultam és okultam belőle.

A betegségem, és az ezzel járó kálváriám 2020.okt.16-án kezdődött. A munkahelyről hazaérkezve úgy éreztem, hogy nagyon átfáztam, kimerültem, minden izületem, derekam, de még a combom izmai is fájnak és sajognak. Ezt a sok munkára, a kinti hideg időjárásra fogtam. El is határoztam, hogy veszek egy forró fürdőt és ágyba bújok. Este 7-től reggel 9-ig aludtam. Nem volt étvágyam, valami keveset reggeliztem, aztán újra visszafeküdtem, mert még mindig fáradtnak éreztem magamat. Ekkor már az immunrendszerem erősen küzdött a vírussal, de én még mindig nem vettem komolyan, hogy ez a koronavírus lehet. Sok volt a munka egész héten, hideg is volt, korán is keltem minden nap, stb... Az ugyanis ki van zárva, hogy beteg legyek, főleg nem „koronás”!

Én ugyanis abba a táborba tartoztam, aki hitte is meg nem is ezt a betegséget, de inkább nem. Egy 44 éves életerős férfi, aki 6-700 kilós szarvasmarhákat vizsgál, kezel tömegével

naponta, - ezernyi vírus, baktérium között már évek óta -, az nem kaphatja el ezt a betegséget. Mi a munkahelyen is vakcinázzuk a borjakat különböző légzőszervi megbetegedések ellen, amiben épp a koronavírus is benne van. Csak más törzs, nem a COVID-19 betegség vírusa.

A lényeg, hogy nem igazán hittem abban, hogy ezt komolyan kellene venni, hisztéria-keltésnek és tömeg-manipulációnak tartottam ezt az egészet. Már megint át akarnak verni valamivel! Általában ilyenek vagyunk mi férfiak, nem félünk a valós veszélytől, nem hallgatunk a figyelmeztető szavakra, nem vigyázunk magunkra. Még arra sem voltam képes, hogy egy kis vitaminnal, vagy valamilyen immunerősítővel támogassam szervezetemet, pedig már tavasz óta ezt hallgattam.

Utólag visszagondolva olyan voltam, mint egy hitetlen ember. Azért nincs Isten, mert nem látom, nem hallom, nincs vele semmiféle kontaktom! Majd hiszem, ha látom...! Szoktuk mondani, főleg mi, „erős férfiak”.

Pedig már több ezer éve mondják és írják próféták, tanítók, írástudók, királyok, fejedelmek. Erre mondja Jézus: „*Boldogok, akik nem látnak, és hisznek.*” (Jn. 20:29) Nagyon sok olyan embert ismerek, akiknek tragédiák sorozatát, vagy súlyos lelki mélységeket kellett megélni ahhoz, hogy ráataláljon Istenre. Pedig Isten azt akarja, hogy minden ember megtérjen, és éljen. (Ezékiel 18:23)

Olyan jó átélni, és megtapasztalni, hogy igéjén keresztül mennyire képes vezetni az embert, és útmutatást adni. Utólag már én is ezt a kérdést teszem fel magamnak. Mire akartál tanítani ezzel Uram?!

És most térjünk vissza újra a személyes élményeimre. A lényeg, hogy a hétvégét szinte átaludtam teljesen. A gyengeségen és fáradtságon kívül semmilyen más tünetem nem volt. Éreztem ízeket, szagokat, nem köhögtem, sőt még orrfolyásom sem volt. Nagyon örültem, hogy hétfőre és keddre szabadnapot kaptam. Leg-

alább újra visszanyerem az erőmet, gondoltam. Így is indult a hétfő. Már sokkal jobban éreztem magam. A gyerekeknek teát főztem, reggelit készíttettem, boldogan engedtem őket iskolába. Élveztem a szabadnapot. Igét olvastam, napi híreket böngésztem, kicsit házimunkáztam. Délben felpattantam a kerékpárra, és elmentem a cégünk telephelyére az ebédemért. Odafele úton észleltem, hogy olyan nehéz tekerni ezt a biciklit! Pedig szél sem fújt. Biztosan ezzel a régi kerékpárral lehet valami, már nem olyan jó a műszaki állapota, gondoltam. Még mindig nem hittem el, hogy gyenge vagyok, és ez a betegség jele. Hazafelé már kicsivel rosszabb lett a helyzet. Az utolsó 100-200 méteren már leszálltam a kerékpárról, és gyalogosan tolva, - mint az idősebb embereket látjuk néha - tettem meg az utolsó métereiket. Patakokban folyt rólam az izzadság, éreztem, hogy nagyon elgyengültem, le kell feküdnöm. Ekkor győzedelmeskedett felettem a vírus, sportnyelven szólva ki lettem ütve! Knock Out! Padlót fogtam, de szinte szó szerint. Még jó, hogy volt egy ágy a közelben. Ekkor vette kezdetét a testi-lelki harcom a kórral. A feleségem késő délután jött haza a munkájából. Első mondatai ezek voltak: Te mit csinálsz?! Már megint alszol?! Mérjük csak meg a lázad! A harmadik mondatból már érezhető volt, hogy látta rajtam a COVID összes jobb-és bal egyenesét, és a K.O.-t. Egy hétig küzdöttem a lázzal, és az örült fejfájással. Alig ettem valamit, csak vizet ittam. Kb. 6 kilót fogytam egy hét alatt. Ezt csinálja utánam bármelyik fitness iskola! Bár a sportolók erősödnek is a súlyleadás mellett, én sajnos nem. Szörnyen legyengültem. Csak a mosdóig tudtam elmenni, és vissza. 1-1 tetőtéri lépcsőzésbe szinte beleszédültem. Ilyen lehet a késői öregkor, gondoltam. Beszűkül az életter, már értelmét veszti a kert, a városi séta, a munka, szeretteink meglátogatása, a kirándulások. Csak egy szoba maradt, egy héten át. Ennyi volt! Egyik

alkalommal, - amikor a mosdóból az ágyam felé indultam - megkapaszkodtam az ajtófélfában, és egy pillanatra arra gondoltam, hogy ennél talán jobb lenne már a halál is. Meddig kell még küzdenem Uram?! Meddig tart még ez? - tettem fel a kérdést magamnak, és Istennek. Ebben kell meghalnom? Végül is magam részéről elfogadtam volna a halált. Mint Krisztushívó mondhatom, hogy az Úr vagyok, nincs mitől félnem. De mi lesz a családommal, a gyerekeimmel? - tettem fel ezt a kérdést már magamnak. Olyan sok mindent nem láttam, és nem tapasztaltam még meg a földi életben. Még nem láttam felnőni a gyerekeimet, nem öleltem magamhoz az unokáimat... Talán mégiscsak érdemes küzdeni! Ilyen és ehhez hasonló dolgokon elmélkedtem. Tényleg nagyon sokat tanított

az Úristen ezzel a betegséggel. Sok mindent látok másképp, pl. Sokkal megértőbb vagyok az öregekkel, betegekkel. Megtanultam tisztelni, és elfogadni a betegséget. Nagyon megtanultam tisztelni azokat, akik kitartóan, békességgel tűrik, és viselik betegségüket, és a szenvedést. Átéltékeltem a földi élet küzdelmeit. Miért érdemes küzdeni, és miért nem? Sőt, még azt is átéltem, hogy milyen jó az embernek, ha felhívják, és megkérdezik tőle, hogy van, és őszintén érdeklődnek hogylétéről imádkozó szívvvel. Hálásan köszönöm az Úrnak a betegség révén megtapasztalt új ismereteket, lelki ajándékokat, a tanítást.

Az egy hét lázas gyengeség után egy hét gyengeség következett. Még mindig csak feküdni volt kedvem, bár a láz már elhagyott hála az Úrnak. A

3. héten még mindig gyenge voltam, de szabályosan erőltetnem kellett a mozgást, a munkát. Ha a közérzetemre figyeltem volna, talán még mindig feküdnék. Ezért javasolom azt, hogy javulás esetén kicsit erőltessük a mozgást, hogy könnyebb legyen a visszatérés a normál hétköznapiakba. Remélem sikerült hasznos dolgokat megosztani a kedves Olvasóval, a Testvérekkel.

„Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete, a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm. 5:3-5) Ámen.

Baja Zoltán

IFJÚSÁGI CSOPORT (IFI)

BICIKLITÚRA

2020 nyarán rendhagyó ifit tartottunk: A kis csapat már reggel a Kálvin téren gyülekezett, hogy elinduljunk biciklivel Balmazújvárosra. Voltak, akik még gyorsan elszaladtak felfújtatni a kerékpárjukat, a többiek pedig várakozás közben megvitatták, kivel mi újság. Végül kilenc óra körül útnak indult a társaság.

Az idő csodás volt, verőfényes nap-sütésben, jókedvvel tettük meg az odafele vezető út felét. A kirándulást a Kékvíz horgásztónál szakítottuk meg, hogy együnk pár falatot, ifivezetőnk pedig igei résszel készült. Az áhítat témába vágó volt, Vitold a biciklitúra egyik főszereplőjével, a láthatósági mellénnyel szemléltette a keresztény életet. Ahogy nagyon fontos, hogy a forgalmas utakon jól láthatóak legyünk, és hordjuk a mellényt, ugyanígy lényeges, hogy a Jézustól tanultak is észrevehetőek legyenek az életünkben.

Miután megpihentünk, folytattuk utunkat, azonban nem ment minden zökkenőmentesen. A túra egy részét egy kissé félreeső, földes szakaszon szerettük volna megtenni, ami azonban az előző napi eső miatt meglehetősen föl volt ázva. Ifis csapatunkat szerencsére még az sem tántorította el, hogy bokáig gázoltunk a sárban, és moszkító hada támadott meg minket.

Balmazújvárosra a viszontagságoknak köszönhetően kissé fáradtan érkeztünk meg, ezért különösen jól es-

tek az ott elfogyasztott fagyaltok és jégkásák. A sziesztázás után készítettünk pár csoportképet, majd elindultunk visszafelé. Hajdúböszörménybe érkezve még nem széledt szét rögtön a kis gyülekezet, mert az ifiteremben összegyűlve értékeltük a napot. Igaz, a túra után minden biciklire ráfért egy alapos mosás, de a társaság, a sok nevetés, a vadregényes utak, és a közös áhítat feledhetetlen élménnyé tették a napot.

Magi Csenge

„A GYÜLEKEZET EGY NAGY CSALÁD”

7sten kegyelméből 2020 nyarán - a vírus ellenére - 40 gyülekezeti testvérünk társaságában egy csodás hetet töltöttünk el Várhosszúréten. A héten megtapasztalhattuk, megélhettük mit jelent a mondás: A gyülekezet egy nagy család.

Mi ifisekként különleges helyzetbe kerültünk, hiszen Ifivezetőnk nélkül kellett a hetet töltenünk. Szerencsére ez sem tántorított el minket a jó élményektől! A közösen elfogyasztott ízletes reggelik, majd a társasozások, főként a robbanó cicázások megalapozták a nap hangulatát.

A délelőtti átitatok keretein belül alaposabban megismerhettük Jézust. Hallottunk eredetéről, hatalmáról, tudásáról, áldozatáról és jövőjéről, amit a Laci bácsi által tartott kicsoportos beszélgetéseken megvi-

tathattunk és feltehetjük a bennünk felmerülő kérdéseket.

Az egyik ilyen alkalmon kaptuk a felkérést, egy esti áhítat megtartására. Ez nagy meglepetésként ért minket, ezért először tanácstalanul álltunk a feladat előtt. Végül a sok vívódás és közös imádság után megállapodásra jutottunk. Egy ifis alkalmat jelenítettünk meg a táborozók előtt. A központi téma a hála volt, így mindenki megosztott egy-egy személyes történetet. A gyülekezet tagjait közös énekléssel, kvízzel vontuk be. Nagyon jól esett a közösségünknek, hogy a helyi lelkész is részt vett ezen az alkalmon, sőt a végén még ő is megosztott egy hálaokot.

A délutánok folyamán Szlovákia szebbnél szebb tájait, barlangjait csodálhattuk meg. Voltak napok, amikor röpizzel vagy focizással tölthettük

időnket, melybe a gyülekezet apraja-nagyja bekapcsolódott. Egy kis sütögetésre is sort kerítettünk, hogy ezzel lepjük meg a tábor többi tagját. Legnagyobb aggodalmaink ellenére mindenkinek jutott az édességből.

A nap vége sem telt unalmasan: a presbiterek által tartott bizonyágtételek után volt lehetőség filmnézésre, beszélgetésekre, és természetesen a nutella party sem maradhatott el. A búcsúesten tovább maradtunk együtt a szokásosnál, hogy megosszuk egymással a hét legszebb emlékeit. Lelki táplálékként kézzel készített igéskártyát, testi táplálékként pedig az otthon maradtaktól barackot kaptunk. Ez méltó lezárása volt hetünknek.

Magi Csenge

ONLINE TÉRBE KÖLTÖZÖTT AZ IFI

8szombaton 17:00 órától online ifi. Idegenkedve írtam be az előző mondatot még március közepén a naptáramba. Hogyan is lesz? Mit is fogunk csinálni? Van esetleg ehhez irodalom, segédanyag? Ha van, és ezekből sikerülne összeállítani a kereteket, és tartalmat, vajon ki fog csatlakozni a virtuális ifihez, fognak jönni?

Első online alkalom. Nem tudok csatlakozni a beszélgetéshez. Kapkodás, szorongás, ügyetlenkedés. Már 10 perce megy az ifi. Magyarázkodás, bocsánatkérés. Tudtam, hogy az első alkalom nem lesz zökkenőmentes, mégis 15 perc után csalódottan teszem fel a kérdést: Itt vagytok? Hallotok? Szinte azonnal érkezett már a válasz, hallunk, itt vagyunk. Nagy örömmel, mosolyogva figyeltem, ahogyan sorra bejelentkeztek mindenki a saját szobájából. Végre kezdődhet az ifi az online térben!

Nemes Vitold

ONLINE IFI ALKALMAK!

Ahogy sok minden más, úgy az ifik is az online térbe kerültek a vírus miatt.

Először márciusban kényszerültünk a képernyők elé, viszont nyáron újra találkozhattunk személyesen, majd most novemberben újra visszakerültünk a tavaszi helyzetbe. Hogyan is zajlik egy ilyen online ifi?

Először is Vitold létrehoz egy virtuális szobát, ahol össze tudunk gyűlni, majd elküldi a meghívót, hogy mi is csatlakozni tudjunk és elkezdődjön az ifi. Az alkalom hasonlóan zajlik, mint élőben. Az elején beszélgetünk egy kicsit: ki hogy van, kivel mi történt a héten, megbeszéljük, ha van valami fontos hír. Így online formában énekelni nem szoktunk, mert a hang sokszor elcsúszik, vagy nem hallatszódik olyan szépen. Imádság előtt szoktunk imatémákat összegyűjteni, amiért szeretnénk imádkozni, majd imádkozunk.

Ezután elkezdődik az igei része az ifinek. Vitold felolvass egy ígét vagy felvet egy problémát/kérdést, ami elvezet az ígéhez. Nagyrészt erről beszélgetünk, fejtegetjük, ez áll a középpontban. Mindenki elmondja a véleményét és felteszi a kérdéseit, ha van. Sokszor egy témát egy ifi alatt megbeszélünk, de sokszor van olyan is, hogy egy téma több alkalmon ke-

resztül húzódik. Az igei részt egy imádsággal szoktuk lezárni.

Normál esetben sokszor társasjátékozunk és beszélgetünk még utána, most a társasozás elmarad. Beszélgetni viszont beszélgetünk, ki hosszabb ki kevesebb időre marad, majd szépen lassan mindenki elmegy vacsorázni. Nagyjából így zajlik egy online ifi. Tóth Tamás Bence

Egészen biztos vagyok abban, hogy mindenkit nagyon meglepett az a bizonyos március esti bejelentés, amikor bezárták az iskolákat. A hír hallata után sok dolog kavargott a fejekben, nem tudtam, mi lesz ezután, és egyből eszembe jutott az is, hogy vajon az ifivel mi fog történni?

Azonban Vitold hamar megnyugtatót bennünket. Megígérte, hogy imádkozni fog, és megtesz minden tőle telhetőt azért, hogy továbbra is egy közösségben tudjunk maradni. Ezért azt javasolta, hogy szombat este ezután se tervezzünk más programot, hiszen az ifi ezután is működni fog, csak persze más formában. Kíváncsian vártam a szombatot, leültem a számítógép elé, majd nemsokára elkezdődött az ifi. Először nagyon szokatlan volt képernyőn keresztül

látni a többieket, de hamar rájöttem, hogy az ifi igazi értelme az ezen keresztül is hatni tud. Hiszen semmi akadálya nem volt annak, hogy elcsendesedjünk, imádkozzunk, majd közösen Bibliát olvassunk és ezután beszélgetünk erről.

Nagyon jó volt a bezártság ellenére minden héten feltöltődni az igei üzenetekkel. A legtöbb alkalom témája az Istenbe vetett teljes bizalom volt. Sokszor kerültek elő bátorító igék, amelyekből megtanulhattuk, hogy nem szabad aggódni, hiszen Isten jól tudja, mi történik velünk. A legfontosabb kérdés tehát nem az, hogy miért engedi ezt Isten, hanem inkább az, hogy mi ezzel a célja, mit akar üzeni? Én különösen hálás vagyok

a biztató igeversekért, hiszen nem is lehetett volna jobb időzítés annál, minthogy az érettségi előtti néhány hétben mindig ezekből merítettem erőt. :))

Bár alkalmas volt ez a megoldás a helyzet áthidalására, mégsem ez az igazi formája a kapcsolattartásnak. Izgatottan vártuk már, hogy újra élőben lássuk egymást. Ki is használtuk a nyárnak és az ősznek a lehetőségeit, de az igazat megvallva a második bezárás után ugyanúgy elsomorodtam. Azonban Vitold hamar megnyugtató bennünket...

A novemberi ifik témája arról szól, hogy hogyan van jelen Isten az online térben, és arról is beszélgetünk, hogy hogyan tanulmányozhatjuk mi ma-

gunk a Bibliát. Kihasználjuk a helyzetből származó előnyöket. Például volt olyan feladat, hogy mindenki keresett a szobájában 3 fontos dolgot, majd az egyiket gondolatban odaadta az egyik társunknak. Másik alkalommal pedig a telefonunkon keresztül küldtünk képeket.

Eszembe jutott egy találó kép, amely erről a helyzetről szól. Az ördög ezt mondja Istennek: „Látod, ezzel a járvánnyal most bezárult az összes templomod.” Erre Isten így felel: „Éppen ellenkezőleg. Most minden lakásban megnyílt egy új.” Valóban, az áhítatok igazi lényege, nem a helyszíntől függ, hiszen az Úr igéjének útjába semmi sem állhat! :))

Gyürky Katalin

BODASZÓLÓI GYEREKHÉT

A vírushelyzet miatt nem tudta a gyülekezetünk megrendezni a szokásos bibliás gyermekhetet a Kávin téren. Azonban Isten így is tervezett velünk. A VISZ indított egy képzést, aminek a segítségével a bodaszólói gyerekeknek tudtunk szervezni egy élményekben gazdag hetet. Mivel a VISZ képzésben résztvevők voltak a gyerekekkel délelőtt, a Kálvin téri segítőknek ebédidőben kellett odamenniük. Amikor odaértünk mindig elcsodálkoztunk rajta, hogy ezek a gyerekek milyen szépen tudják énekelni a dicsőítő dalokat. Mikor vége volt a délelőtti igei alkalomnak következett a

mi feladatunk. Elsőnek meg teríteni kellett az ebédhez. Nagyon praktikus megoldással dobozban tálaltuk az ételt, így a maradékot haza tudták vinni. Ebéd közben nagy lelkesedéssel tudtak mesélni arról, hogy milyen bibliai történetről tanultak délelőtt. Miután a jó hangulatú ebédnek vége lett, kimehettek egy kicsit az udvarra. Bent gyorsan összehajtottunk, majd előkészültünk a délutáni foglalkozásra. Ez általában kézműveskedés volt, de előfordult tánc, agyag- és ugrálóvárakészítés is. Aki inkább focizni szeretett volna elmehetett Vitolddal a közeli focipályára. Amikor visszatértek uzsonnát osztottunk

és hazaengedtük őket. Én személy szerint nagyon élveztem ezt a hetet. A szívemhez nőttek ezek a gyerekek és élveztem velük lenni. Ahogy ezt a cikket írom eszembe jut a lányok kezűssége, a sok vidám teli pillanat, a fiúk lelkesedése, ahogy egymással versenyezve válaszolnak Vitold kérdéseire. Jó volt megtapasztalni, hogy Isten tényleg mindenhol munkálkodik és mindenhol ott van, ahol az Ő nevében gyűlnek össze.

Magi Luca

KONFIRMÁCIÓI EMLÉKEIM

2019-ben kaptam a hírt, hogy jelentkezhetek konfirmáció előkészítőre. A Baltazár Dezső Református Általános Iskola tanulójaként megvolt az a lehetőségem, hogy az iskolai hittanórák lezárásaként történő hittanvizsgámat egyben konfirmációi vizsgának tekintsük. De örülök annak, hogy a saját gyülekezetemben külön járhattam konfirmáció előkészítőre és a saját gyülekezetem körében konfirmálhattam. Mindig is vártam ezt a lehetőséget, és az elején izgalommal töltött el, milyenek

is lesznek az előkészítő órák. Heten gyűltünk össze, és meglepődtem az ismerős arcok láttán. A jó társaságot fokozta az órák jó hangulata. A konfirmáció előkészítőket Somogyi László gyülekezetünk lelkipásztora tartotta heti rendszerességgel csütörtökön 17 órától. Igyekeztünk részt venni mindannyian ezeken a bibliai ismeretünket elmélyítő, hitünket alapozó alkalmakon, amely ráadásul egyházi ismereti bevezetést is nyújtott. Hamar eltelt az egy év, és eljött a konfirmáció ideje, amelyen nem csak

a megtanultakról adhattunk számot, hanem külön ötömet jelentett, hogy ki-ki elmondhatta bizonyágtétel formájában, hogy mit jelent neki a hit és a gyülekezethez tartozás. Elsőnek a bizonyágtételre való felkérés váratlanul ért, de aztán sokat jelentett nekem és mindannyiunknak a felkészülés a bizonyágtételhez és a gyülekezet előtt mindannak elmondása és megvallása, amit abban megfogalmaztunk. A gyülekezet előtti bizonyágtétel és a konfirmációi vizsga egy istentiszteleten volt, amelyen a kon-

firmálók bemutatása is megtörtént, de időben egy későbbi időpontban volt az első úrvacsoravételünk alkalma.

Nagyon örülök, hogy a konfirmáci-

ói vizsga után többekkel is megmaradt a kapcsolat, hiszen bekapcsolódhattunk most már hivatalosan is a Kálvin téri Gyülekezet ifjúságába, ahol hitem tovább mélyülhet és

ápolhatom kortársaimmal gyülekezeti kapcsolataimat.

Magi Emese

KONFIRMANDUSKÉNT

A mikor beléptem a templomba tudtam, hogy el fog kezdődni az, amire annyira sokat készültem és izgatottam vártam, hogy kiálljunk az Úr asztalához és elkezdjük a konfirmálást. Majd elkezdődött az istentisztelet. Az istentisztelet vége felé megszólított minket a tiszteletes úr és kimentünk az Úr asztalához és elkezdtük a konfirmálást. Jó volt látni, hogy egy nagyszerű és befogadó közösségnek adhatjuk elő mind azt, amit megtanultunk. Nagyszerű volt az a tudat, hogy én is részese lehetek annak a hívő közösségnek, ahol engem egy pár évvel azelőtt

megkereszteltek és Istennek ajánlották az életem és én ezt most megerősíthetem. Majd csendben hallgattam, hogy konfirmandus társaim miként találtak rá a hitükre. Majd eljött a perc, amire mindaddig vártam és szinte meg sem tudtam szólalni. Amikor Tiszteletes úr kérdezte a memóriateret, szinte mindent elfelejtettem és csak arra tudtam koncentrálni, hogy mit is mondtam rosszul és még a lapra is írt szövegemet sem tudtam elolvasni. Nem tudtam arra gondolni, hogy milyen jó eseményen veszek részt, mert túl nagyra éreztem a nyomást. Majd mikor mindenki sor-

ra került és megkaptuk az emléklapokat és visszamentünk csodálkozva láttam, hogy az ott lévők csak gratuláltak nekem egy szóval nem említve meg a temérdek sok hibámat. Ekkor már csak még jobban megerősödött bennem az, hogy ez a közösség még azt a szörnyű előadást is, amit adtam megbocsátotta nekem, mert tudták, hogy teljes akaratomból Istenhez akarok tartozni és nem számított, hogy akkor mi is történt, mert a lényegen nem változtatott.

Ecsedi Levente

BABA-MAMA KÖR

BABA-MAMA KLUB ÉS SZOPTATÁSTÁMOGATÓ ANYACSOPORT - „A SZIGET” – BEMUTATKOZÁS

„A Sziget” békességet és biztonságot nyújtó kis terült az édesanyák és babáik számára, ami a Hajdúböszörmény Kálvin János Református Egyházközség gyerektérjében várja a babákat, mamákat minden hónap első és harmadik szerdáján.

Tisztán emlékszem az első baba-mama körre, amin részt vettünk. Kislányom mindössze három hónapos volt, még autós babahordozóban vittem be a terembe a keresztanyukájától kapott csini, virágos ruhájában és, mint kezdő, első gyermekes anyuka, egyből ott is hagytuk kedves kis játéknyusziját, amit később aztán sikeresen megtaláltunk. Az alkalmat mindketten nagyon élveztük; kislányom a babák társaságát, az új ingereket, és én is feltöltődtem az anyukákat látva és hallva, hogy nem vagyok egyedül a kérdéseimmel, az aggodalmaimmal újdonsült anyukaként. Azóta, ahogy lehetőségek engedte részt vettünk a

közösség életében.

A baba-mama kört amolyan univerzális alkalomként definiálnám:

1. Az áhítat alatt lelki táplálékot kapunk, mivel hisszük, hogy a Biblia „hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2 Tim 3:16-17) Ilyenkor elcsendesedünk, meghallgatjuk az aktuális üzenetet és imádkozunk Nemes Vitold lelkipásztor vezetésével.

2. Az áhítat után egy előre meghirdetett témát is körbejárunk, többnyire meghívott szakember által, aki egy rövid előadás formájában összefoglalja a lényegi dolgokat, majd interaktív módon átbeszéljük a felmerülő kérdéseket.

3. Mindeközben a babák szabadon kúszhatnak, mászhatnak, játszhatnak a szőnyegen, pihenhetnek a babzsákfotelekben, vagy éppen fel-

fedezhetik az ott található játékokat.

4. Az édesanyák közösségben vannak, hasznos információkhoz juthatnak, kapcsolatokat építhetnek, megismerhetik a református nevelés alapjait, felkészülhetnek a kereszterőle, és betekintést nyerhetnek a Jó Pásztor Református Óvoda életébe is.

5. Minden hónap harmadik szerdáján az áhítat után a szoptatás kerül fókuszba, ekkor Fórizs Kata, IBCLC laktációs szaktanácsadó vezeti az alkalmat.

Ez a nyitott és elfogadó „Sziget” várja óvodás korig a babákat, kisgyerekeket édesanyjukkal, minden hónap első és harmadik szerdáján. A gyülekező 9:30-tól kezdődik, az áhítat pedig 10 órától.

A klub Facebook csoportja [„A Sziget” Kalvinref. Baba- mama kör](#) néven megtalálható.

Hornyák Adrienn

EGYHÁZTÖRTÉNET

„MIRE A LEVELEK LEHULLNAK...” 100 éve történt a trianoni békeszerződés

Talán sokaknak ismerős II. Vilmos császár mondata: „Mire a levelek lehullnak, katonáink hazatérnek!”. Ezzel az általa sikeresnek vélt villámháborús stratégiát dicsérte, azonban 1918-ra minden megváltozott. Már 1915-ben látszódtott, hogy állóháborúba fordul át, így a császár szavai sem váltak valóra.

De milyen módon kapcsolódik össze az I. világháború és a magyar reformátusság élete, valamint a trianoni békediktátum? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához fontos, hogy megismerjünk néhány történeti tény.

A kiegyezés után megalakult az Osztrák-Magyar Monarchia. Sajátosága az volt ennek a birodalomnak, hogy két központi városa volt: Bécs és Budapest. A „boldog békeidők” fellendülést hoztak Magyarországnak. Megindult a vasúti közlekedés, a városok fejlődése (erről tanúskodik sok szecesszista stílusban épült épület). A falvakban is kialakult a módos paraszti réteg, akik földhez tudtak jutni, el tudták tartani a családjaikat. A dzsentriréteg pedig hivatalnokoskodásból élt.

Ebben az időben az egyházi életet a „haladó irány” határozta meg (szándékosan nem használnám a liberalizmus szót, annak mai, pejoratív értelme miatt). Az állam és a református egyház kapcsolata kimondottan jó volt, hiszen a kor meghatározó püspöke, Baltazár Dezső, rangjánál fogva a felsőház tagjának számított.

A változások 1914. június 28-án kezdődtek, amikor Szarajevóban, egy Gavrilo Princip nevű szerb diák, egy merénylet során megöli az Osztrák-Magyar Monarchia trónörökösét, Ferenc Ferdinándot, és annak feleségét Chotek Zsófiát. A gyilkosság kiváló ürügyet szolgáltatott arra, hogy kitörjön az I. világháború. Természetesen a Német Birodalom örömmel csatlakozott az ügy mellé, hiszen a két német állam szövetségesei voltak egymásnak. A valóság azonban az volt, hogy minden fejlettebb európai ország rendelkezett gyarmatokkal. Ez alól kivétel volt Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia. A cél az volt, hogy nagyobb területi befolyást szerezzenek maguknak.

A német teológusok közül szeretném kiemelni Adolf von Harnack professzort, aki üdvözölte a háborút, hiszen abban az ország gyarapodását látta. A Monarchiában élő teológusok, egyházi vezetők szintén így gondolták, és mivel a haladó irányt képviselték, ebben az ország megerősödését vélték.

Csikesz Sándor, debreceni teológia tanár többször is megfordult a fronton, mint táborigazgató, sőt külön táborigazgatóra készített énekeskönyvet, és ágendát is. Láthatjuk tehát, hogy a református lelkészek ott voltak a katonák mellett, és végezték az ottani szolgálatot (lelkigondozás, temetés, úrvacsora kiosztása).

1920. június 4. azonban mindent megváltoztatott. A trianoni békeszer-

ződés értelmében a Magyar Királyság elveszítette területe nagy részét. A reformátusság szempontjából Erdély elvesztése, valamint a Tiszántúl nagy része is idegenek kezére került. Az Erdélyi Református Egyházkerület meg tudta őrizni teljes apparátusát, de a félbevágott Tiszántúlból alakult meg a Királyhágómelléki Református Egyházkerület. A Tiszántúl nagy részéből, és Bereg vármegye nagy részének elcsatolásából született meg a Kárpátaljai Református Egyházkerület. Ezek a vidékek voltak azok, amik többségében reformátusok által lakott vidék volt.

Bár Baltazár püspökek küzdöttek azért, hogy az elcsatolt területek konventi, vagyis közös magyar református befolyás alatt legyenek, elképzelésük sajnos nem valósult meg.

2009. május 22-n azonban lehetőség adódott abban, hogy az anyaországi egyház, és a részegyházak kifejezzék összetartozásukat. Bár a történelem elszakított családokat, gyülekezeteket, testvéri közösségeket egymástól, mégis a Krisztusban való hit, és az Ő szeretete összeköt bennünket. Adja Isten, hogy mi ne éljünk meg hasonló katasztrófát, és békeességben éljünk!

„Kívánjatok békét Jeruzsálemnek! Legyenek boldogok, akik téged szeretnek! Legyen békeesség falaidon belül, legyen boldogság palotáidban!” (Zsoltárok 122, 6-7).

Rácz Gábor

In memoriam Dr. Nyakas Miklós (1942-2020)

„Ilyen az ember. Egyedüli példány. Nem élt belőle több és most sem él, s mint fán se nő egyforma két levél, a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

(Kosztolányi Dezső: Halotti beszéd)

Dr. Nyakas Miklós történész, városunk díszpolgára halálával nemcsak a családot, a várost, a történelemszociológiát érte pótolhatatlan veszteség, hanem a reformátusok közösségét, így bennünket, a Kálvin téri gyülekezetet is. A jól ismert Kosztolányi-vers szavai nem üres frázisként csengenek, ha róla beszélünk: minden ember egyedüli példány, Dr. Nyakas Miklós is az volt. Felsorolni is nehéz, hogy mit adott nekünk, különösképpen reformátusoknak. Csak néhány tény emlékek itt meg, tisztelegve előtte.

Köztudott, hogy a hajdúság, a Hajdúkerület volt fontos kutatási területe, de egyháztörténettel is foglalkozott. Mi, bőszi reformátusok, neki köszönhetjük, hogy azonosította az első református lelkész nevét, illetve összeállította az elmúlt 400 évben városunkban szolgált lelképásztorok listáját is. Ehhez a kutatáshoz köthető a Kálvin téri templom kertjében felállított Agnus Dei emlékmű,

amellyel református közösségünk 450. évén át történő megtartatásáért adunk hálát Istennek.

Hagyománnyá vált az ő szervezésében, hogy október 31-én, a reformáció napján délután tudományos konferencia zajlott a városházán. Ennek anyagát több évben nyomtatott formában is megjelentette az egyházközség (városi támogatással) Kálvin Téri füzetek címmel. Amikor nehéz helyzetben volt a gyülekezet, átvette a Kálvin Téri Hírmondó szerkesztését, és színvonalas egyháztörténeti anyagokat publikálva jelentek meg a számok.

Dr. Nyakas Miklós presbiterként szolgált közel egy évtizeden át egyházközségünkben. Önkormányzati képviselőként szerzett tapasztalatait kamatoztatta a presbiteri gyűlések rendjének kialakításában. Hiszem, hogy Istentől kapott elhívása volt a kutatás és az általa megszerzett tudás átadásának szíve. A gyűléseken, ha olyan témáról volt szó, akkor szívesen tett történelmi kitérőt. Számomra mindig üdítő színfolt volt ez a gyakorlati ügyek között, és csodáltam a tudását és elkötelezettségét, és sokat tanultam tőle.

Hiszem, hogy mindvégig tudta azt, hogy mire kapta az életet Istentől. Korábban, egy súlyosabb betegségéből felépülve megerősödött abban a hitben, hogy még feladata van itt a földön. Ezután kezdte kutatni a lelképásztorok névsorát.

Tudtuk, hogy beteg, de halála mégis váratlanul ért bennünket. 2020. szeptember 22-én vettünk tőle végső búcsút. Temetésén Zila Péter lelképásztor szolgált, Isten igéjét a Példabeszédek könyvéből, a 18. rész 10. verse alapján hirdette, s néhány személyes emléket osztott meg a gyászoló gyülekezettel. Kiss Attila polgármester úr Hajdúböszörmény Város Önkormányzata nevében búcsúzott, méltatva az elhunyt díszpolgár, történész érdemeit. O. Szabó István színművész Vitéz Ferenc költő A hajdútitesség „tükröje” címmel, Dr. Nyakas Miklós halálára írott versét adta elő. A költemény személyes hangvétellel és tisztelettel adózik a történész, múzeumigazgató emlékének. A sírnál Somogyi László lelképásztor hirdette a feltámadás evangéliumát.

A temetésen a búcsúzás fájdalom mellett mindvégig éreztem az isteni gondviselést. Az egész szertartás méltó volt az elhunyt emlékéhez: a mértéktartó megemlékezések mellett a sírt körülálló emberek csendes, de hitvalló éneklése valóban meghittséget sugárzott. Mindnyájan érezhettük annak a református szellemiségnek a jelenlétét, amit az elhunyt is képviselt.

Legyen hála Istennek az ő bennünket gazdagító, hitvalló „egyedüli példány” életéért, és legyen áldott az emléke.

Mezőné Szabad Erzsébet

Kedves Gyászoló Család! Végtisztességtévő Gyülekezet!

Mielőtt az Igehirdetésre térnénk, én is néhány gondolattal emlékezem Dr. Nyakas Miklósról. Már elhangzottak az életrajzzal kapcsolatos információk, vagy azok az érdemek, amelyek kísérték életét. Én az emberre emlékezem.

Amikor 2004-ben a városba kerültem, Miklós testvérünk hamarosan felkeresett, hogy van egy csapat, akikkel együtt dolgozunk, dolgoznak: a Múzeumi Baráti Kör vezetősége, amelybe szívesen bevonna engem is. Aztán 2006. október 22-én az 1956-os

forradalomra emlékeztünk a Kálvin téri gyülekezeti teremben egy kerekasztal-beszélgetésben. Nem is a nyilvánosság előtt elmondott szavai, maradtak meg bennem igazán hanem, amit utána, szűk körben barátilag, átélőként osztott meg velünk. És eszembe jutott a 2007. okt. 31-én tartott előadása a templomunkban a reformációról. Annak az előadásnak a személyesége fogott meg. Emlékezetes maradt az, ahogyan 2008-ban együtt készültünk a Biblia évére a régi családi Bibliák összegyűjtésével.

S ha lehet, még egy személyesebb emléket is feleleveníték róla: amikor idősebb fiunk – történésznek tanultva Bocskaiával foglalkozott – Miklós testvérünk atyai szeretettel tanácsolta, mellette állt tanulmányjaiban.

Sok mindent lehetne még mondani róla. De mindenképpen meg kell említeni, amit önvallomásként írt le: *Hálás vagyok az Istennek azért, hogy azzal foglalkozhatok, amit szeretek. Tudományos munkámat kötelességnek, és nemzetem iránti szolgáltnak tekintem.*

Isten ígését a példabeszédek 18. részének 10. verse alapján hirdetem: **„Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos léssen.”**

Erős torony az Úr neve: Miközben mi ledönthetetlennek ítélt tornyokat, házakat, életeteket építünk, megdöbbenve kell szembe-sülnünk azzal, hogy minden ter-vünk, készítményünk, sőt még az életünk is nagyon labilis! Miközben a mi életünk ilyen, eközben az Isten önmagát egy erős várhoz, erődítményhez hasonlítja. Salamon idejében még nem ismerték a mindent romba döntő robbanó szerkezeteket, ezért is írja a Biblia: hogy a vár, a torony legyőzhetetlen, bevehetetlen, ledönthetetlen, vagyis biztos menedék! Isten az egyetlen, aki ezen az iszonyatosan veszélyeztetett világon biztonságot kínál! Ő az, Aki ma is képes elrejtetni, békességet adni az Embernek: Neked is, nekem is.

Ha csak az Ótestamentum idején megfogalmazott állításokra gondolunk, arra, hogy JAHVE neve olyan, mint az erős torony: már ez is nagy erőt adhat nekünk. Jahve azt jelenti: **ÚR, Aki van!** Aki mindenek fölött van, létezik, uralkodik. Akinek a hatalmához nem férhet senki. Aki a „magasságban és szentségben lakik, de együtt lakik a megrontott és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítse az alázatosok lelkét, és a megtörték szívét.” Micsoda menedék volt az Úr már az ótestamentumi embernek is!

Hát még ha az Úr Jézusra gon-

dolunk, akinek a neve: szabadítót jelent. Aki megmenti az embert úgy, hogy megmutatja a bűnössé-gét; de felragyogtatja az Ő golgotai áldozatát is, amit miattunk, helyet-tünk és érettünk hajtott végre! Aki azután képes megtartani az embert egy életen át, egészen az örökkéva-lóságig. Milyen jó, hogy Miklós is ismerhette Istennek nemcsak azt a szeretetét, amelyet családjában, gyermekeiben, unokáiban, tanít-ványaiban, barátaiban tapasztalt, hanem a Jézus Krisztusban meg-mutatkozó szeretetet.

Sokszor mondott ezért a fel-ismerésért, és új életért hálát az Úrnak! Isten Igéje ma is azzal vig-asztal bennünket, hogy Jézus neve és személye ma is szabadító! Erős torony, ahová, Akihez menekülhe-tünk! Ma is – a gyászban, egyedül-létben, szomorúságban is – meg-lehet Őt szólítani, lehet kérni az Ő szabadítását! **Oda folyamodik az igaz:** Kiskorunk óta arra tanít ben-nünket Isten, hogy valakihez oda kell folyamodnunk. A kisgyerek a szüleihez; a felnőtt az őt segítőkhez; a beteg, idős ember, az ápolóhoz fordul. A békességet, biztonságot, megtartatást kereső ember: az erős toronyhoz, az Úrhoz!

Oda folyamodik! Csendben, alá-zatosan, kiszolgáltatottan, teljes odafordulással *Uram, könyörülj rajtam! NEM magamban bízom, mert másban nem bízhatom. Bár Miklóst úgy ismertük, mint aki emberileg szólva igaz, egyenes Valaki, de ismerte a reformáció tanításait: hogy nem önmagunk igazságá-*

ért mehetünk az Istenhez, hanem egyedül Jézus Krisztus igazságáért.

És amikor odafolyamodott vala-ki, megtapasztalja azt, hogy ez az Úr gazdagít! Ezért is jó és érdemes Neki szolgálni! Szolgálni gyüle-kezetben, katedrán, múzeumban, kutatva. Mi is megtehetjük ezt ma – miközben Dr. Nyakas Miklósnak megadjuk a végtisztességet – az Úrhoz fordulhatunk, mert csak Ő képes megtartani minket!

„...és bátorságos lesz”

Nem csak az a megrázó, hogy kö-rülöttünk minden, sőt mi magunk is egyszer összeomlunk. Az leg-alább annyira megdöbbenő, hogy emberek akkor is tudnak bátrak, békések lenni, bizalommal marad-ni Isten iránt, ha körülöttük min-den összeomlik. *„És ha minden romba dől, Benned bízom egye-dül!”* Vagy: *„A szívem csendben az Úrban nyugodva pihen, bár távol a vész fenyeget...”* De ha egészen kézzel fogható távolságba jön a baj, milyen nagy dolog, ha valaki ki tudja mondani: *„Ha elfogyatko-zik is szívem és testem, szívemnek kösziklája te vagy”* – ez a bátorsá-gunk alapja! Ő olyan, mint az erős torony, az erős vár! Ezt tapasztalta Miklós testvérünk, és ezt tapasztalhatjuk Mindannyian, ha Jézus Krisztushoz fordulunk!

Legyen ez a mi vigasztalásunk! Erős torony az Úr neve, hozzá fo-lyamodhatunk, hogy bátor életünk, és egyszer **örök életünk legyen!** **ÁMEN**

Zila Péter, lelkipásztor

Vitéz Ferenc: A hajdúisztesség „tüköre”

In memoriam dr. Nyakas Miklós (1942–2020)

Arról, hogy mi fán „termett” a hajdú, sokan – és sokféleképpen elregéltek. Ám a legjobban talán Te tudtad minden titkos erét a hajdúlét dióbelének.

Nemcsak „díz” voltál („kapitány-polgár”), fényes ék a Bocskai-süvegen – de átláttál a megmutatható vagy épp az áthatolhatatlannak lát-szó üvegen.

Címered lehetett volna egy gyalog, lóval-koronával szembeszállva;

inge alatt a napot rejtegetve, s *igent* mondva, mikor minden is *hiába...*

Igent bólintva nemcsak tavaszra, odvas őszre, lopakodó nyárra, télre; – és nemet mondva a hajdú-tavaszt kismizni vágó léha létigékre.

Festettek néked álmat a festők, s megmentettél a Kalvineumban valami fohászt is - az egeknek tisztos „tüköre” alól a messzi múltban.

Eltűnt iratok nyomába eredve, kerested azt a föllátszó írást, amit mindenki elfelejtett, mint egy „kép-viselhetetlennek” gondolt sírást.

A köztiszteltből elért a köz – s a tiszteltnek sem voltál híján. A tested annyi szenvedést megért... (...) És a Lelked most ott feszül az Is-ten íján.

(Debrecen, 2020. szeptember 14.)

SZEMÉLYES HITVALLÁS SZORONGATÓ IDŐBEN

Bevezető gondolatok

A keresztény emberek többségének a hitvallásról az Apostoli hitvallás jut az eszébe. Akik jártasabbak a kereszténység tanításában, azok a Niceai (Nikeai), esetleg az Athanasius-féle hitvallásra is gondolhatnak. Ezek a kereszténység első évszázadaiban születtek. Mindegyiknek közvetett előzménye a péteri hitvallás: „És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Jn 6,69 – Károli fordításában)

Az egyetemes keresztény hitvallások, melyeket minden keresztény felekezet vall, mindig kihívásokkal terhes időkben születtek. Olyankor, amikor fennállt a veszélye annak, hogy a kereszténység alapját képező tanítások téves irányt vesznek, majd egészen háttérbe szorulnak.

Korunkban elsősorban észak-amerikai egyházak, keresztény közösségek tartják fontosnak, hogy hitvédelmi okokból hitvallásokat fogalmazzanak meg. A mi időnkben, az ezredforduló előtt és után, jellemzően nem a felekezetek közötti tanítási különbségek miatt, hanem a csaknem minden keresztény felekezetet megosztó homoszexualitással, társadalmi nemmel (gender), házassággal és családdal kapcsolatos kérdések miatt születnek hitvallások.

Támadás a teremtés ellen

Két évezreden keresztül annak lehetünk tanúi, hogy a „világlélek”, más néven „istenellenes erő” Krisztus megváltói munkáját támadta vagy bagatellizálta. Ez azzal kezdődött, hogy a Megváltót a legkülönbözőbb módokon el akarta téríteni a keresztől, ami pedig az ember büntől, haláltól és kárhozattól való megszabadulásának egyetlen megoldása. Miután ez nem sikerült, az egyház Krisztusról szóló tanítását akarta számos alkalommal kisiklatni. A korai kereszténység időszakában akkor születtek az egyetemes hitvallások, amikor Jézus Krisztus személye és ezzel a megváltás útja körül alakultak ki kérdések és téves tanítások. A hangsúly Krisztusról másfelé tolódott el. Ez a veszély napjainkban továbbra is fennáll.

Korunkban annak lehetünk tanúi, amire azonban a korábbi évszázadokban és évezredekben nem volt példa: az istenellenes erő a teremtést, a teremtési rendet támadja.

A világlélek azt mondja, hogy:

1. Isten – ha egyáltalán létezik – nem teremthette az embert, vagy ha mégis, akkor sem kell a Szentírásban leírt rendet komolyan venni;
2. nemcsak férfi és nő létezik, hanem vannak más, ezektől független társadalmi nemek is (genderek – most éppen 72-nél tartunk);
3. a biológiai nemek – a kromoszóma-rendellenességektől eltekintve – egészséges embereknél is megváltoztathatók;
4. nemcsak férfi és nő élhet együtt, hanem azonos neműek is;
5. nemcsak a házasság létezik mint elfogadható együttélési forma, hanem számos más is;
6. a család a házassághoz hasonlóan relativizálható;
7. a magzat nem ember, csak egy „kezdemény”, ezért sorsáról szabadon lehet dönteni, akár egészen a születése pillanatáig.

A világlélek módszerei

Az istenellenes erő minden népnél, minden keresztény felekezetnél, minden társadalmi csoportnál, minden korosztálynál és minden embernél támad:

- a kultúrán keresztül: filmekben, könyvekben, a képzőművészetben;
- a pártok politikai befolyásán keresztül;
- társadalmi, civil szervezeteken keresztül;
- gazdasági, pénzügyi befolyásolással;
- a szervezeti egyházakban szolgáló klerikusok és laikusok meggyőzésével a Biblia téves magyarázatain keresztül;
- az útjában állók félreállításával vagy konkrét büntetésével.

Módszerei lehetnek többek között: érzékenyítés, fenyegetés, jutalmazás, statisztikai számok manipulálása, a megtérés és életújulás eredményeként bekövetkezett életforma-változás tagadása.

Isten így szólt, és szól ma is az emberiséghez: „Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhetsz...” (5Móz 30,15;19–20a)

Isten nem azt mondja, hogy az ember döntse el, mi a jó és a rossz, mi tartja életben és mi vezeti a lelki halálba. Ezt ő tudja, ez az ő hatásköre. Az embernek a kettő közül kellene választania. Vagy legalább belátnia és megvallania, hogy még erre is képtelen, és ezért Isten Jézus Krisztusban adott segítségét kéri és fogadja el.

A ma embere maga akarja eldönteni, mi a jó és mi a rossz. Felülbírálja azt, amit Isten már kijelentett. Így akar az ember Isten helyébe lépni, istenné lenni.

Szomorú helyzetkép

- Ázsia és Afrika számos országában nyílt keresztényüldözés folyik.
- Európában nő a keresztényellenesség.
- Olyan állami törvényeket vezetnek be, melyeket a korszellem diktál.
- Európában a keresztény és egyetemes emberi értékekkel kapcsolatban tömegmértetű az elbizonytalanodás.
- Az egyházak behódolása a korszellemnek már nem csak szórványjelenség.
- Ahol eddig tabunak számított, az egyházakban és a gyermekek korosztályában is megkezdődött az érzékenyítés.
- Ma már több európai országban élnek egyének és működnek cégek megfélemlítésben, és egzisztenciájukat féltve hallgatnak.
- Az egyházak belső törvényeinek átírása számos felekezetnél és országban megkezdődött, illetve megtörtént.
- Elkezdődött a Biblia igazságaihoz ragaszkodó, azokról tanúságot tevő papok, lelkészek, laikus személyek egyházi figyelmeztetése és számon-

kérése, valamint büntetőjogi felelősségre vonása, állami törvények alapján.

Hitvallás

- Vallom, hogy ami az értelem hatáskörébe tartozik, abban az embernek szabad akarata, szabad döntése van.
- Vallom, hogy Isten cselekvéseit illetően, mint a teremtés, megváltás, megszentelés, gondviselés, és a hit dolgaiban az embernek nincs szabad akarata, döntési joga. (Az első két ponthoz lásd Luther tanítását a szabad akaratról.)
- Vallom, hogy a teremtési renddel, a megváltással, a megszenteléssel és a gondviseléssel – azaz a hit dolgaival – kapcsolatban csak Isten mondhatja meg, hogy mi a jó, és mi a rossz, mert ez isteni jogkör (vö. 1Móz/Ter 2,16–17).
- Vallom, hogy a teljes Szentírás Istentől ihletett, melyet „törékeny cserépedényeken”, azaz embereken keresztül ajándékozott az emberiségnek.
- Vallom, hogy Isten a teremtés, a megváltás, a megszentelés és a gondviselés ajándékaiban üdvösségünket készítette elő, és ezenkívül a boldog földi élet lehetőségét is. Ezeket erkölcsi és etikai törvényei által tartja fenn az emberek életében.
- Vallom, hogy a bukott angyal, a sátán, mindenben és mindenkor Isten ellen tör, és a célja, hogy teremtménye, az ember, vele együtt bukjon. A sátán, mint „istenellenes erő” a korszellem és „világlélek” árca mögött rejtőzik.
- Vallom, hogy a bűneshetől kezdve Jézus Krisztus földi megjelenéséig a sátán fő munkája az ember eltérítése volt Istenétől. Ez a Jézus Krisztusban adott isteni megoldás, a megváltás után annak tagadásával, bagatellizálásával egészült ki kétezer éven keresztül. Korunkban pedig e két sátáni működés a teremtés tagadásával vagy tökéletlenségének hangoztatásával vált teljessé.
- Vallom, hogy az ember a teremtés, a megváltás és a gondviselés isteni ajándékait és megoldásait csak megtérése, újjászülése és megszentelődése után értékelheti hittel be-

fogadható teljes valóságában.

- Vallom, hogy a megszentelődés Isten Lelkének munkája az emberben, melynek lényege, hogy Isten a maga számára elkülönít (szent = elkülönített). Az ember semmit nem tehet a megtérésért, újjászüléseért, megszentelődéséért, de elene annál többet.
- Vallom, hogy a sátán munkája az emberben, hogy azt sugallja: „Te vagy az Isten”. Ennek az eredménye az individualizmus és az egoizmus mérhetetlen elterjedése és növekedése.
- Vallom, hogy korunkban a sátán munkája a legszembetűnőbbben a kereszténység ellen irányul, melynek megnyilvánulásai:
 - nyílt keresztényüldözés (lásd az OpenDoors jelentéseit);
 - burkolt keresztényellenesség (például világszervezetek, mint az ENSZ, valamint egyes nyugati kormányok, illetve civil szervezetek, alapítványok részéről);
 - egyes magukat kereszténynek tartó szervezeti egyházak behódolása a világi elvárások előtt (lásd német, skandináv és holland egyházak egy része);
 - a hitvallók megbélyegzése, kirekesztése, hátrányos helyzetbe hozása munkahelyeken, iskolákban, a politikában;
 - a magukat kereszténynek tartó szervezeti egyházak részéről a hitvalló papok, lelkészek fegyelmi eljárás alá vonása (lásd Svédországban, Svájcban, Kanadában);
 - világi hatóságok által büntetőeljárás indítása hitvalló klerikusok és laikusok ellen (lásd Svájcban, Svédországban, Finnországban, Németországban);
 - a ma még keresztényellenességben nem érintett országok szervezeti egyházainak hallgatása hamis álláspont eredményeként: „mások belügyeibe nem szólunk bele” (lásd közép- és kelet-európai országok egyes szervezeti egyházait);
 - a nemzetközi keresztény szervezetek hallgatása vagy erőltetett megszólalásai (lásd a Vatikánt, a Lutheránus Világszövetséget, a Református Egyházak Világszövetségét, az Anglikán Közösséget).

- Vallom, hogy az élet a fogantatással kezdődik, melyet az istenellenes erő meghazudtol, és ezzel a megszületés ellen támad, elsősorban az egykor kereszténynek mondott világban.
- Vallom, hogy a teremtés rendje szerint két emberi nem létezik: női és férfi. Isten a nőt és a férfit a maga képmására teremtette (1Móz/Ter 1,27). A keresztényeknek teljes szeretettel, irgalommal és tisztelettel kell fordulni azok felé, akik fizikailag más szexuális adottságokkal születtek, de az ő helyzetüket nem lehet mintaként, választható lehetőségként propagálni. A homoszexuálisok és transzneműek felé hirdetni kell az életváltozás lehetőségét.
- Vallom, hogy a kromoszóma-rendellenességek miatt végzett nemi korrekciós műtétek kivételével bűnös törekvés eredménye a nemet változtató műtétek elvégzése. A fiatakorúak esetében pedig a szülők, a nevelők, az orvosok és a törvényhozók kifejezetten bünt követnek el, amikor ezt engedélyezik vagy egyenesen támogatják.
- Vallom, hogy a Biblia tanításából lesűrhető az az igazság, hogy Isten a bűnt gyűlöli, de a bűnöst olyannyira szereti, hogy egyszerűen fiát, Jézus Krisztust adta érte, aki magára vette az ember bűnét és odaadta az ő szentségét és tisztaságát (lásd Luther csere-fogalmát).
- Vallom, hogy a homoszexualitás terjedése nem változtat az isteni renden. Emögött is a bűn rejtőzik; akár korábbi családi erőszak, élelmiszer- vagy gyógyszeradalékok, a divat, a média vagy tömegpszichózis hatása.
- Vallom, hogy Isten a homoszexuális embert is szereti, és ahogy a többi embernek ad megoldást, úgy az azonos neműhöz vonzódnak is, mégpedig személyre szólót, amely az ő teremtési rendjével nem ellentétes. Ennek megfelelően létezik végleges szabadulás a homoszexualitásból a heteroszexualitás irányába, vagy Isten erőit ad a cölibátushoz és a naponkénti harchoz.
- Vallom, hogy a házasság Isten rendjének része, amit Jézus Krisztus külön megerősített. Ennek

- megfelelően házasság csak férfi és nő közötti szövetség lehet. Isten ezt az együttélési formát áldotta meg (vö. 1Móz/Ter 2,18.24; Mt 19,4–6).
- Vallom, hogy a család Isten ajándéka, a társadalom legkisebb és legerősebb építőköve. Éppen ezért van a sátán támadásainak kitéve, mivel nem az individualizmust és a féktelen fogyasztást erősíti.
 - Vallom, hogy a gyermekek nevelésének elsősorban a családban kell történnie, azt a társadalom csak legvégső és kivételes esetben helyettesítheti.
 - Vallom, hogy a keresztény etikával ellentétes iskolai nevelés és oktatás a sátán próbálkozásainak nyújt teret.
 - Vallom, hogy életünk végének meghatározása Isten kezében van, aki az élet védelmében eszközöket adott arra hivatott embereknek; orvosoknak, ápolóknak. Az ember élet és halál kérdésében nem kapott jogokat Istentől.
 - Vallom, hogy a szervezeti egyházak nem fedik a lelki egyházat, ellenben

annál lelkibbek, minél nagyobb átfedésben vannak azzal.

- Vallom, hogy a szervezeti egyházaknak küldetésük van a világban, ez pedig nem lehet a legkisebb mértékben sem összhangban a világlélekkel.
- Vallom, hogy az egyházaknak nemcsak a keresztényüldözést látva kell megszólalniuk, hanem a burkolt keresztényellenesség jelenségeit észlelve is. Ha ezt nem teszik, akkor cinkosok; „vétkesek közt cinkos, aki néma”.
- Vallom, hogy az a szervezeti egyház előbb vagy utóbb megszűnik egyháznak lenni, amely a világlélekkel és előretolt helyőrségeivel – kormányok, világszervezetek, civil szervezetek – a Szentírás és a hitvallások rovására kompromisszumokat köt.
- Vallom, hogy a kevesebb több; azaz a Bibliától, az egyetemes hitvallásoktól és az adott felekezet hitvallásától eltérően tanítóktól, igemagyarázóktól jobb megválni, mint a pap- és a lelkészhiányra hivatkozva megtartani őket hivatalukban.

- Vallom, hogy a szervezeti egyházak jogalkotó szerveinek nem szabad a Bibliával és a hitvallásokkal ellentétes döntéseket hozniuk.
- Vallom, hogy a szervezeti egyháznak le kell lepleznie a sorai között a világlélekkel kompromisszumra kész, alig észrevehetően hatni igyekvő érzékenyítést.
- Vallom, hogy a szervezeti egyház sajtója nem tarthatja az egyenlő távolságtartás világi elvárását, mert biblikus szempontból egyoldalúnak kell lennie.
- Vallom: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszzenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2Pt 3,9)

Garádi Péter
az Evangélikus Baráti Belmissziói
Egyesület (EBBE) elnöke
forrás: www.evangelikus.hu

A HIT DERÉKHADA

„Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó-hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe.” (Fil 4,8)

Ezt az Igét is szem előtt tartva találkoznak gyülekezetünk „Derékhad” elnevezésű csoportjának tagjai. Az összejövetelek a tavaly nyári táborban kezdődtek és folytatódtak az év során a középkorosztály (40-esek, 50-esek) részvételével.

Idén, a szlovákiai Várhosszúréten megtartott táborban kerültem a csapatba, kicsit túl a korhatáron.

Heti fő témánk Jézus személye volt. Ehhez kapcsolódtak a csoportos megbeszéléseink, jó hangulatban, oldott légkörben. Dr. Tóth Béla vezette az alkalmakat, s mindannyiunkat személyesen megszólított egy-egy adott témában. Mit jelen számunkra Jézus, hol foglal helyet a szívünkben?

Szó volt még Jézus eredetéről, hatalmáról, tudásáról, áldozatáról és jövőjéről. Önvizsgálatot tartottunk, szembesítve magunkat jó és rossz tulajdonságainkkal. Beszéltünk a szeretetről, különös tekintettel Jézus áldozatára. Mit takar az, hogy „érettem-miattam-helyettem”? Mit

jelent a hitünkben Jézus feltámadása? Csodálatos és megnyugtató érzés volt mindezekről beszélni.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mát 11,28)

Számomra mindig hamar eltelt az erre fordítható idő, de ezek a kérdések továbbra is foglalkoztattak bennünket. Feltöltődve, élményekkel gazdagon tértünk haza. Amikor Hajdúböszörményben kiszálltunk az autókból, a minket fogadó egyik Testvérünk megjegyezte, hogy „ragyogtok!”

Valóban úgy éreztük, hogy kiszabadulva ebből a világból, kicsit átváltottunk: egész lényünket betöltötte Jézus Krisztus személye.

Ezt az érzést szeretnénk megőrizni a hétköznapiak során, amit elősegítenek a havonkénti összejöveteleink. Ezek az alkalmak többek között felidéznek a nyári tábori élményeket, kinek miben segített az ottani áldott

együttlét, miben adott erőt a további hitéletünkhöz. Egyszer felvetődött az is pl., hogy mit jelent napjainkban keresztyén hívőnek lenni, hogyan éljük meg ezt a mindennapok során?

Arra kell törekednünk, hogy hitünk erős legyen, s ne legyen hiábavaló. *„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.” (1.Kor 15,14)* Eszembe jutott, hogy amikor tavasszal konfirmáltam, voltak, akik megmosolyogták. De én boldog és büszke voltam.

Sajnos jelenleg a vírushelyzet nem teszi lehetővé a találkozásainkat, ami nagyon hiányzik. De reméljük, hogy hamarosan újra összejöhetünk! Tudjuk, hogy a Református Egyház egyik gyülekezetéhez tartozunk, de ehhez a kis közösséghez is, ahol fontosak vagyunk egymásnak. *„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek.” (Zsolt 133,1)* Isten áldása legyen mindannyiunkkal!

Makainé Katonka Erzsébet

JÓ PÁSZTOR ÓVODA

Adventi készülődés a Halacska csoportban

Immár hagyomány intézményünkben az adventi munkadélután megtartása, ráhangolódás a karácsonyra. A Halacska csoportba járnak óvodánk legkisebbjei, 2 és fél, és 3 éves gyerekek. Az idei nevelési évben a szülők szorgos keze nélkül készülődünk és öltöztettük ünnepi díszbe a csoportszobát, öltöztöt és az óvoda egész épületét. A dekorálást komoly gyűjtőmunka előzte meg. A szülők felajánlásaiból alkottunk szebbnél szebb adventi koszorút, ajtódíszet, asztaldíszet, füzéretet. A kézműves tevékenység után a szívünket is ünnepi díszbe öltöztettük. Meggyújtottuk az első gyertyát a koszorún. Adventi és karácsonyi énekeket énekelünk, imádkoztunk, ezzel is megteremtve az ünnep lelki varázsát. Várakozással teli lelki felkészülés időszaka az advent, ráhangolódás az ünnepre. Kiemelt feladatunk ebben az időszakban, hogy a gyerekek érezzék át a szeretett, meghittség érzését, a család összetartó erejét. Öröm volt nézni a gyerekek kíváncsi, csillogó szemét, felfedezni tekintetükben a várakozás boldogságát. Isten, azért küldte földre egyszerűen Fiát, mert nagyon szeret minket!

„Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd.” (Lukács 1, 32)

*Tönkö Mónika
óvodapedagógus*

Adventi gyertyagyújtás a Csengettyű csoportban

Elérkezett az advent időszaka, amelyet a gyermekek és a felnőttek egyaránt várva vártak. Az intézmény hagyományait őrizve, azonban a kialakult vírushelyzet következtében az első adventi gyertya gyújtása szűk körben, csoportszinten valósult meg. A délelőtti folyamán a gyermekek választhattak a felajánlott változatos kézműves tevékenységek közül. Nagy számban voltak olyan gyermekek, akik üdvözlőlapot készítettek a

közelgő ünnepre készülve. Továbbá a gyermekek által dekorált mécsesek díszítették a csoportunkat. A csoportszoba közös dekorálása, valamint ünnepi díszbe öltöztetése hozzájárult az ünnepi hangulat megalapozásához. A kézműves tevékenységeket követően egy áhítat keretében, biztosítva a szeretetteljes légkört a gyermekek megismerhették Jézus születésének történetét. Az áhítat végén meggyújtottuk a közösen készített adventi koszorúkon az első gyertyát.

*Pipó Mariann
óvodapedagógus*

Adventi készülődés a Csillag csoportban

Az adventi ünnepkörben az Úr eljövételét várjuk, mely egyben a lelki elmélyülés időszaka is. Az idei adventi kézműveskedés a szülők jelenléte nélkül tudott csak megvalósulni a járványügyi helyzet miatt. A szülők gazdag felajánlásaiból a gyerekekkel közösen készítettük el csoportunk adventi koszorúját, asztaldíszzeit, ajtókopogatóját. Örömteli készülődés tükröződött a kicsinyek arcán, amint a színes szalagok, termékek, gyertyák, karácsonyi díszek között kutakodott a kis kezük. Az első gyertyát meggyújtva felcsendült a jól ismert „Adventi hírnök” kezdetű ének. Az áhítaton az első karácsony történetét elevenítettük fel. A gyerekek már maguk is megfogalmazták, hogy a legfontosabb a sok külsőség helyett, hogy szeretetben legyünk. Az áhítatot követően mézeskaláccsal és mandarinnal kínáltuk meg gyerekeket.

*Gajdáné Tóth Éva
óvodapedagógus*

Advent a Szivárvány csoportban

Immár második éve készül csoportunk közösen az adventre, a közelgő ünnepre. Tavalay a szülők is vendégeink voltak, melyet az idén sajnos nem tudtunk megvalósítani. Annak ellenére, hogy ők nem voltak velünk, mégis izgatottan készültek. Díszeket,

koszorúalapot, gyertyákat, ünnepi girlandot, égősort ajándékoztak a csoportnak. A szeretetvendégségre is sok finomságot készítettek. A délelőtti során igyekeztünk többféle tevékenységet felajánlani a gyerekeknek, akik közül többen karácsonyi üdvözlőlapot készítettek, míg mások az adventi koszorú összeállításában, a csoportszoba díszítésében, vagy épp fenyőgirland ragasztásában vettek részt. Az áhítat alkalmával énekszóval és imádsággal dicsértük az Urat, beszélgettünk Jézusról, a karácsony üzenetéről és meggyújtottuk az első gyertyát is a csoport koszorúján.

*Dobó Tímea
óvodapedagógus*

Adventi készülődés a Báránka csoportban

Az idei évben a járványügyi helyzet miatt az első gyertyagyújtást november 30-án délelőtt, óvodai keretek között tartottuk meg. Szokatlan volt ez a helyzet számunkra, hiszen már hagyomány óvodánkban, hogy a szülőkkel közösen díszítjük fel csoportszobánkat, öltöztöket és együtt készítjük el az adventi koszorút. Ezen a délelőttön a gyerekek segítségével készítettük el az asztaldíszeket, az adventi koszorút, és öltöztettük ünnepi díszbe az óvodát. Ezt követően Éva néni áhítatát hallgattuk meg, és meggyújtottuk a koszorún az első gyertyát. A gyerekek ragyogó arccal énekeltek a kedves dalt, az Adventi hírnök kezdetű keresztyén gyermekdal első versszakát. Áhítat végén imaközösségben köszöntük meg Mennyei Atyánk szeretetét, gondviselését és hogy értünk Emberré lett az Úr Jézus.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.”

(1. Krón. 16,34.)

*Osváthné Katona Zita
óvodapedagógus*

MUNKATÁRSI CSENDES NAP

Évodánkban évek óta hagyomány, hogy minden évben a munkatársi közösség elutazik egy hétvégére, lelkiekben feltöltődni. Idén Kunhegyesre készültünk, amit nagy izgalommal vártunk. Sajnos azonban közbe szólt a pandémia. A munkatársak közösen úgy döntöttek, nem utazunk el, de szeretnénk volna, beszélgetni kicsit, együtt lenni, lelkileg tölteni az elmúlt hónapok bizonytalanságai után. Az óvoda

tornatermében gyűltünk össze október 2-án. Elsőként Somogyi László Tiszteletes úr, áhítatát hallgattuk meg, Dávid és Jonatán barátságáról. Ezt követően a munkatársi közösség szabadon tehetett fel kérdéseket, érdekes, de nem világos dolgokról akár bibliai, de bármilyen más témában. Egy nagyon jó hangulatú délelőttöt töltöttünk együtt, felidézve sok kedves emléket. Pillanatok alatt eltelt a délelőtt, az ebédet egy közeli étte-

remben fogyasztottuk el. Délután, egy riportot néztünk meg. Hívó szemmel jártuk körbe, miről szól, miért fontos beszélnünk róla, és mi a jelentősége a gyermeknevelésben. Nagyon kellemes nap volt, magam és munkatársaim nevében mondhatom, jól éreztük magunkat, hála, és köszönet érte.

Tóthné Kathi Éva Mónika

RENDKÍVÜLI BALLAGÁS A JÓ PÁSZTOR REFORMÁTUS ÓVODÁBAN

2020. május 29 - én délelőtt 11 órára ünneplőbe öltözve érkeztek meg a Halacska és a Csillag csoportos gyerekek óvodánk udvarára. A járványügyi megszorító intézkedések miatt sajnos a szülők és hozzátartozók nélkül tudtuk az idén megvalósítani a nagycsoportosok búcsúztatását. Somogyi László Nagytiszteletű úr áhítatában kiemelte, hogy a gyerekek az óvodai életük során megismerhették a Jó Pásztort, magát Jézus Krisztust, akit bármikor megszólíthatnak, akiben bízhatnak, aki szeretetével mindig körülveszi őket. Ezt követően Dobóné Tanczig Anita óvodavezető rövid köszöntőjében sok sikert és áldást kívánva elbúcsúztatta az iskolába készülő gyerekeket. Az ajándékokat és a ballagó tarisznyákat Osváthné Katona Zita óvodavezető helyettes az óvodapedagógusokkal közösen adta át. Takács Péter gondnok úrtól a gyülekezet ajándékát, a Fehérke című könyvet is átvehették a gyerekek. A rendkívüli ballagás fotózással és megvendégléssel zárult. Legyetek mindnyájan szorgalmas diákok, a jó Isten mindig vigyázzon tirátok! Ezzel a jókívánással köszöntünk el kedves kis óvodásainktól.

*Borsiné Nagy Magdolna,
Gajdáné Tóth Éva
Szabadi Antalné,
Tönkö Mónika
óvodapedagógusok*

Kálvin Szolgáltató Központ

ADVENT A KORONAVÍRUS IDEJÉN

Ez az idő is elérkezett. Advent, a gyertyagyújtások, a Krisztus-várás. Hosszú és próbákkal teli év áll mögöttünk, és őszintén megvallom, hogy igen vegyes érzelmek kavarnak bennem. Egyrészt szomorúság tölt el, másrészt pedig hálaadás is van a szívemben. Ez az év más volt, mint az eddigiek. Vírus, járvány, bezártság, bizonytalanság, kijárási tilalom, ez jellemezte a 2020-as évet. Nem volt könnyű, nem könnyű...

Azonban hálás is vagyok minden nehézség ellenére, mivel rendhagyó módon, de mégis együtt lehetünk és megtapasztalhatjuk Isten kegyelmét az otthon falai között és lehetőségekhez mérten szívvel-lélekkel készülhetünk karácsony szent ünnepére.

A maszk, a kézfertőtlenítő, a sűrű szellőztetés és az állandó fertőtlenítés a mindennapjaink része, de írhatnám úgy is, hogy minden percünk része.

Igyekszünk békével és szeretettel megtölteni az adventi napokat különféle aktivitásokkal. A személyes és egyéni beszélgetéseken túl a kiscsoportos foglalkozásokat is kiemelten kezeljük (odafigyelve és betartva a higiéniai szabályokat), mivel fontosnak tartjuk a társas interakciók meglétét,

a lakók közötti jó kapcsolat kialakítása és fenntartása érdekében, illetve a magány, az izoláció és a depresszió megelőzése végett. Ezekben a foglalkozásokon meghallgatjuk az online áhítatokat, felidézünk a régmúlt emlékeit, karácsonyi dalokat hallgatunk és éneklünk, kézműveskedünk, vagy éppen az ünnephez kapcsolatos agytornát végzünk a szellemi frissesség megtartása érdekében.

Hétfőn délutánonként pedig – ugyan a hozzátartozók és külsős csoportok személyes jelenléte nélkül –, de annál nagyobb szeretettel készülünk és tartjuk meg az adventi gyertyagyújtó alkalmakat, családi légkörben, az adventi üzenet öröme után vágyakozva és hálát adva, hogy egy újabb karácsony és egy reményteljesebb új év felé tekinthetünk.

Ha személyesen nem is, de igyekszünk bevonni a hozzátartozókat is a karácsonyi ünneplésbe, többek között arra kértük őket, hogy örvendeztessék meg lakóinkat és lepjék meg szeretteiket egy kis produkcióval; egy karácsonyi énekkel, verssel, zenedarabbal vagy tánccal, amit videó formájában le is tudunk játszani szeretteik számára.

Igaz az idézet, ami a közösségi médiában olvasható:

„Ez nem az az év, amikor mindent megkapsz, amire vágysz. Ez az az év, amikor megtanulsz mindent értékelni, amid már van.”

Bizony minden egyes nap ajándék, ezt erősítjük egymásban.

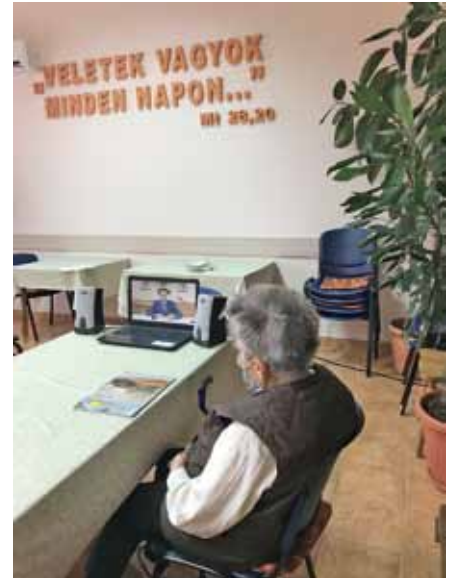
Végül, de nem utolsó sorban álljon itt egyik kedves adventi versem:

Almási Mihályné: Adventi csendben

Adventi csend van.
Nincs hang, csak lélek-beszéd.
Adventi csendben
Lehullok, Uram eléd.
Adventi csendben
Csak hitem kis mécsse ég,
Adventi csend van,
Körülöttem mély a sötét.
Adventi csend van...
Készül-e, mondd, a szíved?
Adventi csendben
Gyümölcsöt hoz-e hited?
Adventi csendben
Szunnyadsz tán? Lámpád nem ég?
Adventi csend van...
Krisztus vár éretted még.

*Hornyák Adrienn,
a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ munkatársa*

ÚGY ÁLDOTTA MEG A JÓ ISTEN...

„Mint titkos bánya mélyiben, formálja terveit, De biztos kézzel hozza föl, mi most még rejtve itt.” – szól az ének és igen, a 2020-as év igen sok extra, eddig ismeretlen helyzet elé állította az Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ vezetőit, döntéshozóit, dolgozóit egyaránt. Minden napban ott a bizonytalanság, hiszen bármikor hozhatnak új rendelkezést, akár melyik pillanattól lehet más a működés, mint amit eddig megszokhattunk. Folyamatos éberség, készenlét, a változások figyelemmel kísérése és az azokhoz való gyors alkalmazkodás, óvintézkedések sokasága, jellemezte eddig az egész évet az Intézmény működésében. Átvészeltük a tavaszi első hullámot. Nem úgy, ahogy szokott, de a helyzethez képest, mondhatni szépen eltelt az anyák napja, a gyermeknap, a „családi napunk”, az egész nyár, és elérkeztünk az októberhez, ami Intézményünkben is éppen úgy, mint más idősök lakta otthonokban, kiemelt hónapnak számít.

A korábbi években ilyenkor az idősök hónapja ünnep apropóján számtalan városi program, színházi előadások, kiállítások, főzés, kirándulás tarkította a hónapot, idén azonban a zárt kapuk és a néma csend. A színes meghívók programjaira rásütve „ELMARAD”. Ilyenkor az Intézmény dolgozója gondolkodóba esik, hogy mégis, valamit, valahogy, mégis,

mégis... Ez a hónap egy idősek otthonában nem múlhat el csak úgy.

És mikor már teljes a kilátástalanság, a Jó Isten ad. Jó szándékú és tehetséges embereket az Intézménybe, odafordulást és tenni akarást a szívekbe. Pont úgy, ahogyan adta eddig is, csak most valahogy jóval bőkezűbben mérve mindezeket. Vagy meglehet, mivel elcsendesült a „nagy város durva zaja”, talán hamarabb van „fü-

lünk a hallásra”, nem tudom, de a Jó Isten „biztos kézzel hozta föl”, és valóban úgy adott, mintha „áldás esője hull”-t volna.

Sok más program mellett így lett az intézményünkben a nyitó áhítatot követően, kiállítás a lelkesen munkálkodó lakóink munkáiból. Így lett verses délelőtt, ahol külön a Klub ellátottjai, egy másik alkalommal pedig külön az idősothton lakói

adhattak elő verseket és mely során olyan érzések, élmények és emlékek kerültek felszínre, melyeket sokan, sok évtizedes ismerkedés után sem tudtak egymásról. Így lett „házi” édes süti fesztiválunk, melyen most csak a zárt közösség tagjai mérethették meg tudásukat. De így lett egészségügyi előadás is, ahol Kovács Katalin főnövérünk előadását hallgathatták meg külön időpontban és helyszínen

először a Klub, majd az idősothton lakói. Így lett egyik nap finom slam-buc ebédünk a Klub dolgozóinak, ellátottjainak és az Intézmény karbantartóinak közreműködésével, és mivel úgy tűnik, úgy áldotta meg a Jó Isten ezt az Intézményt, hogy sokan vagyunk, sokfélék, és a sokféleség között számos tehetség is húzódik, így lett, hogy végül a zárt kapuk mögött, az Intézmény két munkatársa, Lukácsi Tamás és lánya, Lukácsi Nóra által, olyan néptáncbemutatónk lehetett, melyet öröm volt nézni is. A

fenti programsort pedig illő módon zárta egy-egy kis apró ajándék időseinknek és a záró áhítat.

A megszokott idősök hónapja programsorozat ugyan elmaradt, de mi azért a Jó Isten kegyelméből „varázsoltunk” a falak között, és mint aktív résztvevője a dolognak mondhatom olyan élmény volt, amit a nagy rendezvények során talán soha nem kaphattunk volna meg. Valamit meghallottunk egymásból, amit a hétköznapi rohanásban, a városi nagy forgatagban talán soha nem sike-

rült volna. Istennek hála, ezekben a gondterhelt időkben is méltó módon telhetett tehát az októberünk.

...és az ének zeng tovább, bátorít és biztat: „Ne félj tehát, kicsiny csapat, ha rád felleg borul: Kegyelmet rejt, s belőle majd áldás esője hull. Bizzál az Úrban, rólad ő meg nem feledkezik, Sorsod sötétlő árnya közt Szent arca rejtezik.”

*Bertalan-Gellén Viktória
A Kálvin János Református
Szociális Szolgáltató Központ
munkatársa*

KÖZELMÚLTUNK ÖRÖMEI**ÚRVACSORÁS ALKALMAK BODASZÓLÓN**

látogatják, viszont hálásan szolgálunk mindenkinek, akik ezeken részt vesznek. Hála ok még, hogy idén, a helyi református cigánymisszió résztvevői is rendszeresen látogatták az Istentiszteleteket.

Isten szeretetének és kegyelmének jele, hogy ebben az évben 4 alkalommal, úrvacsorai közösségében is együtt lehettünk és bodaszólói testvéreinkkel együtt vehettük a szent jegyeket az Istentiszteletek alatt. Megerősítés ez minden gyülekezeti tagunk számára, hogy Bodaszólón hitünk küldetését folytassuk és Krisztushoz hívjunk és vezessünk fiatalokat, idősebbeket a jelenlegi nehézségek ellenére és ápoljuk az ottani testvéreinkkel felvett kapcsolatot.

Bodaszólón ebben az évben (amikor lehetett) minden hónap utolsó va-

sárnapján délután 3 és fél 4-es kezdéssel tartottunk Istentiszteleteket. Az alkalmakat még egyelőre kevesen

Nemes Vitold József

„ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK...”

2020. október 31-n hívogatóan szólalt meg a Bocskai téri templom harangja. Istentiszteletre hívta a város polgárait, hogy együtt adjunk hálát azért, hogy a reformáció ünnepét megüljük.

A gyülekező és főnek után Nt. Somogyi László, Kálvin téri lelkész olvasta fel az Apostolok Cselekedetiről írott könyv 3. részének első nyolc versét, majd imádságban adott hálát azért, hogy ünnepet ülhetünk. Ezután Kiss Regina, Uzonyi Katalin, és Kiss Csaba Bocskai tér presbiter zenés-verses szolgálata következett.

A szolgálat után Nt. Loment Péter Bocskai téri lelkész igehirdetését hallgathattuk meg, aki az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 4. részének 10-12 versei alapján prédikált. Nagytiszteletű úr a prédikációjába megemlítette, hogy sok negatív hírt lehet hallani, hiszen a COVID-19 járvány miatt az életünk nagyon megváltozott. Szükségünk van Jézus Krisztus átforgató, megmentő, és gyógyító kegyelmére, a mindennapokban. A reformációnak ugyanis ez volt a felfedezése, hogy a Szentírásból megértette, hogy a mi Urunk egy kegyelmes Isten.

A záró imádságot Horváth Zsolt baptista lelkipásztor mondta el, majd közösen imádkoztuk el az Úrtól tanult imádságot. Mind a három lelkipásztor megáldotta a gyülekezetet, majd kihirdették, hogy az ünnepségünk a Fürdőkertben, Nagy István énekszerző lelkipásztor sírjánál folytatódott.

A sírnál meghallgattuk a lelkipásztor életét Balogné Tóth Beatrix tolmácsolásában, majd a Jó Pásztor Református Óvoda dolgozói énekes szolgálatát hallgathattuk meg. Végül a két egyházközösség, és Hajdúböszörmény városa megkoszorúzta a lelkipásztor síremlékét.

Jó volt együtt lenni, és dicsérni az Urat, azért, hogy 503 éve van arra lehetőség, hogy saját nyelvünkön olvassuk a Bibliát, és hogy abban a lelki sötétségben felvillantotta az Ige szövegnéket.

Rácz Gábor

ŐSZI PRESBITERI CSENDES NAP

Resbitériumunk 2020. október 24-én, szombaton csendesnapot szervezett. A helyszín terveink szerint a Görbeháza határában található Kléner tanya lett volna, ahol egy egész napot szeretnénk volna együtt eltölteni, imádságos szívvel beszélgetve, délben egy bográcsos ebéddel. A mostani járványhelyzetben azonban az tűnt felelős döntésnek, hogy mellőzzük a közös étkezést és rövidítsük az alkalmat. Így a csendesnapból csendes délután lett, itthon a gyülekezeti teremben. A korábbi csendesnapok áldásait megtapasztalva most is, - vagy talán még jobban - vágytunk a közösségre, az őszinte beszélgetésekre. Hiszen az elmúlt időszakban meg kellett tapasztalnunk a közösségi alkalmak hiányát, amire nemigen volt példa életünkben, de még a történelemben sem. Beszélgetéseinknek is ez volt az egyik fő témája és az ebből eredő szükséghelyzetek. Karantén

esetén hogyan juttassuk el az igét az emberekhez, az internetes közvetítés lehetőségei, telefonos kapcsolattartás. Persze, hálaadásra is volt okunk. Templomunk alapmegerősítése jól halad, Isten megáldotta a sok imádságot, tervezést, egyeztetést. Bízhatunk benne, hogy az alap most már eléri azt a „kösziklát”, amire érdemes építkezni. Beszéltünk még Református egyházunk helyzetéről, az egyházi tisztségviselő választás kapcsán. Megállapítottuk, hogy ezen a területen is jócskán rá vagyunk szorulva teremtő Atyánk kegyelmére.

Hálásak lehetünk a nyári, gyülekezeti táborunkért, ami szintén „kockázatosnak” tűnt a szervezésekor, a tavaszi pandémia idején. Egyre inkább megtapasztalhatjuk, hogy különleges alkalmak ezek az evangelizációnak, a közösségépítésnek és a testvérgyülekezeti kapcsolatoknak. A következő évi tábor szervezésére is rányomja bélyegét a járványhelyzet.

Nagyon behatároltak lettek lehetőségeink, az alkalmas helyek közül csak a drágábbak maradtak, de reménységgel vagyunk afelől, hogy az Úr kirendeli a rávalót. Céladományt hirdetünk, hogy aki fontosnak érzi, támogassa a rászorultabbakat.

A lehetséges helyszínről megnéztünk egy videót is, amit gyülekeztünk „előörse” az elnökség készített.

Mindannyian láttuk, hogy nagyon alkalmasnak ígérkezik az órségi kis falvak között elhelyezkedő apartman komplexum.

Alkalmunkat közös imádsággal zártuk.

Reméljük tavasszal már szabadabban találkozhatunk!

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...” Róm.8,28

Osváth Tamás

„AZ AJÁNDÉKOZÓ BŐVELKEDIK, ÉS AKI MÁST FELÜDÍT, MAGA IS FELÜDÜL.” (PRÉD.11.25)

(AZ OKTÓBER 11-I ISTENTISZTELETEN HANGZOTT EL)

Kedves Olvasó!

Afenti bibliai ige jelzi, foglalja össze mindazt, amit el lehet, és el kell mondani arról a szeretettel végzett munkáról, amit ez év júliusában végeztünk közösen az Opre Roma Egyesület és, a Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség szerető közössége, önkéntesek Bodaszőlőben a hátrányos helyzetű gyerekek között, és amiről beszámoltunk már a gyülekezet előtt. Azon a júliusi héten (13-18 között) Hittantábort szerveztünk a Bodán élő gyermek (cigány, és magyar) részvételével. A tábor alapvetően kettős céllal szerveződött, egyrészt a hitbeli ismeretek elmélyítése, másrészt a közösség élményének megtapasztalása, közösségi normák, szabályok játékos tanulása. A hitmélyítés feladatát a Vasárnapi Iskolai Szövetség nyári missziós tanfo-

lyam önkéntesei végezték, „Jézus az én megváltóm és barátom” címmel. Amelyben bibliai történeteket mondandóit játékos formában, diavetítéssel tették érthetővé, a gyermekek számára. Közös éneklések, mondókák színesítették, tették szabadabbá az „órarendet”. Majd a délutáni „szabadfoglalkozások” sokszínűsége, közösségi játékok, foci, táncitanítás, kézműves foglalkozások során tanulhatták, gyakorolhatták közösségi élet szabályait, az egyéni képességek felismeréséből fakadó örömeiket.

A mai ember szeret tényekben, számokban gondolkodni ezek sokkal megfoghatóbbak (talán beszédesebbek??). Akkor próbáljuk meg ebből a szempontból elemezni azt a hetet. Reggel kilenc órára hozták a szülők a gyerekeket 19 roma (cigány) 11 magyar gyereket. Többen közöttük nem reggeliztek (lehet, nem volt mit?). A reggeli egy részét a Servét-2000 KFT

ajánlotta fel sertés párizsi, marha párizsi, csemege csülöksonka, ivójoghurt, réteges joghurt, tej ajándékozásával. A péksüteményt, kenyeret, sós, édes süteményeket a 94-Nagy Pékség Kft ajándékozta a tábor résztvevőinek. Az ebédet a Jó Pásztor Református Óvoda segítségével a MRE Zsinat Missziós irodája finanszírozta. A többi anyagi kiadásokat az Opre Roma Egyesület, felkért vállalkozók, és a Kálvin téri Református Egyházközség fedezte, a helyszínt a Bodaszőlőért egyesület biztosította. Ezek a tényekben, számokban realizáldott dolgok.

DE, ami ott és akkor történt azok főleg nem számokban mérhetőek, hanem véleményem szerint egy folyamat kezdetének tekinthető. Egy folyamatnak, amelyben a Krisztus megváltó cselekedetét komolyan vevő ember hálából odaszánja életét, idejét, anyagi javait, szeretetét, azok

részére, akik szükségét szenvednek, bármilyen szükség legyen is az. És hálát ad az élet Urának, hogy teheti ezt. „Jutalmam, hogy tehetem” ez volt a református diakonisszák jelmondata, ezt én is komolyan veszem, és hálát adok:

- Hálát adok az Örökkévaló Istennek, azért, mert - minden gyarlóságunk ellenére - megengedte, nekünk azt, hogy, neve, akarata hirdettessék a munkánk által, mintegy munkatársává fogadott minket.
- Hálát adok: - A Kegyelem Istenének önkéért, a Kálvin téri Református Gyülekezetért az imáikéért, szeretetükéért, tenni akarásukéért, áldozat vállalásukéért. Amivel segítettek abban, hogy Bodaszőlőre eljuthasson az Élő Isten szava (Igehirdetés, és tettek által) egy Nyári tábor keretein belül. **Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.** (Péld.11,25). Élményekben bővelkedtünk, és felüdítettünk 20 családot, 30 gyermeket. Mivel? Isten Igéjével, szeretettel, odafigyelő gondoskodással.
- Hálát adok azokért, **Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.** Akik segítenek abban, hogy

leomoljanak a válaszfalak, és valóra váljanak az Ige szavai: **„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, (magyar, cigány) nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.”** (Gal.3; 27-28). Igen, véleményem szerint ennek kell lenni a jövő „alapigéjének”. Csak az egymástól és Istentől elválasztó falak nélküli világban tudunk élni jól, egymás, és a magunk hasznára, Isten dicsőségére. De ezért sokat kell még tennünk, és hiszem, hogy ez a munka kezdődött el, amikor is ebben a hittantáborban, ahol magyar és cigánygyerekek között hangzott fel az Élő Isten szava, amikor lassan-lassan elkezdtük szeretettel lebontani a falakat, amelyek már olyan régen állnak, és annyi bajt, bántást, szenvedést okoztak.

Köszönöm mindazok segítségét, akik imádságaikkal, részvételükkel segítségünkre voltak, lelkészek, presbiter testvérek, a gyülekezet ifjúi. A tapasztalataim szerint a Gyülekezet külvilág felé történő szolgálata, a szolgáló közösség belső erősödését eredményezi. A nyári tábor után a gyülekezet elöljáróival történt megbeszélésünk szerint Bodaszőlőn volt

már étel, ruha adományosztás 20 család körében, több alkalommal volt igehirdetés vasárnap délután, valamint családi napon igei szolgálat. Reménységgel a jövőt tervezük: rendszeres Igehirdetés (gyerek Istentisztelet, baba-mama kör, bibliaórák,) végső cél: GYÜLEKEZET alapítása. Szerintem nincs nagyobb tisztessége egy Gyülekezetnek, ha a hitéből kiáradóan, a munkájuk gyümölcseként ÚJ Gyülekezet alapítódik. **„Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak. Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őröködik fölötte.”** (Zsolt.127,1) Ezért szeretnék most áldást kívánni a Hajdúböszörményi Kálvin téri Református Egyházközség lelkipásztorának, gondnokának, presbitériumának, gyülekezeti tagjainak életére.

„Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békeséget!” (4Mó.6,24).

Debrecen, 2020-12-09.

Szeretettel: *Dr Kósa Karolina,*

*Lakatos Krisztián,
Góré Mihály, Oláh Zoltán*

GYERMEK KONFIRMÁCIÓI VALLOMÁSOK - SZEPTEMBER 20.

Bizonyságtétel

Hogyan kerültem kapcsolatba Istennel? Először a vallással és az Istenhittel az óvodában találkoztam, ahol kedves versikéken és dalokon keresztül ismerkedtem Isten szeretetével és gondviselésével. Akkor még nem értettem mindent Istenről, csak éreztem, hogy milyen kedves és meleg az Ő szeretete. Az iskolás éveimben a hittan órákon már más megvilágításban láttam Isten jelenlétét. A Bibliaolvasáson keresztül sok történettel találkoztam, amik számomra

elgondolkoztatóak voltak. Nem mindig értem meg a bibliai történeteket és ígéket, ezért szeretem, ha valaki segít az értelmezésben. Számomra a hit egy támasz, ami segít megtalálni a helyes utat. Szeretnék Istennek tetsző életet élni és megfelelni az Ő szent elvárásainak. Természetesen néha elbizonytalanodom, hogy vajon helyesen cselekszem-e, gyakran elgondolkodok rajta, hogy mi lehet Isten terve az életemmel, és ilyenkor jó érzés, hogy van egy hely és társa-

ság, ahol kibeszélhetem magamból a bizonytalanságaimat. Végezetül egy ígét szeretnék felolvasni, mert megtetszett, hogy a fiatalságról szól. Ez az ige a Timóteushoz írt 1. levél 4. fejezet 12. versében van megírva s így hangzik: „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a léleekben, a hitben, a tisztaságban”.

Bak Noémi

Hogyan tértem meg

Engem a születésem óta körülvevő Isten ígéje. Amikor megszülettem, megkereszteltek Istentiszteletre vittek, a Jó Pásztor Református Óvodába jártam, ahol szintén jobban megerősödhettem a hitemben és a Baltazár Dezső Református Általános Iskolába kezdtem el járni miu-

tán elballagtam, az óvodából.

Ezek mind hozzájárultak ahhoz, hogy most milyen emberré váltam és milyen emberré válhatok majd. Fontosak voltak, hogy elindulhassak a hit útján, de mégis azt kell, hogy mondjam, nem ezek az évek alatt találtam rá Krisztusra. Mert ameddig

azokban az intézményekben voltam természetes volt, hogy körülvesz Isten tanítása. A rendszeres Istentiszteletek, a hittan órák, a tanárok viselkedése mindenkinek a napjait ez járta át, ezért természetesnek vettem, amikor imádkoztunk és természetesnek vettem az énekeket, mert

nem ismertem addig mást. Ekkor történt az, hogy 5. osztályban felvettek a Bocskai István Gimnáziumba. Ott, amiket eddig láttam eddig tapasztaltam, hirtelen majdnem minden megszűnt. Természetesen ott is református hittanra jártam heti egyszer, de az mégsem volt ugyanaz, és szépen lassan elkezdtem hanyagolni az Istentiszteleteket. Nem mondom, hogy letértem a hitemről, de nem fejlődtem benne. Ez így ment egy darabig, amikor el nem kezdtem érezni valaminek a hiányát, akkor nem tudtam, de a napok kezdtek kiüresedni, mint ha már nem lennének ugyanazok. Ez így ment egy darabig, amíg rá nem eszméltem mit is vesztem el. A szörnyű gondolat aztán bevillant és hirtelen próbáltam emlékezni azokra

az ismeretekre, amik megszokottak voltak, és szégyen, de nem sikerült felidézni elég sok mindent. Ekkor úgy döntöttem, hogy vissza kell térnem arra az útra, amit már születésemkor nekem szántak, így jutottam el a konfirmálásomig is. De ez az út nem mindig volt könnyű. Sok nehézségbe ütköztem és mindig próbáltam Istent keresni, amikor tudtam. Ezzel kapcsolatban annyit tudok mondani, hogy volt egy pár kérdésem és örülök, hogy mindig sikerült választ kapni rájuk, és most a Debreceni Református Gimnázium és Kollégium diákja lettem, és úgy hiszem, sikerült visszatalálnom a helyes útra. Szépen lassan most már kezdem megérteni mit is jelent számomra Isten. Jelenleg Isten számomra a megbocsátást.

Mert nagyon sok hibát és rossz dolgot követtem el, de reménykedek abban, hogy megbocsátja nekem. A békét, mert mindig megnyugvást lelek Isten igéjében. A támaszomat, mert sokat segített nekem és embereken keresztül, amikor nehéz döntéseket hoztam meg. A bátorságot, mert sok nehéz döntés meghozatalához adott már erőt, de ez csak egy pár dolog, amit most felsorolok, mert az Ő lénye sokkal bonyolultabb és összetettebb, mint azt szavakba tudnám önteni, de mégis egyszerűen mindent jelent a számomra. Köszönöm a figyelmet, áldás békességg!

Ecsedi Levente

A hit

Áldás Békesség!

A hittel én már egészen kiskoromban kapcsolatba kerültem. Szüleim pár hónapos koromban megkereszteltek itt a Kálvin téri gyülekezetben. Ezután a Jó Pásztor Református Óvodába kerültem ahol mindennap volt hitéleti foglalkozásunk. Ekkor még nem tudatosult bennem, hogy mi is a hit számomra. Imádkoztunk, beszélünk a Bibliáról, óvó nénik történeteket meséltek nekünk. Ezután a Baltazár Dezső Református Általános Iskolába kerültem. Iskolás éveim alatt éreztem, hogy egyre közelebb kerü-

lök az Istenhez, az ő tanításaihoz.

Hiszem, hogy az Istennek fontos terve van velem. Ezért terelt a sport irányába, ezért állít nap, mint nap döntéshelyzetek elé akár az edzésen akár egy versenyen, vagy az iskolai tanórán. Valamit tanítani szeretne nekem. Igyekszem méltósággal elfogadni a vereséget, alázattal és szorgalommal dolgozni és haladni a nekem kijelölt úton. Ha sikereket érek el nem dicsekszem, nem kérkedek hanem tovább folytatom a munkámat.

Amikor elkecseredek vagy félek, mindig Istenhez fordulok imádság-

ban és kérem, hogy adjon erőt az akadályok leküzdéséhez. Az elmúlt időszakban nagyon nagy szükségem volt erőre, vigaszra, amit Istentől megkaptam. Éreztem, hogy véd, óv nap, mint nap velem van. Bízom benne, hogy segít átlendíteni a nehéz helyzeteken. És így is történt.

Ezért számomra a legfontosabb, hogy érzem, engem az Isten szeret feltétel nélkül. Elfogad és terel a mindennapok során. Segít, bátorít, megnyugtat.

Eszenyi Gréta

Bizonyságtétel

Áldás békesség! Szeretettel köszöntöm nagytiszteletű Somogyi László lelkipásztor urat, Takács Péter gondnok urat és a gyülekezetet.

Kathi Balázs vagyok. Földi pályafutásom 2005. december 12-én kezdődött el. A középkerthi imaházban lettem megkeresztelve. A Jó Pásztor Református Óvodába jártam, majd a Baltazár Dezső Református Általános Iskolába. Kiskoromban anyukámmal sokat jártam a középkerthi imaházba, ahol a gyermekistentiszteleteken vettem részt. Amennyire vissza tudok emlékezni, élveztem ezeket az alkalmakat. Amikor kinőttem a korból, hogy gyermekistentiszteletekre járjak, szünet következett a hitéletben. Így, hogy anyukám nem vitt

el istentiszteletre, hanem megadta a lehetőséget, hogy válasszak, valamért nem mentem már el vele. Egy idő után elkezdtem azt érezni, hogy valami hiányzik az életemből, de nem tudtam megmondani, hogy mi az. Így aztán keresgélni kezdtem. Jó pár mindent kipróbáltam, de semmi sem töltötte be azt az űrt. Egészen 2018-ig. Idén decemberben lesz 2 éve, hogy Emese egy nap elhívott az ifibe. Én ennek nagyon örültem, azt hittem, hogy lesz még egy hely, ahol tudok a barátaimmal beszélni, illetve újakat szerezni. De amikor eljött az a bizonyos szombati nap és elkezdődött az ifi, valaki egészen mással beszéltem. Isten megszólított, én pedig nagyon boldog voltam. Rájöttem, hogy annyira

mindent rosszul csináltam és amit én a szerencsémnek hittem, azt igazából Isten vigyázó keze tette. Azok az ifisek, akik ott voltak azon a decemberi estén, azok talán emlékezhetnek rá, hogy mennyire csendben voltam. Nem azért nem szólaltam meg, mert nem akartam. Megilletődtem, hogy életemben először tisztán hallottam Isten hívását. Azóta hallgatom Isten igéjét ifiken és istentiszteleteken. A konfirmálást izgatottan vártam és nem voltam csalódott, hogy, nem a tervezett időpontban lett megtartva, mert hiszem, hogy ez mind Isten akaratából történt.

A hit és Isten számomra azt jelenti, hogy megvéd minden bajtól, és amitől nem, azt az én javamra fordítja,

ahogy az ige is szól: „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van...*” (Róma 8,28). Amikor egy aggasztó műtéten kellett átesnem, akkor is meghallgatta Isten az imámat, megmentett és a

javamra fordította azt. A hétköznapiakban is örömmel tölt el, hogy érzem Isten jelenlétét. Hálás vagyok, amiért sok veszélyes helyzetből mentett már meg. Amikor pedig próbák elé állított, mindig tanultam belőlük

valamit. Isten azt is jelenti nekem, hogy soha nem vagyok egyedül, mert Ő mindig velem van, és ne bánkódjak, mert örök élet vár rám.

Köszönöm a figyelmet.
Kathi Balázs

Áldás békesség!

Engem Magi Emesének hívnak, 15 éves vagyok. Én egy keresztyén családban nevelkedtem, ezért már kis korom óta hallok Jézusról és a Bibliáról.

A Jó Pásztor Református Óvodába jártam, majd a Baltazár Dezső Református Általános Iskolában tanultam, most pedig a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában vagyok 9.-es. Mi a családban minden este tartunk igeolvasást, ami röviden arról szól, hogy elkezdjük Mózes könyvétől olvasni a Bibliát és minden este elolvassuk egy-egy fejezetet, amit közösen át is beszélünk. Körülbelül 6-7 éves lehettem, amikor épp egy ilyen igeolvasást tartottunk, és valahogy feljött a János evangéliuma 3. rész 16. verse: „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Apukám elmagyarázta, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, és Isten csakis azért engedte meg a fiának, Jé-

zusnak, hogy szenvedjen miattunk, mert az ő szeretete végtelenül hatalmas. Viszont Jézus nem csak meghalt, hanem fel is támadt, és ezért lehet nekünk bűnbocsánatunk. Akkor és ott Isten úgy megérintette a szívemet, hogy még most is emlékszem, hogy aznap este szívem mélyéről kértem Istent, hogy bocsássa meg a bűneimet és megköszöntem neki, hogy ő ennyire nagyon szeret. Azonban az évek elteltével fokozatosan eltávolodtam tőle, olyannyira, hogy még a megtérésemben sem voltam biztos. Isten viszont újból megszólított 12 évesen, egy táborban Nyékládházán. Ráébredtem, hogy kihagytam Istent az életemből, és ezen változtatni szerettem volna. Egy ideig imádkoztam, elkezdtem önállóan is olvasni az ígét, azonban ahogy elkezdődött az iskola, ez a lendület elhalványodott. Azt éreztem, hogy valami nincs rendben, de nem igazán foglalkoztam vele, egészen tavaly nyárig. A gyülekezeti kiránduláson, Székelyjón ébredtem

rá arra, hogy még mindig nem sikerült egy erős kapcsolatot létrehoznom Istennel, de teljesen tanácstalan voltam, hogy kellene ezt megvalósítanom. Végül a nővéremmel, Csengével beszélgettem erről, aki segítette megerősödni a hitemben és segítette megadni a kezdő lökést. Akkor elhatároztam, hogy szeretnék Istennek tetsző életet élni. Azóta voltam táborokban, járok az ifibe és az istentiszteletekre, és ezek segítségével tudok a hitemben továbbra is növekedni. Hálás vagyok Istennek, hogy nem hagyott egyedül, hanem hívott magához az igéjén, és az embereken keresztül, és most is egyengeti utamat. A mostani konfirmációm is egy hitbéli mérőföldkőnek tekintem, mert tudom, fontos a hitéletben a közösség megélése. Ezért örülök, hogy e közösség előtt tehetek bizonyosságot most és fejezhetem ki szándékomat, hogy a gyülekezet úrvacsorázó tagja szeretnék lenni.

Magi Emese

Bizonyágtétel

Áldás, békesség! Én Nagy Tamás vagyok, egy hajdúböszörményi református család egyke gyermeke. Már kis koromban megismerkedhettem Istennel és Jézus Krisztussal, hiszen a Jó Pásztor Református Óvodába jártam. Édesanyámmal esténként közösen imádkoztunk és vasárnaponként 3-an templomba jártunk. Egyre közelebb kerültem az Atyához és a Fiúhoz.

Ezután viszont elkezdtem távolodni tőlük. Ugyanis nem a Baltazár Dezső Református Általános Iskolába, hanem a Bethlen Gábor Általános Iskolában kezdtem meg tanulmányaimat. Hittanoktatásban részesültem ugyan, de az idő haladtával lassan elfordultam Istentől. Egy kicsit talán Nils Holgersonhoz, egy könyv főszereplőjéhez tudnám hasonlítani

az akkori énem: nem nagyon akartam istentiszteletekre menni. A fiúhoz hasonlóan nekem is meglett a büntetésem emiatt: nem nagyon találtam a helyem egyik közösségben sem. Elégé eleven voltam alsó osztályban, ez a magatartás-jegyemen is meglátszott.

4. osztályban aztán iskolát váltottam, felvételiztem a Bocskai István Gimnázium 8 osztályos tagozatára. Az első 2 év enyhén szólva sem volt az igazi. Valamilyen oknál fogva, amit még máig nem értek, nem akart befogadni az új közösség. Ha menzára mentünk, én mindig egyedül kullogtam a sor végén, nem ritkán több méterrel is lemaradva. Az igazat megvallva kicsit túlreagáltam a dolgokat és nem is nagyon tettem azért semmit, hogy elfogadjanak. Néha

még az is megfordult a fejemben, hogy iskolát kellene váltanom. De aztán 6. osztály végén Jézus küldött mellém két fiút, akikkel a legjobb barátok lettünk. Ők is próbáltak segíteni és valamivel jobb is lett a helyzetem. A következő tanítási évben azonban minden megváltozott. Már a 2. félévben jártunk, amikor egy osztálytársam mélyen megbántott. A rákövetkező nap szombat volt, de én már készültem a hétfői napra. Ahogy visszagondoltam a szájából elhangzó mondatokra, könnyek szöktek a szemembe. Nem tudom, miért, de egy füzetet és tollat vettem elő és írni kezdtem. Akkor született meg az „Óh, ti gyermekes lelkek” című versesem. Amint befejeztem, kirohantam az udvarra, és felmáztam a kert végében álló nagy diófánkra. Itt sen-

ki nem láthatott, hallhatott. Imára kulcsoltam a kezem, könnyek között kértem Istent, hogy segítsen. Meg is hallgatta a fohászom, kézen fogott, és felemelt a porból.

Azóta már rendeződtek a dolgaim, és azt gondolom, hogy újra megtaláltam a helyes utat. Az említett versen kívül is van még néhány költeményem. Ezekbe valahogy mindig belekerül az Úr. Talán azért, mert így is meg szeretném hálálni a segítségét. Számomra Ő és Jézus Krisztus jelenti a megnyugvást és a feltétlen szeretetet.

Én köszönöm, hogy Isten báránya lehetek, és köszönöm, hogy elfogadott engem!

Óh, ti gyermekes lelkek

Óh, ti gyermekes lelkek,
mennyit ríttam érettetek!
Gyermekes badarságtok érett
mennyit keseregtem!
Óh, ti gyermekes lelkek,
hányszor szídtok engemet?
Hányszor mondtok nékem
menj el-t vagy eredj el-t?
Óh, ti gyermekes lelkek,
mit tettem ellenetek?
Mondjátok, kérlek,
mit vétettem néktek?
Óh, mondd én Istenem,
mit kívánsz még tőlem?
Milyen sorsot, léte
szánsz még énnem?

Nagy Tamás

Hitvallás

Áldás békesség!

A hittel általános iskolai szakkörön ismerkedtem meg, majd felsőben Hittan órára kezdtem járni.

A Hit számomra fontos, hiszen nagyon sokszor éreztem azt, hogy Isten mellett van, hogy segít és támogat. Lehet, hogy egész kis dolognak tűnik, de egy dolgozat írása közben is sokat tud segíteni. A felvételin vagy egy szóbeli elbeszélgetésen is hasonlóan. Támogat, érzem, hogy fogja a

kezem. Nincs ott, de közben érzed, hogy veled van.

De nem csak ekkor éreztem és érzem még most is, hogy Isten velem van. Amikor egy társaság nem tudott vagy egyáltalán nem is akart elfogadni, máig nem tudom miért. Akkor is éreztem, hogy velem van. Borzalmas volt, hogy nem éreztem jól magam, de tudtam, hogy a családomon és a barátaimon kívül Isten is szeret engem és nem hagyta, hogy szomor-

kodjak. Adott egy kis biztatást, hogy másik közösségbe kerüljek, és ott tényleg érzem, hogy szeretnek, elfogadnak és megbecsülnek.

A konfirmáció is egy ilyen dolog számomra, hogy így is Isten mellett tudok maradni és eközben próbálok meghálálni azt a sok gondoskodást, amit egész életemben kaptam tőle és a szüleimtől is.

Török Mariann

TANULMÁNYOK A BÖSZÖRMÉNYI REFORMÁTUSSÁG TÖRTÉNETÉBŐL CÍMŰ KÖTET BEMUTATÓJÁHOZ

2020. szeptember 18-án került megrendezésre a Hajdúböszörményi Kertész László Városi Könyvtárban a két református gyülekezet közös, a címben megnevezett kiadványának a bemutatója, mely a helyi reformátusság fennállásának 450. évfordulója emlékére, 2019 decemberében jelent meg.

Balogh Boglárka, a Hajdúböszörményi Bocskai István Gimnázium végzős diákja gyönyörű fuvolajátéka (Camille Saint-Saens: A hattyú) szolgált hangulati bevezetőül.

A kiadvány bemutatása után szerkesztőtársam, Gyulai Edit, a Bocskai téri református gyülekezet presbitere négy alkotóval beszélgetett: Czirmayné Kocsis Rózával, Magyar

Balázs Dáviddal, Rácz Gáborral és Pálfi Gyulával. A beszélgetőkörbe Baráth Béla Levente szerző is meghívást kapott, de hivatalos teendői miatt nem tudott jelen lenni, így írásban küldte el köszöntő sorait, melyet az alábbiakban közlünk.

Köszöntő szavak a „Tanulmányok a böszörményi reformátusság történetéből” c. kötet bemutatása alkalmából – 2020. 09. 18.

Kedves Érdeklődők!

Hat hónappal ezelőtt a világjárvány miatti korlátozások pár nap alatt eddig ismeretlen, új pályára állított-

ták életünket. A korábban fizikai jelenlétünket megkövetelő közösségi eseményeket, iskolai és művelődési alkalmakat, egyházi összejöveteleinket digitális kapcsolattartás: távolsági oktatás, távülésezés, távistentisztelet, virtuális jelenlét és - közösség váltotta fel. Voltak események, melyeknek éppen a személyes találkozás biztosítása érdekében igyekeztünk új időpontot keresni. Ez történt a mai könyvbemutató kapcsán is. Sajnálom, hogy hivatalos elfoglaltságok mégis megakadályozzák ottlétemet. A szervezők ösztönzésére köszöntöm így írott formában a jelenlévőket.

A bemutatásra kerülő tanulmánykötet a hajdúböszörményi református egyházi életet általánosan jellemző rend szemléltetése mellett szintén foglalkozik – a mostanihoz hasonló – rendkívüli korszakokkal és eseményekkel. Az általam szerzőként jegyzett írás is egy ilyen sok szempontból nehéz időszakot, az 1910-es éveket tekinti át. Meg kell vallanom, hogy az egy évszázaddal ezelőtti események feltárását szakmai érdeklődésem mellett egy idő után közvetlen kötődés is ösztönözte. Ennek oka, hogy egyik dédnagyapám – az erős böszörményi kötődésekkel rendelkező – Laczák Dezső református lelkipásztor is részese volt a vizsgált eseményeknek.

Ő böszörményi segédlelkészi szolgálata után, hivatását éveken keresztül tábori lelkészként az I. világháború alföldi katonáinak lelki-gondozójaként gyakorolta. A feltárt források között számomra egyszerre volt megindítóan szomorú és tanulságos egyik tisztvárosa tudósítását olvasni erről a „frontszolgálatáról”. Ebből idézek itt: *„Laczák lelkész szép papi hivatását félelem nélkül teljesítette mindenütt. [...] Csatáink tartalma alatt ott volt mindig érkező sebesülteink között, buzdította, vigasztalta, bátorította őket. Szép volt látni, mint járt sebesülttől-sebesülthöz valláskülönbség nélkül, a legmélyebb részvét hangján beszélt hozzájuk, kérdezve családját, élesztette reménységét [...] Aztán levelet írt a sebesültek, betegek hozzátartozóinak, családjának. És naponta mennyit! [...] idestova a háromezredik nemsokára elmegy hírt vinni a nagy messze... messze... odahaza, a szorongó családnak. Alig van az Alföldnek olyan helye, hol levelet ne kaptak volna tőle.*

Egy alkalommal egy zsúfolt kolera-barakban hallottam prédikálni Laczák tiszteletet. A munka megállott, az összes személyzet, orvosok, ápolók, betegek együtt hallgatták az igét: „Hívj segítségül engemet a te nyomorúságod idején, én megszabadítlak téged és te dicsőíte-

ni fogsz engemet!” S e beteg, kórtól sápadt arcokon a remény, a bizalom érzése tört elő.”

Az egyházi helytörténet megismérését sokszor éppen az ilyen élethű és a közvetlen kötődést jelentő elemek teszik figyelemre méltóvá. Remélem, hogy a most bemutatásra kerülő kötet a böszörményi olvasók számára sok hasonló közvetlen kapcsolódási pontot tartogat.

Aldás, békesség!

Baráth Béla Levente
a Debreceni Református
Hittudományi Egyetem
e. i. rektora

Nyakas Miklósnak, gyülekezetünk tagjának, volt presbiterének két tanulmánya is szerepel a kötetben. A szerző a könyvbemutató előtti napokban ment el a minden élők útján. A könyvbemutató közönsége egyperces néma főhajtással adózott emlékének.

Végezetül szeretném felhívni az újság olvasóinak figyelmét, hogy a bemutatott kiadvány önköltséges áron, 1500 Ft-ért megvásárolható a gyülekezet iratterjesztésében. A befolyt összeg az Agnus Dei emlékmű költségeihez járul hozzá.

Pálfi Judit szerkesztő

MÚLTUNK ÜVEGCSEREPEI

Beszámoló a *Tanulmányok a böszörményi reformátusság történetéből* című könyv bemutatójáról

2020. szeptember 18-a délutánján lelkes könyvbarátok látogattak el a Kertész László Városi Könyvtár udvarára, ahol az ünnepi könyvhét keretén belül bemutatásra került a két egyházközség által és a város által támogatott könyv, a *Tanulmányok a böszörményi reformátusság történetéből* című mű.

A könyvtár köszöntése után Pálfi Judit gimnáziumi tanárnő vette át a szót, aki felolvasta Dr. Baráth Béla Levente, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektorának a levelét, aki egyháztörténészként publikált a nevezett kötetből, mivel egyetemi elfoglaltságai nem tették lehetővé rész vegyen a rendezvényen.

Ezután Balogh Boglárka, gimnáziumi tanuló fuvolajátékát csodálhatták meg a jelenlévők.

Ezután kerekasztal beszélgetés kezdődött, amit Gyulai Edit, gimnáziumi tanárnő vezetett. A beszélgetésben részt vettek: Czirmay Árpádné nyugdíjas pedagógus, aki a két egyházközség klenódiúmaírói (úrasztali edények) írt. Dr. Magyar

Balázs Dávid református vallásánár, teológus, Kálvin kutató, aki Kálvin János etikájáról, és annak hatásáról írt a magyar református gyülekezetekben. Pálfi Gyula, gimnáziumi rajztanár, festőművész a könyv borítóját készítette el. Végül jómagamat is megkértek, hogy vegyek részt a beszélgetésben, én Könyves Tóth Mihály debreceni református lelkész, és Hajdúböszörmény kapcsolatát vizsgáltam az 1848-49-es forradalom és szabadságharcban.

Elsőként Pálfi Gyula kapott szót, aki elmondta a könyv borítójának koncepcióját, illetve beszélt arról, hogy őt már fiatalon is érdekelt a szakrális tér, hiszen szerette lerajzolni a templomokat, így nem volt kérdés, hogy a

város két református temploma ott legyen a borítón. Ugyanígy megjelenik a bárány, mint Krisztus jelképe, és Hajdúböszörmény város alaprajza, valamint a kakas és a csillag, mint ősi református jelképek. Ugyanakkor megjegyezte, hogy a művészet képes arra, hogy egy kicsit közelebb hozza az embert a szakrális világhoz.

Ezután Czirmay Árpádné kapott szót, aki kiváló ismerője mind az anyaországi, mind pedig az erdélyi református templomok egyházművészetének. Elmondta, hogy a református templomok díszítései minden esetben ornamentikusak, a figurális ábrázolást igyekeznek kerülni. Általában az úrasztali edények könnyű, vagy verejtékcseppekre emlékeztető minták díszítik, vagy esetleg szőlő minta, az úrvacsorai edények kapcsán. Azonban létezik olyan klenódi-um, ami a jeruzsálemi templom két oszlopát Jákint és Boázt ábrázolja. Református eleink bibliás életét pe-

dig jól jellemzi, hogy az egyszerű református ember is tudta, hogy mi a Jákin és Boáz, nem volt szükséges megmagyarázni nekik.

Jómagam Könyves Tóth Mihály életéről, és szolgálatáról számoltam be röviden. A lángnyelvű prédikátor az 1848-49-es szabadságharc idején vállalt tábori lelkészi szolgálatot, valamint politizált is. Szóba került az, hogy lelkészeknek mennyire érdemes a mai közéletben, vagy politikában részt venni. A Szentírás jó példákat tár elénk a próféták képében, akik foglalkoztak napi, aktuális ügyekkel. Ézsaiás próféta, mint aki bejáratos volt a királyi udvarba, ott is hirdette Isten Igéjét, és tanácsot adott a királynak, de a feladata ebben kimerült. Úgy vélem ma is ez a járható út. Felmutatni a Krisztust, mint aki igaz király, és bíró, akinek engedelmessé kell, az országok vezetőinek is, hiszen ők csak sáfárai a hatalomnak, amit Istentől kaptak.

Dr. Magyar Balázs Dávid arról számolt be, hogy a kálvini etika mennyire meghatározta a reformátusság mindennapjait. A 16-17. század magyar reformátussága szigorúan büntették az erkölcsi kihágásokat. Erre kiváló példa volt a régi időkben, a debreceni Nagytemplom előtt álló szegénykő, ahová a bűnöst leültették, és ott közmegvetés tárgyává lett. Természetesen a kálvini etika sarokpontja az, hogy a bűnös megváltozzon. Régebben a gyülekezetek gyakorolták az ekklézsiakövetést, azaz egy vétség után, ha valaki bűnbánatot gyakorolt, akkor maga a gyülekezett mentette fel a bűnöst, és helyezte vissza a közösségbe.

A könyvtár megköszönte mindenkinek a részvételt a bemutatón, és lehetőség volt vásárolni is a tanulmánykötetektől. Ezt most is meg lehet tenni a két egyházközség iratterjesztésében.

Rácz Gábor

TÖKÉLETES VOLT, MINDEN TEKINTETBEN...

a dr Szabó Balázs orgonaszakértőnek köszönhetően, hiteles rekonstrukció után eredeti formájában, teljes művészi értékével szólalhat meg.

Ezért minden évben páratlan lehetőség a zeneakadémia orgonatanaszakos növendékei számára, hogy a XIX. század orgonistáinak remekműveit, korhűen, e hangszeren szólaltathatják meg.

Idei tanévnitő hangversenyen követhető műveket hallhattuk Fassang László, Pálúr János, dr Szabó Balázs a Zeneakadémia tanárai, valamint növendékeiknek interpretálásában.

- Kassai Kitti: Max Reger: d-moll introdukció és passacaglia
- Herczeg Zoltán: Schmidthauer Lajos: Scherzo
- Kaposi Brúnó: Mendelssohn: Paulus nyitány
- Pálúr János: Rachmaninov: Vocalise
- Péterfay Ferenc: Widor: Toccata
- Fassang László: improvizáció
- Csutorás Karolina: Vierende: finale a 3. Szimfóniából
- Szabó Balázs: fantázia és kettősfűga a "Tökéletes volt" kezdetű korál dallamára

- Laczó Brigitta: Max Reger: Te Deum
- Fassang László: improvizáció
- Csutorás Karolina: Vierende: finale a 3. Szimfóniából
- Szabó Balázs: fantázia és kettősfűga a "Tökéletes volt" kezdetű korál dallamára
- Laczó Brigitta: Max Reger: Te Deum

Köszönjük a lélekemelő pillanato- kat, s kívánjuk Isten áldását az orgo- natanszak tanárainak és valamennyi hallgatójának életére!

Forrás: <http://aerisorgona.hu/hajduboszormeny/>

Varga Judit Rózsa

2020. szeptember 7-10-ig újra nálunk kezdtek a tanévet a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem orgona tanszakos növendé-kei.

Már hagyománnyá vált, hogy a tanévnitő hangversenyüket a hajdú- böszörményi Kálvin téri református templomban tartják.

A hangszer Európa egyik legje- lentősebb, Angster József és fia Orgonagyára által épült, egyetlen hárommanuálos, későromantikus stílusú, pneumatikus hangszere az I. világháború előtti időszakból, amely

TEREMTÉS HETE 52-SZER

Tédén szeptemberben is megemlékeztünk a Teremtés hetéről. Kicsit másképp látjuk a jelentőségét, mint ahogy a hivatalos média közvetíti: nem a teremtésvédelem, a környezetünk megóvása a legfontosabb üzenet ilyenkor – hiszen ezt az un. „zöldmozgalmak” tűzték a zászlajukra, hanem a teremtettség vizsgálata révén a Teremtő bemutatása és dicsőítése. Meggyőződésünk, hogy a ma emberének erre van szüksége leginkább, hogy élete értelmet és vigasztalást találjon! A teremtés tagadása viszont súlyos lelki sérüléshez, degenerálódásához, de legalább is céltévesztéshez vezet.

Idén Hatvani Nagy Alpár vegyész-mérnök Darwin és a három betű című előadását tekintettük meg. (A honlapunkon is fenn van a Média/Láss, ne csak nézz/Másképp látó tudomány menüpontja alatt.) Sok hasznos és érdekes kreacionista (teremtéshívő tudomány) szempontot és információt szereztünk, de talán legérdeke-

sebb az volt, amit Darwin életéről megtudtunk. Világossá vált, hogy pl. a DNS molekula által őrzött, hatalmas mennyiségű információ létrejötte nem magyarázható evolucionista alapon, s hogy erről Darwin még semmit sem tudhatott, mint ahogy elektromikroszkóp hiányában a sejtek belső életéről, rendkívüli összetettségéről sem.

Darwin az evolúciós hipotézisét már 1839-ben leírta, de 20 évig nem jelentette meg. Tudta, hogy ha az élővilág spontán kifejlődéséről közlé tesz egy elméletet, amely tagadja a teremtést, akkor kihúzza a talajt a keresztyén hit alól. S mivel egy időben teológiára járt, nem akart egy ilyen nyílt támadást intézni a bibliai teremtéstörténet ellen. Viszont két halálesetet nem tudott feldolgozni és nem akart megbocsátani Istennek: 8 éves volt, amikor meghalt az édesanyja, majd kb 30 év múlva elvesztette második, kedvenc kislányát. Darwin ekkor vált ateistává, s nem sokkal később, 1859-ben „beütötte az utolsó szöveget a keresztyénség korporsójába”: kiadta a Fajok eredete című művét, ami az evolúció elméletét robbanásszerűen terjesztette szét a kontinenseken. Többek között ebből inspirálódott a náci fajelmélet, és számtalan életellenes és Istenellenes rendelkezés és gyakorlat az emberiség történelmében. (pl. a liberális

abortusz törvények, de ide nyúlik vissza a nemi irányultság megváltoztatása, vagy az egynemű házasságok elfogadtatásának gyökere is: ha a véletlenek fejlesztettek ki minket olyanná, amilyenek vagyunk, akkor ezt (is) nyugodtan megváltoztathatjuk – mondják az evolucionista ideológusok.)

Összefoglalva elmondhatjuk: a Teremtés hetére évente 52-szer van szükség! Illetve: jó észrevennünk hitetlen ismerőseink között, hogy ki, miben sérült, s mivel vádolja Istent. Mert ha az ilyen ember (akár tudós) megéri, hogy az, aki szeretetlenséggel, gonoszsággal vádolja Őt (vö.: Ján 3,16), az a Sátán, a hazug vádló oldalára állt! (Ján 8,44) S aki ráérez ennek borzasztó sötétségére, az Jézushoz menekül, s Nála feloldozást és békességet talál! (Ján 6,37) Ezért szeretettel ajánljuk mindenkinek a honlapunkra feltöltött filmeket, pl.: Még mindig hiszek; Mit tenne Jézus?; (Média/Láss, ne csak nézz!/Egy más világ filmjei); Jézus dosszié; Zseniális konstrukció; Nyomozás egy Teremtő után; (Média/Láss, ne csak nézz!/Másképp látó tudomány)

Valljuk: aki nyitott szívvel és előítélet mentes értelemmel keresi a Teremtő Istent, az megtalálja! „Láthatatlan valóját, azaz örök hatalmát és istenségét meglátja alkotásain az értelem a világ teremtésétől fogva.” (Róma 1,20) (vö. a fentebb olvasható írással: Személyes hitvallás szorongató időben)

Somogyi László lelkipásztor

„Ó, MILY SZÉP ÉS MILY GYÖNYÖRŰSÉGES, HA A TESTVÉREK EGYETÉRTÉSSEN ÉLNEK!”

A veszélyhelyzet feloldása után számomra külön öröm volt, hogy augusztusban

(aug. 30.) volt egy olyan kezdeményezés, hogy legyen egy gyülekezeti szalonnasütés, ahol egy kicsit kötetlenebbül együtt lehettünk, egy testvéri közösségben.

A 18 órától kezdődő alkalomra mindenki hozott egy kis finomságot. A pattogó tűz mellett áldott beszélgetések alakultak, ahogy az asztaloknál is. Amikor befejeztük az étkezést, jómagam egy kis áhítattal készültem,

hogy a testi táplálék mellett, a lelki táplálék is ott legyen.

Egészen estig tartott a beszélgetés, ahol valóban megérezhettük a közösség erejét. Remélem, lesznek még ehhez hasonló alkalmak.

Rácz Gábor

TÁBORI BESZÁMOLÓ KÉPEKBE

(Várhosszúrét, 2020.07.26 - 08.01.)

Asárnap délután rövid áhítat és Somogyi László lelkipásztor tájékoztatója után csoportokba szerveződve öt járművel útnak indultunk a gyülekezeti tábor helyszínére.

Útközben megálltunk a pelsőci román kori templomnál, amit a helyi lelkipásztor mutatott be.

Miután megérkeztünk a várhosszúréti Jozefina panzióba, elfoglaltuk a szobáinkat.

Napirendünk reggeli tornával indult, melyet imaközösség követett, s a reggeli elfogyasztása után Somogyi tiszteletes úr vezetésével igetannmányozás vette kezdetét arról, hogy kicsoda Jézus.

Az Ige mentén korosztályos csoportokban (gyerekek, ifisek, fiatal felnőttek, derékhad) folyt tovább az építő beszélgetés az eredet, a hatalom, a tudás és ismeret, az áldozat és a jövő témakörében.

A bőséges és finom ebéd elfogyasztása után változatosak voltak a délutáni programok is.

A környék épített és természeti értékeiben gyönyörködhattünk a rozsnói testvérgyülekezet egy-egy tagjának vezetésével.

Felkerestük a várhosszúréti népi iparművészt, aki nemcsak a munkáit mutatta be, hanem lelkesen és részletesen ismertette a gömöri magyarság helyzetét és sorsát is.

A barlangokban gazdag környék három különböző megjelenési formáját is meglátogattuk. Jártunk az Ochtinai aragonit-, a Gombaszögi cseppkő- és a Szilicei jégbarlangban.

Közkívánatra túráztunk a festői szépségű Szádelői-völgyben.

Csetneken az evangélikus templomot csodálhattuk meg, majd megemlékezésen és koszorúzáson vettünk részt Gyöngyösi István (magyar költő, alispán, országgyűlési követ) sírjánál.

Az ismert betléri Andrassy-kastélyt is felkerestük, és hatalmas parkjában sétáltunk.

A felújítás alatt álló Krasznahorka várát, melyre a szálláshelyünkről is

ráláttunk, kívülről szemléltük meg.

Trianon 100-ra emlékezvén megkoszorúztuk a gombaszögi Trianon-park emlékművét.

Minden este, miután az Úr alkotásaiban gyönyörködve kellemesen elfáradtunk, Isten Igéjéhez tértünk vissza. Az esti áhítatokon egy-egy presbiter bizonyoságtételét hallgattuk meg, valamint az ifisek szolgálata épített bennünket, akik bemutatójuk középpontjába a hálaadást állították.

A napirendet filmklub, valamint szervezett és spontán beszélgetések zárták.

A hét zárásaként, szombaton, a rozsnói testvérgyülekezet istentisztelettel fogadott bennünket, melyet szeretetvendégség követett.

Végezetül, akik hálásak a hét áldásaiért, a táborozók közössége.

(További fotók megtalálhatók a gyülekezet honlapján: média - van képünk róla.)

Pálfi Gyula és Pálfi Judit

VÁRHOSSZÜRÉT 2020

Az idei gyülekezeti táborunkat Szlovákiában rendeztük, ahol együtt tölthettünk egy tartalmas hetet.

Imádságos szívvel készültünk a táborra, ahol mindennap megtapasztaltuk Urunk áldását és egymás szeretetét.

Ez a tábor olyan közösségi élményt kínált, amely során lehetőség nyílt egymást jobban megismerni, hitben erősödni, testileg-lelkileg felfrissülni. Az immár hagyományosnak mondható többgenerációs gyülekezeti

táborunk ezáltal vált a gyülekezeti-építés alkalmává.

Délutánként a közös alkalmak során alaposabban megismerhettük Jézus eredetét, hatalmát, szeretetét, áldozatát és azt, hogy lehet-e valami biztosat tudni a jövőről?

„Mert ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.” /János 5:26/

„Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni” /Máté 11:27/

„Ez a szeretet és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”/1. János 4:10/

A tökéletességet jelzi, hogy nem a saját bűnéért történt Jézus áldozata, hanem az emberekért, s ez minden emberre kiterjed.

Jézus a modell, a példa, az Ő szavait, viselkedését kell szem előtt tartanunk, az Ő ígéretei azok, amibe mi emberek belekapaszkodhatunk.

A hét során éreztük, ahogyan Isten Szentlelke munkálkodott közöttünk!

A délelőtti közös alkalmak után kiscsoportos foglalkozások keretében, korosztálonként folytatódtak tovább a lelki beszélgetések, melyek során jobban megismertük önmagunkat, közelebb kerültünk Istenhez, mélyült a hitünk.

Sok mindennel gazdagodtunk a hét alatt. Mindenekelőtt Isten igéjével, tudással, tapasztalattal, figyelemmel, történetekkel, érzésekkel, hangulatokkal és sok-sok szeretettel. Kinek kell ennél több?

Délutánként önkéntesen szerveződő csoportokban kirándulások biztosították a kikapcsolódás és a pihenés lehetőségét.

Megcsodálhattuk többek között az Ochtinai Aragonitbarlangot, mely igazán különlegesnek számít az aragonitképződmények változatosságát, gazdagságát, szépségét illetően. Megtekinthettük a bethléri Andrásy kastélyt, amely a történelmi Magyarország egyik legnagyobb épségben fennmaradt kastélya, és sétálhattunk annak mesés kertjében.

A Gombaszögi-barlangban megfigyelhettük a jellegzetes cseppkőképződményeket, a vékony szalmacseppköveket, melyek helyenként kőesőre emlékeztető sűrűségben voltak láthatóak. Ugyanitt egy egészen másfajta különleges élményben is részünk lehetett. Megtapasztalhattuk az abszolút sötétséget, azaz a fény hiányát.

A Szádelői szurdok völgyben sétálva a hegyhasadékok, a változatos sziklaformációk és a fák sűrű lombkoronái között átszűrődő fény sugarai csodálatos módon világították meg a tájat. Rádöbbenhettünk, milyen sok eleme van a világunknak, melyeket csak a körülmények megváltozásával vehetünk észre! Így változtak meg a mi körülményeink is amikor egy hetet a gyülekezeti táborban együtt tölthettünk.

Ránk is máshogyan áradt a fény! S mi hívó emberek egy helyen, mint tükrök sugároztuk egymás felé a fényt, a felülről jövőt! Valóban csodálatos felfedezni hányan váltak ilyenkor láthatóvá az otthoni láthatatlanság után! Hányan ragyogtak még szebben, még jobban! Jó volt engedni, hogy ránk is áradjon a fény,

s megragadtunk minden lehetőséget arra, hogy visszatükrözzük azt, s általa láthatóvá váljunk, hogy együtt gyönyörködhessünk Isten dicsőségében!

Dr. Szöllösi Edit

SZÁMUNKRA CSODA (JÚL.25.)

En sokat hallottam egy idős nénitől: hidd el, el van már neked készítve a párod... ez a mondata mindig előttem van. Hogy könnyű volt ezt elhinni? Ezt nem állítanám. De Isten irányítja az életünket és úgy alakította, ahogyan azt Zsuzsika néni is megmondta. És úgy is lett.

Mind a ketten naponta elmondjuk egymásnak, milyen csoda az, ha ketten egymásra találnak és megtalálják a másokban a segítő és szerető társat! És milyen jó, hogy mi is ennek a csodának a részesei lehetünk. Hisszük,

hogy Isten munkálta ezt így, hogy útjaink végül összefonódtak.

Másfél évvel a találkozásunkat követően már éreztük, hogy ez komolyra fordult. Terveztük leírni, hogyan történt a lánykérés, de inkább úgy döntöttünk, aki szeretné hallani, legközelebbi találkozásunk alkalmával, kérdezzenek rá bátran. 😊

Az eseményt követte az esküvőszervezés. Mindent szépen, egyszerűen és rugalmasan intéztünk, hiszen a járványhelyzet javában tartott és nem tudtuk, hogy mit lehet és mit nem. Majd megoldódik minden hitűnk, mindenki meg fogja találni a feladatát. Nem aggódtunk amiatt, hogyan tudunk együtt ünnepelni, Isten kezébe letettük és készülődtünk. Az esküvői meghívóra azt az ígét választottuk, amivel kezdetektől bátorított az Úr: „Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívében van.” 1 Sámuel 16:7.

Olyan jó volt érezni, hogy Isten készített minket és mindent a nyár folyamán. Csodákat éltünk meg. A találkozás az anyakönyvvezetővel, hiszen ez már akkor hivatalos ügyintézés. Vagy a jegyesoktatás, amiről

mind a ketten értékes gondolatokkal jöttünk el és még otthon is szó esett arról, amiről ott beszélgettünk. De a vacsora helyszínének a rendezése is gördülékenyen ment, ahol az ügyvezető olyan segítőkész és rugalmas volt. Ahogyan a testvéreim Angliából haza tudtak jönni és egyik napról a másikra gyorsan pakoltak be a bőrröndbe, módosítva az utazás napját, hogy ne kelljen kéthetes karanténba menniük, ha megérkeznek

Majd eljött július 25-e. Esett az eső, borult volt az ég. De mindenkinek mosolyogva mondtam: én akkor megyek férjhez, ha jól esik 😊 Szépen felöltöztettek minket, és a nap is kisütött. Sőt, csodaszép idő lett. Készítettünk fényképeket a főtéren és örömmel láttuk az ismerős arckokat a Polgármesteri Hivatal előtt. Ezt követően már úsztunk az árral és a csodák folytatódtak. A szertartás alatt Harsányi Lászlóné és Bertalan-Gellén Viki gyönyörű szolgálattal készült meglepetésként. A mai napig bennünk él a mosoly, ahogyan ránk néztek. A templomi szertartás is olyan különleges volt. Nem kellett feszengeni, hogy hova kell állni,

mi az az Úrasztala, mert otthon voltunk. Szeretet vett minket körül. Az ifi szolgálata külön érték volt számunkra. Itt is megköszönjük nektek kedves Ifisek a szolgálatot és minden segítséget, amit kaptunk. Isten értékes emberei vagytok, akikre mindig számíthatunk! Köszönjük Tiszteletes úrnak a személyes szolgálatot és köszönjük a gyülekezetnek az imádságos háttérrel és minden segítséget! A középkereti gyülekezetnek, hogy ők is velünk ünnepeltek! Köszönjük az ajándékat! Jó ide tartozni és részese lenni ennek a családnak!

Az este egy vacsorával zárult családon belül. Ezt is csodaként éltük meg. Nem volt szükség ceremóniamesterre (nem is volt :D), mert mindenki jól érezte magát. Egyszerű és nagyszerű volt, ahogy visszajelzést kaptunk. Bár mi sok mindenről elfelejtkeztünk, amit terveztünk, de semmi sem hiányzott. Isten ott volt – éreztük – és ez volt a legfontosabb dolog!

Módis Gábor
és Módis Gáborné Katus

„Ő A FÉNY, MI SZÍNEI...” (395. ZSOLTÁR) (július 13-17.)

A mint leültem megírni ezt a néhány sort a nyári biblia-vakációs héten gyűjtött emlékeimről, az első gondolatom a hála volt. Mennyire jó most, a bezárkózós, szürke, hideg napokon visszaemlékezni erre a néhány vidám napra!

Köszönettel tartozom Istennek, hogy engedte megvalósulni ezt a programot, és tudom, hogy megáldotta ezeket a napokat. Én csak egyetlen napon szolgáltam a gyermekek között Bodaszőlőn, de így is sok kedves emlékekkel lettem gazdagabb. Kicsit izgultam, hogy a nyári szünet közepén majd mit fognak szólni a kis és nagy iskolások azokhoz a fizika kísérletekhez, amivel szerettem volna őket „elvarázsolni”. De kár volt izgulnom: sok-sok izgalommal telt gyermek gyűlt körém (sokszor túl szorosán is...), a kíváncsiságuk az „én is ki szeretném próbálni!” izgalmuk engem is magával ragadott... ezért

szeretem a fizikatanítást! Ezekért a pillanatokért vagyok hálás Istennek, amiért erre a pályára terelt. A 395. zsoltár fenti sora éppen a fizikai tartalom miatt különösen kedves számomra, de nagyon jól érzékelteti, hogy mi mindannyian, gyermekek és felnőttek olyan sok mindenben különbözünk. Mégis összefogva, „egybeolvadva”, valami nagyon különleges, az egész világunkat meghatározó jelenség jön létre... a szeretet. Isten szeret bennünket. Szeret, gondoskodik rólunk és nevel bennünket. Ez a zsoltár számomra egy kiváló pedagógiai program: „Nevelj minket egységre, Mint Atyáddal egy te vagy,...”. Másik kedves sorom a zsoltárból, a „Szeretben összeforvva, Egy közös test tagjai,...” szintén meghatározó az életemben. Erre törekszem a pedagógiai munkában és az életemben is: mi emberek, nem vagyunk egymás alá- és fölé rendelve, de el kell

fogadnunk, hogy néha a másik élete, gondja, fájdalma vagy sikere fontosabb egy rövid ideig. Szeretben segíténünk, elfogadnunk kell egymást, ezt várja tőlünk Atyánk. Meglátni a zsebongó, néha fegyelmezetlen gyermekcsapatban a „színeket”, a jó tulajdonságokat és szeretettel javíthatni a hibákat.

Erre volt alkalma a gyülekezetnek ezen nyári vakációs bibliahéten: hordozni a bodaszőlői gyermekek és családok életét. Segíteni és élményt adni. Megízlelni mindazt, amit a zsoltár kezdő sora így ír le:

*„Isten szívében megpihenvé
Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje
Édes Megváltónkat át!”*

Mindezért egyedül Istené a dicsőség!

Kathi Éva

BODASZŐLŐI GYERMEKHÉT

Jdén a vírushelyzetre való tekintettel, csak egy kisebb gyerektábor tudunk szervezni, viszont hálás vagyok Istennek, hogy ezt is lehetővé tette gyülekezetünk számára. Az idei gyermekhét nagyon különleges volt, hiszen már csak a helyszín sem ugyanaz volt, mint eddig. Kimentünk Bodaszőlőre

és az ottani gyermekeket szólítottuk meg elsősorban. 30 hittanos gyermek vett részt a héten, mely nagyon jó hangulatban telt el, sok játékkal, bibliai történetekkel, kézműves foglalkozásokkal. Minden délelőtt a Vasárnapi Iskola Szövetség tagjai tartottak egy Biblia tanulmányozásos alkalmat a gyermekeknek. Majd dél-

után gyülekezetünk tagjai segítettek abban, hogy minél több örömteli pillanat szülessen. A Magyarországi Református Cigánymisszióknak is köszönjük a közreműködést.

Tóth-Serbán Orsolya

FELNÓTT KONFIRMÁCIÓ VALLOMÁSOK - MÁJUS 23-24.

„Először igazán akkor imádkoztam”

Tiliczkiné Bódi Aliz vagyok, 36 éves.

Nem hívó családban nőttem fel, sosem esett szó Istenről. Istennel való kapcsolatom egészen az érettségiig vezethető vissza. Először igazán akkor imádkoztam, kértem az Urat, hogy sikerüljön. És sikerült, ami egy

csoda volt. Akkor kezdtem elhinni, hogy igenis van Isten, hiszen nélküle ez nem sikerülhetett volna. Aztán teltek az évek és nem történt velem semmi, vagy legalábbis úgy gondoltam. De visszatekintve, az Úr egyengette utamat. Megvolt mindenem, munkám, erőm és egészségem.

De valami mégis hiányzott, így újra elkezdtem imádkozni, és imáim meghallgatásra találtak.

Megismerkedtem egy csodálatos emberrel, akit az Úr nekem szánt. Minden érdemtelenységünk ellenére éreztük az Úr gondoskodó szeretetét és bár eleinte kilátástalannak tűnt, de az Úr úgy alkotta életünket, hogy 1 év elteltével sikerült megvennünk első közös lakásunkat, és megszületett első kisfiunk, Imike.

Óriási boldogság volt az egész családban, de sajnos az Úr komoly

próbatételek elé állított bennünket. Nem láttuk a kiutat. A férjem akkor kezdett el járni a Kálvin téri református templomba. Kérte, hogy kísérem el, de én még nem éreztem magam olyan elszántnak, hogy elmenjek. Így mindig kifogásokat kerestem, amit ma már bánok. Ő kitartóan járt és felnőtt fejjel lekonfirmált.

A próbatételek idején a férjem nem emberi megoldásokban, hanem az Úrban bízott és tudott bűnbánatot tartani.

Rájöttem, ha az Úrnak megvallom bűneimet és hozzá fordulok segítségért, Ő meghallgat és megsegít.

Onnantól kezdve én is eljártam Istentiszteletekre és megismertem ezt a közösséget. Láttam hogy mindenki boldog és vidám és elhatároztam, én is ilyen szeretnék lenni. Amikor eljött az idő, nem volt kérdés, kisfiúmat melyik óvodába szeretnék járatni. Így még több mindent ismertem meg Jézus életéről. Egyre jobban vágytam Istentiszteletekre, a közösségi alkalmakra, melyek nyugalommal töltöttek el. Közben ismét megajándékozott minket az Úr egy kisfiúval. Őt is hitben neveljük, bár még kicsi, de a hitélet számára természetes és igyekszik gyakorolni is. Ez idő közben többször megfordult a fejemben a konfirmálás, de még mindig nem éreztem, hogy eljött az ideje.

Aztán egyik este a férjem megnézte velem a Jézus élete című filmet,

ami mélyen megérintett. Elkezdtem olvasni a Bibliát és egyre több mindent akartam megtudni az Úrról. Így az ősszel induló konfirmációs előkészítőre azonnal beiratkoztam és alig vártam a hétfői alkalmakat. Örömmel és boldogsággal töltött el hallgatni Tiszteletes urat. Megtanultuk, hogy egy féltőn szerető Istenünk van, mely számomra többször is bebizonyosodott. Így nincs olyan nap, hogy ne adnék hálát azért, amit az Úrtól kaptam. Köszönöm.

Tiliczkiné Bódi Aliz

Konfirmációs visszaemlékezés

2019 szeptemberében jelentkeztem a konfirmációs előkészítőre.

Igaz, már sokkal régebb óta éreztem, hogy meg kellene erősítenem a hitemet, de valamiért ekkor jött el ennek az ideje.

Októbertől, minden hétfőn összegyűlt a mi kis 5 fős csapatunk. Számomra eleinte egy kicsit gátlásosak voltak ezek az alkalmak, csak csendben figyeltem és hallgattam Tiszteletes urat. De ahogy telt az idő és egyre jobban kezdtem érteni a Bibliában leírtakat, szinte már türelmetlenül vártam a következő alkalmat. Aztán márciusban jött egy rendelet, hogy nem lehet semmiféle alkalmat megtartani és valószínűleg ebből kifolyólag "csúszni fog" a kon-

firmációnk időpontja. Nagyon elke-
sereedtünk mindannyian. De annyira lelkes kis csapat voltunk, hogy megkértük Tiszteletes urat, ha neki nincs kifogása ellene, mi továbbra is szeretnénk jönni minden hétfőn. Mivel kis létszámú volt a csoportunk, így be tudtuk tartani a távolságtartás szabályát, úgyhogy nagy örömünkre folytattuk az előkészítő órákat. Minden óránk jó hangulatban, szeretetben, családias légkörben telt. Hétről hétre egyre jobban megismertük egymást, önmagunkat és nem utolsó sorban a Biblia által Istent és egyetlen Fiát a mi Urunkat Krisztus Jézust. Eddig is éreztem az Úr közelségét, szeretetét, útmutatását, gondoskodását, de ezek az alkalmak megerősítettek abban, hogy ezek nem "véletlenek" hanem ez a mi Urunk, szerető gondoskodása.

Konfirmációnkra a tervezett időpontban került sor. Izgatottan készültem a nagy napra!

Bizonyságtételemet, heteken keresztül írtam/formáltam, hisz annyi minden történt velem eddigi életem során és számtalanszor tapasztaltam meg az Úr gondoskodását, terelését, embereken keresztüli hozzájárulását, hogy nagyon nehéz volt kiragadni egy életszakaszt és azt "dióhéjban" elmondani.

Ezúton is hálásan köszönöm azoknak, akik eljöttek a konfirmációnkra, meghallgatták bizonyságtételeinket, testvérükévé fogadtak, ezáltal mi is ennek a nagy családnak a tagjaivá válhattunk.

„Mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom a jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek” Ézsaiás 41:13

„Légy hű mindhalálig, s én neked adom az élet koronáját” Jel.2,10.

Nagy Anita

MŰVÉSZETRŐL KERESZTYÉN SZEMMEL

TOMPA MIHÁLY: AZ ESZTENDŐ VÉGÉN

Mint habja a sebes folyónak
Sietve zúg alá,
És nincs erő, mely a lezajlót
Visszafordítaná:
Nap nap után elment, betöltve
A megszabott határt,
S mi érezzük, hogy életünkéből
Egy év megint lejárt.

És oh mily év volt ez! hozott ránk
Bút, gondot és sanyart ...
Fejünkre gyászt tón és szemünkéből
Kínos könyűt facsart;
Mély csügedésbe ejtve gyakran
S hálót vetett elének ...
Ah, csuda volt, hogy el nem estünk
S meg nem emészteténk!

És mely nekünk vajmi kevés jót,

De sok gonoszt adott:
Rideg szóban említsük-é a
Lefolyt órát, napot?
Az évre hangos, terhes átkot
Kiáltva szertelen:
Emléke is legyen szívünkéből
El-kitörölve ...? Nem!

Kényeztet a jó sors; - kevélyé
Tesz, bűn- s bukásba ránt;
A bajt, nyomort ösmérje keblünk
Gondos kertész gyanánt!
Ennek keze gyomlál ki onnan
Nagy-sok mérges gyomot,
Mely annyi szép erény-virágot
Növésben elnyomott.

Az Úr bölcs, jó, ő adja nekünk
Az édest, keserűt;
Amazt fogadd hálaadással,
Ezt gyáván ne kerüld!
Ő hordja e roppant világnak

Örök nagy gondjait ...
Öröm- s búban, élet- s halálban
Kössön hozzá a hit!

Hangozzanak fennen szivedben
Az erkölcs szavai,
Légy, a magas célt nézve, ember,
Keresztyén s hazafi!
Áldozz, hogy a szent láng ezer szív
Fagyát olvassza fel,
Tudj hatni, túrni és szeretni,
Meghalni is, ha kell!

Igy semmi nem szülhet sziveden
Aggályt, rémületet,
Lábad oroslányokra, s áspis-
Kigyókra vetheted!
Jöhet jó s rossz év; - bú, baj árja,
Amely feléd rohan:
Megállhatsz minden rázkodásban
Nyugton és boldogan!

1863

A kezdetektől fogva tervezem, hogy ebben a kis rovatban mindenképpen szólok Tompa Mihályról, a múlt században élt költőről, református lelkészről. Az idősebb generációnak még lehetnek iskolai emlékei róla, de mára szinte teljesen kiszorult a középiskolai oktatás keretei közül.

A költő 1817-ben született Rimaszombaton, Sárospatakon a református kollégiumban végezte tanulmányait. Rövid ideig nevelőként dolgozott, de hamarosan ismert és elismert tagja lett az irodalmi életnek, egy rövid ideig Pesten is élt az 1840-es években. Aztán megtalálta életre szóló hivatását: református lelképásztor volt Bején (Szlovákia), később Keleméren. 1852-től haláláig Hanván (Szlovákia) munkálkodott lelkészként, s mellette változatlanul írt verseket. Saját korában úgy tartották, hogy Petőfi és Arany mellett a harmadik jelenetős romantikus költő, aki a nép-nemzeti irányt képviseli. Mindkét költővel jó barátságot ápolt, bár 1848-ban Petőfivel eltávolodtak egymástól. Arannyal haláláig megmaradt a szoros kapcsolata.

A szabadságharc bukása után sebzett lelkének fájaldalmát A golyóhoz

című költeményében panaszolja el. Ezért a verséért meghurcolták, így a későbbiekben átvitt értelmű képekben (allegorikusan) szól a nemzet-
hez. Ennek legszebb és legismertebb példája A madár, fiaihoz című költemény, amelyben a nehéz történelmi helyzetben is haza iránti hűségre figyelmezteti az embereket.

A kiválasztott, itt olvasható, sodró lendületű, érzelmekkel telített romantikus költemény felvillantja a szerző tehetségét. Ha megküzdünk a régies nyelvezettel, szóhasználattal, a sorok mögött érezhetjük a lelkipásztor- költőt, aki a híveinek versbe szedve is igyekszik lelki útmutatást adni.

Milyen örök érvényű igazságokat ad át nekünk a vers?

Egyrészt azt, hogy az isteni rend szerint múlt idővel kénytelenek vagyunk szembenézni. A vers első négy sorában a megállíthatatlan, könyörtelenül tovatűnő időt láttató erővel mutatja be a sebes folyó zúgásával való hasonlat.

Másrészt, bármilyen korban élünk, megtapasztalhatunk olyat, amit eddig sohasem, Isten gyakran nehéz próbákat tartogathat számunkra, amelyben nélküle nem is tudnánk

megállni. Ezért azonban nem szabad zúgolódnunk, hisz ezáltal is tisztogat bennünket Isten a bűneikből, a gondos kertész hasonlattal utal erre a szerzőre.

A helyes magatartás az, ha az ember halálával fogadja az Istentől jövő áldásokat, és nem kerüli ki a próbákat, tudván, hogy ezek segítségével csiszol és formál bennünket Isten. Ha csendben önvizsgálatot tartunk, be kell vallanunk, hogy sokkal szívesebben fogadjuk az „édeset”, ezért jó esetben még hálásak is tudunk lenni. De a rosszat valóban gyáván szeretnénk kerülni, nemhogy hálát adni annak tisztító áldásaiért. Pedig figyelmeztet a költő, csak a hitben megmaradva teljesíthetjük a legmagasabb célt: emberként, keresztyén hazafiként élni és hatással lenni a környezetünkre. Tompa korában ezek a patetikus kifejezések nem voltak üres frázisok. Napjainkban többnyire távol áll tőlünk ez a felfokozott romantikus életérzés. De a feladat most is adott. Ebben a keresztyénységét elfelejtő világban is ilyen lángolással kellene és lehetne újra Istenhez vezetni embereket. A vers zárata pedig a hívó élet nagy titkára figyelmeztet erős metaforikus képekkel:

Istenben bízva, rá hagyatkozva, rá alapozva az életünk sziklaszilárdan megáll a bajok közepette is. („Lábad oroszlányokra, s áspis-Kigyókra vetheted”). Ezzel a hittel zárjuk a 2020-as évet, s ezzel a reménységgel tekintünk a 2021-es évre is!

Számomra azért is értékes a költemény, mert hiteles. Szerzője a vers írásakor -életkor szerint- 46 éves, de sok próbán ment keresztül. El kellett

szervennie a szabadságharc bukását, barátok elvesztését, meghurcoltatást az 50-es években, betegségeket és két kisgyermekének a halálát is.

És bár nem tudja, de sejtheti, hogy mindössze 5 év van hátra az életéből, 1868-ban halt meg Hanván, s ott is van eltemetve. Emlékoszlopán Arany János sorait olvashatják a látogatók, a sír mellett mellszobra található. Rimaszombaton és Sárospatakon szo-

borral idézik meg alakját. Bején emléktábla őrzi a református templom falán lelkészi szolgálatának éveit és Petőfi látogatását. Keleméren pedig emlékházat alakítottak ki bemutatva az ott töltött éveket. Oktatási intézmények elnevezésében és szavalóversenyekkel is megemlékezik róla az utókor.

Mezőné Szabad Erzsébet

BEZÁRVA, MÉGIS SZABADON

A képen látható modern festmény neve: Amore Vivente, lefordítva Élő szerelem. A festménybolt.hu oldalon láttam- és tetszett meg. Az alkotóját nem találtam. Ez alkalommal szándékosan kutattam modern festmény után. A művészi szabadság lehetőségéről és kifejezéséről beszél ez az alkotás. Elmélkedésre hívja az elmét. A „rengeteg” és sokféle módon elhelyezkedő és megjelenített szív számomra nem csak a vidámságot mutatja, hanem sejteti, a különböző lelki állapotokat is. Mintha betekintést kapnánk sok-sok egyén lelkébe. Vagy épp a sajátunkat véljük felismerni közöttük? A színek és árnyalataik

segítenek az esetleges azonosulással. Az azonosulás után merünk a szív állapotával szembenézni, kimutatni, megvallani vagy elhagyni, esetleg megszabadulni? Látom, mi van a szívemben? Az Ige azt mondja: „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer.17,9.) Nehéz szembesülni egy ilyen kijelentéssel. Ugyanakkor érdemes, mert életre szóló változásokat adhat. Igen, érdemes az Úr Jézust megkérdezni: Pl.: Uram, milyen gonoszság van a szívemben? És a számban? És a nyelvemen? És a tetteimben? Kérlek segíts, mutasd meg, bocsáss meg és szabadíts meg (Példák: az Irántad

való bizalmatlanságtól, szeretetlenségtől, meg nem bocsátástól, xy félelemtől, szorongástól, depressziótól, stb. mindenki behelyettesítheti)! Hogy változzam a Te dicsőségedre, mert szeretnék szeretetednek közvetítője lenni! Úr Jézus, Te azt tanítod: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” (Mt.22,37.) és „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt.22,39.) „Nincs más, ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk.12,31.) Azt mondod ezek a legfontosabbak, ezért Neked adom az akaratomat, mert akarom az Urat, Istent szeretni teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elméméből. És akarom szeretni a felebarátot, még az ellenségeset is, és akarom szeretni magamat. Miattad Úr Jézus, mert Te azt mondod, ezt tegyem. És Neked engedelmes akarok lenni. A lelki változást, aki kéri, egyedül az Úr Jézus ajándékozza az Ő Szentlelke által. Mert a lélek szabadságát, egyedül Isten ajándékozza az Ő Szentlelke által.

A Szeretet létkérdés az ember számára. Nem mindegy hogyan éljük meg a kapcsolatokban, akár vertikális, akár horizontális szinten. Figyeljünk és támogassuk egymást türelmes szeretettel.

Somogyiné Gyüre Mara diakónus, mentálhigiénés szakember

28 | 08 | 2020.

SAJTÓKÖZLEMÉNY

TÁJÉKOZTATÓ AZ „A REFORMÁCIÓ 500 ÉVES ÚTJA

A NAGYKUNSAKTÓL A HAJDÚSÁGIG” CÍMŰ PROJEKT ZÁRÁSÁRÓL

A Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség 24,89 millió Ft vissza nem térítendő európai uniós támogatást nyert az EFOP-1.3.5-16 „Társadalmi szerepvállalás erősítése a közösségek fejlesztésével” című konstrukció keretein belül.

Az elnyert támogatásnak köszönhetően a Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség az aktív szerepvállalás és a közösségfejlesztés elősegítése érdekében több különböző tevékenységet valósított meg.

Az 1983 óta működő Egyházközség egyik legfontosabb feladata, hogy aktívan közreműködjön a társadalmi összetartás megalapozásában, nép-

szerűsítésében, közösségépítésben, a társadalmi szerepvállalás hangsúlyozásában. Ezért célul tűztük ki, hogy egy komplex, az egész település és lakosságot átfogó társadalmi szerepvállalás program megvalósítását, mely közösségépítő rendezvényekkel segíti a közösségi összetartozás erősítését.

A projekt során olyan programokat, rendezvényeket valósítottunk meg városunkban és közvetlen környezetében, melyek növelik az önkéntességre való hajlandóságot, elindítják vagy fejlesztik új, illetve meglévő kisközösségek aktivitását, növelik a településhez való kötődést, helyben maradást.

Megvalósult alkalmaink között a projektindító rendezvényt követően,

előadások, orgonafesztiválok, családi többgenerációs kézműves foglalkozások, rendhagyó közösségi foglalkozás és bibliaórák kerültek megrendezésre, táborokat szerveztünk. A projekt megvalósításához aktív önkéntesek csatlakoztak, akik a szervezői feladatokat átvállalták.

A projektről bővebb információt a www.hbrefkalvinter.hu oldalon olvashatnak.

További információ kérhető:

Molnár Katalin projektmenedzser
Elérhetőség:

Telefonszám: 0652/561-325

E-mail:

hbrefkalvinter@hbrefkalvinter.hu

28 | 08 | 2020.

SAJTÓKÖZLEMÉNY

TÁJÉKOZTATÓ AZ „BENNÜNK VAN A JÖVŐ

- SZEMLELETVÁLTÁS A CSALÁDI KÖZÖSSÉGEKBEN

CÍMŰ PROJEKT ZÁRÁSÁRÓL

A Jó Pásztor Református Óvoda 24,95 millió Ft vissza nem térítendő európai uniós támogatást nyert az EFOP-1.3.5-16 „Társadalmi szerepvállalás erősítése a közösségek fejlesztésével” című konstrukció keretein belül.

Az elnyert támogatásnak köszönhetően a Jó Pásztor Református Óvoda az aktív szerepvállalás és a közösségfejlesztés elősegítése érdekében több különböző tevékenységet valósított meg.

A projekt a település összes generációját be kívánta vonni, hiszen fő

célkitűzései közé tartozik a generációk együttélésének erősítése és a különböző generációk által képviselt értékek felfedezése és megosztása. A projekt célcsoportja elsősorban a fiatal generáció és családjaik, hiszen nevelési intézményként, ők azok, akiket legkönnyebben el lehet érni. Közvetlenül a település egész lakosságát is bevontuk.

Az európai uniós támogatás segítségével a Jó Pásztor Református Óvodában 2 klubfoglalkozást indult, hagyományainkat megismerő, közösségfejlesztő élményszerző események, találkozók, táborok kerültek megszer-

vezésre. Az alkalmakra meghívást kaptak a helyi civil szervezetek is.

A Jó Pásztor Református Óvoda szakmai kiadványokat jelentetett meg, valamint az önkéntességet népszerűsítő eseményeket szervezett. A projektről bővebb információt a www.jopasztorrefovi.hu oldalon olvashatnak.

További információ kérhető:

Dobóné Tanczig Anita projektmenedzser
Elérhetőség:

Telefonszám: 0652/561-459

E-mail: info@jopasztorrefovi.hu

30 | 08 | 2020.

SAJTÓKÖZLEMÉNY

SIKERES ÉS HASZNOS 3 ÉVET ZÁRT

A KÁLVIN JÁNOS REFORMÁTUS SZOCIÁLIS SZOLGÁLTATÓ KÖZPONT

A projekt felhívásának megfelelően **2017. június 1. és 2020. augusztus 30.** között Hajdúböszörmény minden generációját megszólítottuk, bevontuk, megmozgattuk, hiszen fő célkitűzésünk az aktív szerepvállalás, hagyományörzés, önkéntesek, családtagok bevonása, illetve közösségfejlesztés elősegítése volt. A pályázat segítségével megvalósulhattak, film és könyvklub alkalmakat, kézműves foglalkozásokat, hitéleti tevékenységhez kapcsolódó programokat,

csapatépítő kirándulásokat, mozgásra ösztönző foglalkozásokat, egészségmegőrző eseményeket, családi napokat, süti fesztiválokat stb.

A szakmai megvalósításban a tevékenységcsoportokban megjelölt feladatok, programok, események, rendezvények megvalósultak, igen nagy sikerrel. A projekt segítségével olyan élményekben lehetett részünk, melyek összekovácsolták ezen közösség valamennyi tagját. Az elmúlt 3 évben lehetőségünk volt jobban megismer-

ni, meghallani és megérteni egymást, segítségül hívva ehhez, ezen projekt eseményeit.

A **Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ** valamennyi lakója, hozzátartozója, dolgozója és önkéntese hálás, hogy részese lehetett az **EFOP-1.3.5-16-2016-00808 „Ahol szükség ott segítség, generációk közötti párbeszéd erősítése Hajdúböszörményben”** nevű pályázat sikeres megvalósulásának.

REMÉNYSÉGÜNK EGY NAGYON SZÉP ÉS ÁLDOTT TÁBOR!

2021. július 26-31. Nemesnép (Őrség)

Az idei többgenerációs tábor örömeiből és áldásaiból kiindulva, imádkozó szívvel kezdtünk el még októberben helyet keresni a jövő nyárra. Meglepődve tapasztaltuk, hogy a legtöbb hely már teljesen foglalt, de hála az Úrnak, az Őrségben Nemesnép mellett (Zala megye) ráakadtunk az Abbázia Country Clubra, amelyben még voltak üres szobák egy 80 fős csoport számára. Fel is kerekedtünk Takács Péter és Nemes Vitold testvéreimmel, hogy körülnézzünk. (www.abbazia-nemesnep.hu)

Egy nagyon szép és kulturált lehetőséget találtunk! A szállás csupa külön fürdőszobás apartmanból áll, 2-4-6 ágyas verziókban, de többsége pótágyazható is. Finom ebédet kaptunk ajándékba a hotel munkatársaitól, s körbevezettek bennünket. Van egy kis saját medencéjük (sőt külön egy a kutyusoknak is), s a lelki program mellett játékokra és kirán-

dulásokra is bőven lesz lehetőség. Imádkozzunk, hogy a járványhelyzet enyhüljön, mert akkor a kb. 800 méterre levő Szlovéniába is átruccanhatunk a személyigazolványainkkal.

Az a javaslatunk a Presbitérium felé, hogy a jövő évi gyülekezeti költségvetésből különítsen le erre a táborozásra megfelelő összeget, pályázunk is hozzá, és külön adakozást hirdetünk meg, hogy a részvételi díj max. 50 ezer Ft/fő legyen, amit a résztvevőknek fizetniük kell. Ebből gyermek és ifjúsági kedvezmény is lejön még. Az útiköltségben (külön busz és saját autók) is segíteni szeretnénk egymásnak, pl. a Hajdúböszörményi Kálvin Alapítványon keresztül.

Mindenki jöjjön, aki csak teheti! Anyagi okból senki ne maradjon itthon, hiszen a Hajdúságból igen ritkán jutunk el az Őrség szépséges tájaira! Már most el lehet kezdeni a gyűjtést, s akkor nyárig összejön

a részvételi díj, ami természetesen most is szállást és teljes ellátást fog biztosítani. A pénztárunkban 10 ezer forint előleggel lehet helyet foglalni, ahogy idén év elején is tettük. (A helyszínen majd SZÉP kártyával is lehet fizetni!)

Hordozzuk imádságban a hetet, s kérjük Urunk gazdag áldását az együttlétre! Hívogassuk a gyülekezeten kívüli ismerőseinket, rokonainkat is, hiszen lehet, hogy éppen itt jutnak élő hitre Isten kegyelméből. Bátran támogassuk anyagilag is azokat, akik jönni szeretnének, mert hogy minden idelfordított forint az Isten országának növekedését, az Ő dicsőségét szolgálja, és nem mások nyaralását! A cél és a feladat a lelki- és közösségi épülés az Úr Jézus Krisztus szeretete és Igéje által!

Somogyi László lelkipásztor

ISTEN AJÁNDÉKAI, SZEMÉLYESEN A TIED LEHET!

Isten felbecsülhetetlen szeretete:

„Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” (Róma 5,8.)

Isten egyedülálló ajándéka:

„Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róma 6,23.)

Bűneim megvallása:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő (Jézus Krisztus): megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.” (I.Ján. 1,9.)

Hogyan lehet új életem?:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istennkhöz, mert kész megbocsátani.” (Ézs. 55,6-7.)

Szíveddel megszólíthatod Jézus Krisztust, és bízatsz Benne:

„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.” (I.Ján. 5,11-13.)

ALKALMAINK KONKRÉT RENDJÉRŐL A JÁRVÁNY IDEJE ALATT SZERETETTEL KÉRJÜK A TESTVÉREKET, TELEFONON ÉRDEKLŐDJENEK!

Vasárnap:	09:00	Istentisztelet a középkeri gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.)
	10:10	Istentisztelet a Kálvin téren (Húsvétől november végéig a templomban, egyébként a gyülekezeti teremben – Kálvin tér 19.)
	16:30	Énekkari próba (gyülekezeti terem)
	18:00	Esti Istentisztelet és/vagy tematikus alkalom (gyülekezeti terem)
Hétfő:	15:00	Beteglátogatók bibliaórája (minden hónap első hétfő) (ifi terem)
	18:00	Felnőtt-konfirmációi előkészítő (lelkészi hivatal)
Kedd:	15:00	Asszonykör
	18:00	Második kedden: Keresztelői előkészítő (lelkészi hivatal)
	19:00	Második kedden: Jegyesoktatás (lelkészi hivatal)
Szerda:	09:30	Baba-Mama kör minden hónap 1. és 3. szerda (ifi terem)
	15:00	Középkeri bibliaóra a gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.)
Csütörtök:	10:00	Bibliaóra (minden hónap 1. és 3. csütörtök a Kálvin Szociális Központban, minden hónap 2. és 4. csütörtök Rákóczi úti Idősek Klubjában)
	17:00	Konfirmációi előkészítő (ifi terem)
	18:00	Hit- és élet bibliaóra (gyülekezeti terem)
Péntek:	15:00	Szövetségek bibliaórája (ifi terem)
Szombat:	17:00	Ifjúsági bibliakör (ifi terem)

„A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.”(Ap.cs.17,30.)

„Az Isten, Aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, Aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen Ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent.”(Ap.cs.17,24-25.) „...mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.”(Ap.cs.17,28a)